

Музика — вчора, сьогодні, назавжди

TAMS ^{mf}

9-10'97

Red Hot

Chilly Катя

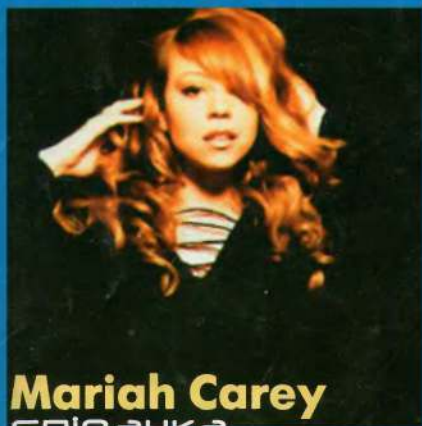
Duran Duran

старі нові
романтики

Shocking Blue

з паралельного
світу

2 x 2 = 4AD



Mariah Carey

співачка
райських кущів

Нова сцена

Аби MC, Mystery,
Армада

Девід Ковердейл

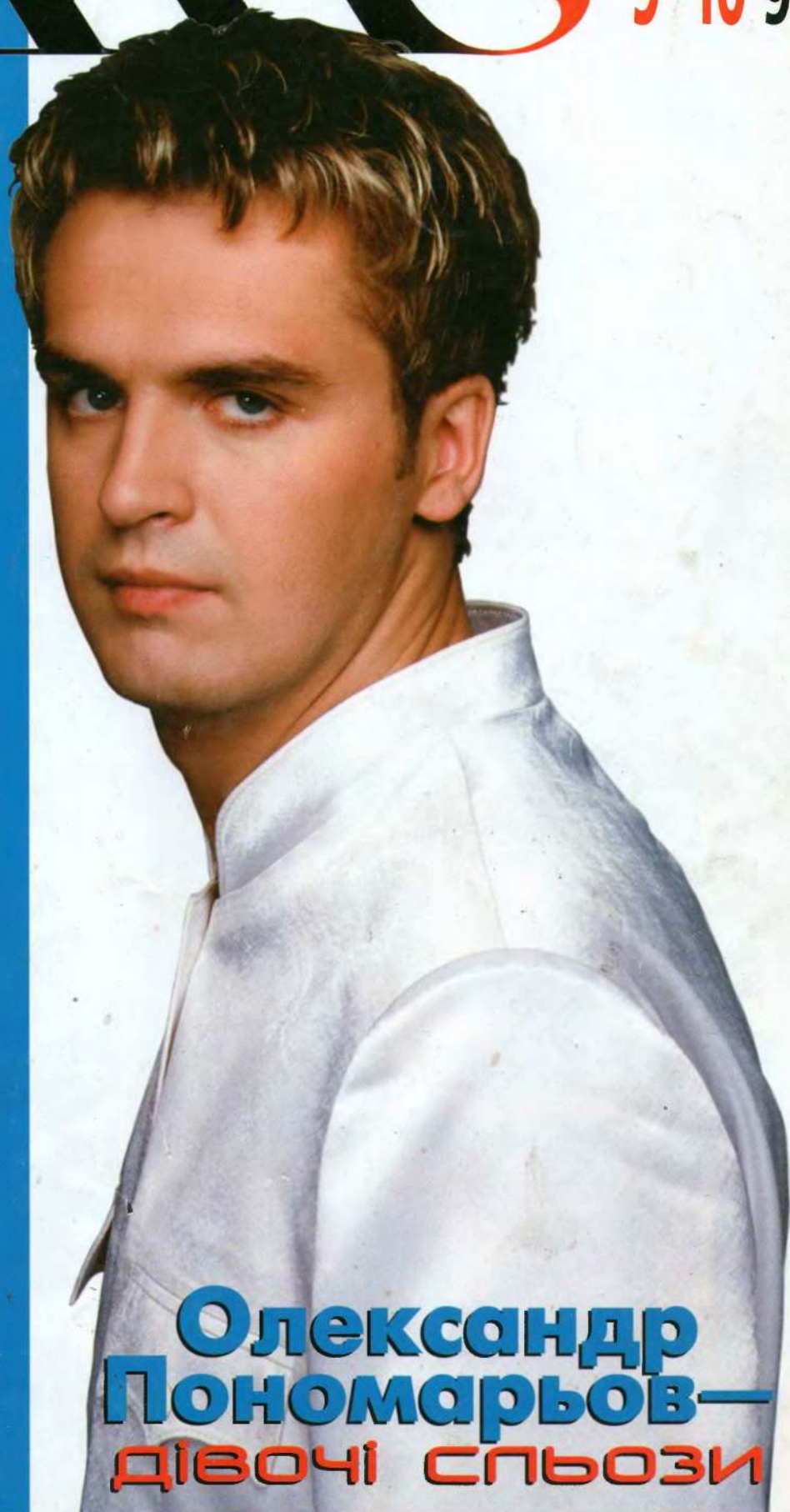
їхній брат
Гадюкін

На всяк випадок

про ВСЯК
ВИПАДОК

Танки:

дивізія генерала
Поповича



**Олександр
Пономарьов—
дівочі слъози**

+ S T E R E O B A Z A



Музиканти проти СНІДу

2

Музаїка

4

Таврійські Ігри

7

Катя Чілі

8

Олександр Пономарьов

10

LP / CD новини

14

Нова сцена

16

Всяк Випадок

18

Віктор Морозов

20

Хохмографія

22

Дзеркало для героя: Олег Путятін

23

Словник музичного сленгу Л—Н

24

Танки

26

Галас Хіт-парад

29

Філармонія

30

Постери

31

Стерео База №7

35

News

42

Нова британська сцена

44

Duran Duran

47

Девід Ковердейл

52

Книга Тома Вулфа

54

Shocking Blue

56

LP / CD news

59

Мерайя Кері

60

4AD

62

АДРЕСА
УКРАЇНА, 253094, Київ
вул.Попудренка, 52, офіс 710
ТЕЛ/ФАКС 554-71-16, ТЕЛ. 551-63-00
E-MAIL: SPIRIDON@HQ.KVAZAR-MICRO.COM

ДЛЯ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ
УКРАЇНА, 253094, Київ-54, А/С № 457

ЗАСНОВНИК
КОМПАНІЯ "КМ-МУЛЬТІМЕДІА"

ВИДАВЕЦЬ
ВІКТОР СПІРИДОНОВ
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-14)

КЕРІВНИК ПРОЕКТУ
ОЛЕГ УДОВЕНКО
(E-MAIL: UDOVENKO@HOTMAIL.COM)

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР
ТЕТЯНА ЯКОВЕНКО

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР
ОЛЕКСАНДР ЄВТУШЕНКО

ЗАСТУПНИК ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА
АНДРІЙ БЕЛАЙ

ЛІТЕРАТУРНІ РЕДАКТОРИ ТА КОРЕКТОРИ
НАТАЛІЯ КАРПОВА, ТЕТЯНА ДРОЖАК

НАБІР ТЕКСТІВ
ОЛЕНА ПАНИЧЕВА

ДИЗАЙН ТА МАКЕТУВАННЯ
ОЛЕКСІЙ КОВАЛЬСЬКИЙ
ЮРІЙ КРАМАРЕНКО-БОГДАНОВ
(E-MAIL: KRAMAR@HQ.KVAZAR-MICRO.COM),

РЕКЛАМА ТА МАРКЕТИНГ
АННА СЕРЕБРЕНІКОВА
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-15)
ІГОР ХЛОПЯЧИЙ
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-17)

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ
НІНА ГОЛОВАТА, КОСТЯНТИН СОРОКА

ІНФОРМАЦІЙНА СЛУЖБА
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-15)
АНТОНІНА ЗАКУСИЛО,
ВОЛОДИМИР ВІКГОРСТ

ТРАНСПОРТНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ОЛЕКСАНДР ШАРАПОВ

ФОТОГРАФ
ОЛЕКСАНДР ІВАНОВ

ШАРЖІ
ІГОР БАРАНЬКО

КОМІКС
ОЛЕКСІЙ ОВЧИННИКОВ

АВТОРИ
АНДРІЙ БЕЛАЙ, БОРИС ГІНЖУК, ДЕХТО ВАДИМ,
ОКСАНА ГОНЧАРУК, ОЛЕКСАНДР ЄВТУШЕНКО,
ОЛЕНА КОНДРАТЮК, АННА ЛЕВЧУК,
ОЛЕКСАНДР РИБНІКОВ, МАРІАННА РОМАНЕНКО,
ОЛЕКСІЙ РОСОВЕЦЬКИЙ-ГІНДІЧ,
ОЛЕКСАНДР І ТЕТЯНА СПАРИНСЬКІ,
ЯРОСЛАВ СТЕПАНЕНКО, ОЛЕГ УДОВЕНКО,
ОКСАНА ЦЕАЦУРА, КАТЕРИНА ЮЩЕНКО

ТЕХНІЧНА ПІДТРИМКА
ТА ВИГОТОВЛЕННЯ ФОТОФОРМ
ВИДАВНИЧО-ПОЛІГРАФІЧНИЙ ЦЕНТР
"ПОЛІГРАФ-КОЛЕГІУМ"
ДИРЕКТОР: ЮРІЙ ФЕДОРЮК
ТЕЛ / ФАКС 276-80-63

ОСОБЛИВА ПОДЯКА
КОРПОРАЦІЇ "КВАЗАР-МІКРО"

СВІДОЦТВО
СЕРІЯ КВ № 1925 ВІД 25.03.96

ДРУК
KIPDS (СЛОВЕНІЯ)

НАКЛАД
30 000 ПРИМІРНИКІВ

ПЕРЕДПЛАТНІЙ ІНДЕКС 40289

Contents

© КМ-МУЛЬТІМЕДІА. 1997

Всі права застережені. Жодна частина цього журналу не може бути відтворена ні в який спосіб без попереднього письмового дозволу компанії "КМ-МУЛЬТІМЕДІА" на протязі шести місяців з моменту появи номеру у продажу (цю дату можна з'ясувати в редакції). По закінченні цього терміну без попереднього дозволу можна використовувати тільки текстові матеріали, при цьому посилання на журнал "Галакс" та повідомлення редакції про факт використання обов'язкове. На використання нетекстового матеріалу та дизайну попередній письмовий дозвіл ТОВ "КМ-МУЛЬТІМЕДІА" є обов'язковим незалежно від терміну публікації.

ЗА ВСІМА ФАКТАМИ ПОРУШЕННЯ ЦИХ ПОЛОЖЕНЬ ТОВ "КМ-МУЛЬТІМЕДІА" ЗАЛИШАЄ ЗА СОБОЮ ПРАВО ПРИТЯГАТИ ДО ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ФІЗИЧНИХ ТА ЮРИДИЧНИХ ОСІБ, ЩО ПОРУШУЮТЬ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО АВТОРСЬКІ ТА СУМІЖНІ ПРАВА.

Відповідальність за достовірність фактів несуть автори публікацій.

Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.



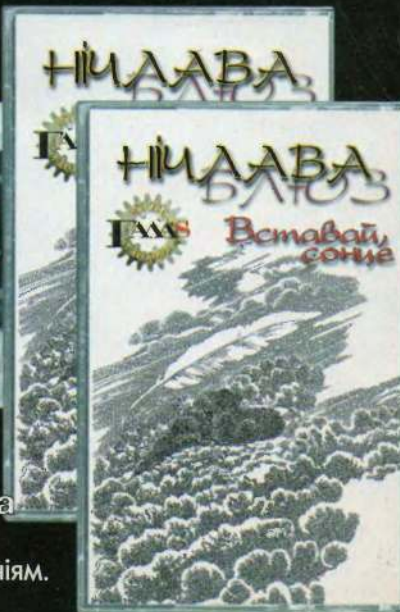
**видавець аудіо-продукції
презентує**

*нові аудіоальбоми
майбутніх
та вже сяючих зірок
української сцени*

Альбом
неординарної
електронної музики
"Повернення
до природи"
у виконанні
ОРИГЕН
ТА МІСТЕР ВАЙТ.

ОРКЕСТР ЮРІЯ ОРАНСЬКОГО
з альбомом вишуканої
поп-музики
з тонким присмаком нью ейдж
"Сіль небес".

Романтичний мейнстрім,
інтелігентний український
мелос в альбомі
НІЧЛАВА БЛЮЗ
"Вставай, Сонце!".



**Запрошуємо до співробітництва
оптових покупців аудіо касет.
Надаємо ліцензії тиражуючим компаніям.
Забезпечуємо якісною поліграфією.
Гарантуємо рекламну підтримку.**

Наші телефони: 554 7116; 551 6300.



Шанс на ЖИТТЯ

Музична акція "Шанс на життя", присвячена Дню боротьби зі СНІДом, — це заклик до всіх, хто ще не замислився над реальною загрозою для себе і своїх дітей. Приємно, що на участь у благодійному марафоні "Шанс на життя" зголосилися усі артисти, яких запрошували. Змінюючи один одного в конвейєрному темпі, на сцену "України" виходили Юлія Лорд, сестри Тельнюк, Катя CHILLY, Ірина Шинкарук, Марія Бурмака, ПЛАЧ ЄРЕМІЇ, СКРЯБІН, МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ, НІЧЛАВА, КОМУ ВНИЗ, ОКЕАН ЕЛЬЗИ, СПАЛАХНУВ ШИФЕР, Олег Павлишин, Тарас Петриненко, Олександр Пономарьов, В.В., балет СУЗІР'Я АНІКО та інші. Наші артисти демонстрували свою небайдужість до проблем наркоманії і СНІДу — кожний як міг. Вони стурбовані. До речі: музиканти у цілому світі складають певну частину так званих груп ризику. Вони точно знають, про ЩО йдеться.

О.Є

Чи знаєте ви, що 1 грудня — Всесвітній День боротьби зі СНІДом? Я не знав, поки нам не заслали факс з Арт-Велесу. Саме ця славна агенція організувала акцію "Шанс на життя" в "Палаці Україна". Співпраця Національного комітету з профілактики наркоманії та захворювання на СНІД, яким керує Валерій Івасюк, стає стабільною і дієвою (згадаймо хоча би Рок-Екзистенцію-97). Пропаганда здорового способу життя, наочна агітація у вигляді лаконічних змістовних роликів і постійні репліки з боку ведучих — усе нагадувало про початок югального виступу людей доброї волі проти страшної загрози людству. Насправді у світі нараховується 13 мільйонів людей, заражених вірусом СНІДу. Синдром набутого імунodefіциту став світовою проблемою і загрожує жителям усіх країн без винятку. Щомісячно в Україні реєструється від 1000 до 1500 ВІА-інфікованих. За станом на 1 вересня цього року в Україні зареєстровано 24300 інфікованих вірусом імунodefіциту, з них 346 вже хворі на СНІД. Сумна картина.



**ТІЛЬКИ НОВА КРИШКА
МОЖЕ СТРИМАТИ
ІСТІННО ЧИСТИЙ ПОРИВ**

Металева смужка з голограмами.....
Герби, нанесені теплочутливою фарбою,
тимчасово зникають, якщо до них
доторкнутися теплою рукою і потримати
кілька секунд.....

ОРИГІНАЛЬНА ЧИСТОТА ЗАХИЩЕНА

SMIRNOFF

ЧИСТИЙ ПОРИВ





ДЖИН з каталонським присмаком

В Іспанії у місті Пальма-Де-Майорка щороку проходить всесвітній фестиваль з нехитрою назвою "Поп-Рок". Традиційно там виступають команди з Іспанії, Латинської Америки, Сполучених Штатів і Канади. Колишній барабанщик київської групи ДЖИН Жерар Адровер, який нині мешкає в Пальма-Де-Майорка, надіслав заявку "джинів" в оргкомітет. Таким чином, серед 450 заявлених груп було відібрано 74, зокрема — ДЖИН.

У півфіналі хлопці отримали перше місце. До фінального конкурсу "дожили" 24 групи, серед них — ДЖИН.

Щодо журі, то воно складалося з представників рекорд-компаній Іспанії і Америки. Максимальну оцінку групі ДЖИН поставили представник компанії WARNERS BROS і шеф крупної студії звукозапису з Мадриду, внаслідок чого ДЖИН вийшов на шосте місце. Шкода, але воно не вважається призовим.

А призи на фесті "Поп-Рок-97" — конкретно-грошові. Ось чому "джини" не поїхали додому, а зіграли шість концертів в клубах різних міст. Серія острівних виступів продемонструвала, що їм краще працювати не за гонорар, а з квитків — люди залюбки йшли на екзотичну команду з далекої невідомої країни. До речі: ДЖИН була першою групою з колишнього Союзу, яка грала в Каталонії.

А нещодавно, після перемоги у "Перлинах Сезону" (поділили третє місце з БОМБТРЕКОМ) вони відсвяткували першу п'ятирічку в кіноклубі кінотеатру "Київська Русь". Це був великий концерт, з шампанським і друзями.

Фантом в Національній Опері

6-го грудня в приміщенні Національної Опері України відбувся великий концерт, присвячений творчості Ендрю Ллойда Веббера — всесвітньо відомого американського композитора, якого вважають улюбленцем долі. Його послужний список вражає багатьох: ще 6 пак, у 1996 р. він став сером Ллойдом Веббером з Сідмонту, отримав 6 премій Тоні, 4 — Драма Деск, 3 — Греммі, 5 нагород Лоуренса Олів'є та Золотий глобус за пісню до кінофільму "Евіта"; з 1992 р. має лицарський титул за внесок в мистецтво; нинішнього, 1997 р., отримав Оскар за кращу пісню "You Must Love Me", написану для виконання Мадонною у фільмі "Евіта". На концерті, що відбувся в Національній опері України, були присутні шість солістів та оркестранти лондонських театрів, які виступали в супроводі симфонічного оркестру київської опери. Були виконані уривки з "The Phantom of the Opera", "Jesus Christ Superstar", "Cats", "Song and Dance", "Starlight Express", "Sunset Boulevard", "Joseph and Amasing Technicolour Dreamcoat". На всі кошти, отримані від концерту, будуть закуплені різдвяні подарунки для вихованців санаторної школи-інтернату № 21 для дітей з психоневротичними розладами без батьківської опіки та дітей-сиріт.

"Київську Русь" розбомбили

29-го листопада в клубі кінотеатру "Київська Русь" відбувся концерт двох київських груп: БОМБТРЕК і СПАЛАНУВ ШИФЕР. Загальне враження від концерту: симпатично, дуже симпатично.



но... В кінці програми в рамках спільного проекту музиканти обох груп об'єдналися ("ребята, давайте жить дружно!") і разом "кинули" кілька пісень своїм шанувальникам.. Наступної п'ятниці на своїх зацікавлених осіб очікуватиме програма групи АБИ МС, а в суботу — БРОНЗОВІ ГАРАЖІ. Так що хороші справи робляться під егідою "Київської Русі", яка створила своєрідний випробувальний стартовий майданчик для молодих виконавців.

У блюзменів завжди є план

Як повідомили Президент Фестивалю "Make Blues Not War" С.Сартаков та Керівник Координаційного центру В.Титов, 19-21 червня 1998 р. планується проведення Другого Міжнародного Українського благодійного Фестивалю "Блюз проти війни". Найвища планка цього фестивалю визначається рівнем всесвітньовизнаних виконавців блюзу, які співпрацюють з Фестивалем, та його належністю до структур Юнеско. Як передбачається, цього разу у ньому



ми візьмуть участь Рінго Стар (БІТЛІЗ), Бадді Гай, Гері Мур.

У рамках фестивалю майже безперервно проводяться акції, що привертають велику увагу як в Україні, так і за її межами. Серед них — майже щотижневі зустрічі представників засобів масової інформації з кращими українськими та зарубіжними виконавцями у створеному клубі "Rhythm and Blues Club", майже щомісячні концерти за участю ЮРАЙ ХІП, Рінго Стара, Міка Тейлора, Бібі Кінга, Гері Мура, Бадді Гая, Карлоса Сантана, Філа Коллінза, Джиммі Пейджа, Джо Кокера та ін.

Зоопарк ТАБУЛИ

Група ТАБУЛА РАСА переможно гастролює по країні. Виступила у містах Черкаси (БК ДРУЖБИ НАРОДІВ) та в Одесі (БК Політехнічного інституту), обидва концерти мали повний аншлаг. Особливо все було "супер" в Одесі. На

початку концерту хлопці грали виключно нові пісні, котрі з першого разу були зустрінуті публікою "на ура". Музиканти при цьому красувалися у фантастичних звірячих нарядах (Лапоногов — далматинець, Кетя — леопард, Едік — ягуар, Сергій — зебра). Вже після 3-ої композиції шанувальники бігли до сцени. Після дводенного відпочинку група продовжила турне у Рівному.

В Одесі — No Problem!

30.11.97р. у м.Одеса відбулася чергова третя музична акція NO PROBLEM! (ці акції по черзі проводяться у містах Одеса та Харків). Акція проводилася протягом 6 годин. З одеських команд були представлені групи РЕКА N, БАКИ, DADDY SHOW ME ELEPHANT, CORONA MORTIS, SHAPE OF GRAY, ПЕРСИДСЬКИЙ ВАКУУМ. З Харкова завітала МІРАНДОЛЛА, а з Києва — ПІРАТА БЕНД, МІСТЕРІ, АРМАДА та хедлайнер — БРАТИ КАРАМАЗОВИ. Фестиваль цей був телевізійний і просто на слухачів не дуже розрахований (мабуть тому заповненість залу не перевищувала 70 відсотків). А може, погане технічне оформлення вплинуло. Взагалі ж вражав низький професійний рівень одеських музикантів. У лютому 1998 р. планується проведення 4-ої акції у Харкові, де, за попередніми даними, виступатимуть БАКИ, МІСТЕРІ, АРМАДА, а хедлайнера — АРІО — запросять аж із Москви-столиці. Подробиці Одеської акції читайте у наступному номері.

Пригоди В.В.

10-го грудня з міні-туру, який був організований творчою агенцією "Гарба" по Луганську, Симферополь, Херсону, повернулася група В.В. Гастролі пройшли з досить неприємними пригодами, в результаті яких лідер групи Олег Скрипка, провалившись (в самому прямому розумінні) на погано обладнаній сцені в Луганську, зламав ногу. Однак, незважаючи на це, закінчив, стрибаючи на одній нозі, концерт, після якого "однорупники" на руках віднесли його до поїзда. Але, без будь-яких скидок на понесені втрати, вчора вночі група відбула до Одеси для виступу в нічному клубі. І, звичайно ж, з Олегом Скрипкою, який буде виступати — ні, не в інвалідній колясці. Всього-навсього у гіпсі.

Гастролі В.В. по Україні були ознаменовані ще одним інцидентом. У Симферополі у залі на 1000 глядачів здоровенні ОМОНівці не давали групі з 15 молодих фанів В.В. підійти до сцени, і ви-

конували це, мабуть, обравши прикладом жорстокі режими Латинської Америки та дубасячи гумовими палицями по гарячих головах та інших частинах тіла. Однак, коли з глибини залу з'явився певним чином поголений молодий чоловік з мобільним телефоном — їм ніби п'їтьма ханаанська на очі впала і вони не помітили, як юний "господар життя" намагався брататися і співати разом з О.Скрипкою. У відповідь на звернення Олега до т.з. стражів порядку юний "кримський лорд" показав відомий і аж геть не дружній міжнародний символ і ретирувався зі сцени. Скрипка, не витримавши такої наглості, наздогнав молодика і злегка "пожури" його ногою по м'яких місцях. Після концерту Олег добре відчув напруження серед охорони та осіб певного антуражу і зрозумів, що концерт міг мати інше закінчення.



ТАБУЛА РАСА в дорозі. Результат на третині шляху — відмінний

Продовжується тур квартету ТАБУЛА РАСА по Україні. Група вже відвідала Черкаси, Одесу, Рівне, Луцьк, Ковель, Тернопіль, Львів, Івано-Франківськ і сьогодні, 2-го грудня, виступає у Чернівцях. Найбільший аншлаг поки що був у Рівному, місцеві промоутери навіть запросили групу на додатковий концерт після закінчення туру. З категорії загальних вражень слід відзначити позитивну реакцію публіки на зміни, що відбулись з ТАБУЛОЮ. Так, нові "звірячі" костюми були добре сприйняті, що підтверджує екзотичність та водночас органічність прикидів. Глядачі просто у шоку від нової світлової технології МАС1200 (Martin Ukraine) та класного звуку фірми RK Ltd. Потужна саунд-система Blaupunkt, встановлена всередині "Газелі" фірмою "Музика в дорозі", ще здалеку дозволяє людям помітити приїзд ТАБУЛИ в місто. Улюблена машина поводить себе надійно, деякі члени команди навіть залишаються у ній ночувати.

До речі, про сон. Басист Кетя навіть після виснажливого концерту не може заснути без телевізора, причому для повноцінного відпочинку Кеті дуже важливою є якість зображення. Оскільки цим нюансом часто нехтують у багатьох готелях, Кетя до туру взяв із собою спеціальну антену. Але після львівського концерту — очевидно, через надмірний холод, що прийшов на галицьку землю, басист ТАБУЛИ

забув найдорогоцінніше, що в нього було у турі (антену), прямо на сцені. Так що велике прохання повернути антену, бо в іншому разі Кетя загнеться від безсоння.

У Львові відбулась зустріч з офіційним фан-клубом групи. Але, як з'ясувалось, паралельно у місті існують ще три фан-клуби, в одного з яких донедавна ще не було назви. Тері, менеджер групи, виявив винахідливість і миттєво запропонував назву — Сказка Про Май. А батько Тері (менеджер ТАБУЛИ родом зі Львова) подарував Лапоногову новий варіант сценічного костюму — шкіряний жакет з етнічними елементами, що поєднує ковбойські та гуцульські мотиви.

На концертах групи повним ходом йде безкоштовний розлив соків СМАК. Особливо популярністю також користується конкурс батончика "Lion", за умовами якого дівчатам пропонується відтворити "голос" лева. Армія левів у кожному місті суттєво поповнюється.

Що стосується спонсорів, то слід згадати епізод, що трапився в Луцьку. Незважаючи на те, що ТАБУЛА співпрацює з Diesel, директор місцевого магазину Lee/Wrangler, вражений виступом групи, одразу після концерту запросив її учасників на спеціально організовану на честь ТАБУЛИ вечірку. Так що бізнес — бізнесом, а мистецтво — мистецтвом.

ВІЛЧУЙ СИЛУ ЛЕВА

Фото: Мар'яна Кочевих



“Моримум” — гриб альтернативний

Фестиваль молодіжної музики “Моримум” проходить в місті Івано-Франківськ, проходить не регулярно — як карта ляже. Першого листопада в місцевому КСК “Будівельник” відбувся третій за рахунком “Моримум”. Фінансувала цю акцію Народно-Демократична партія, інформаційну підтримку забезпечувало радіо “Західний Поліс”.

Якщо два перших “Моримуми” представляли переважно металеві та трешові команди, то цього разу політику фестивалю було дещо пом'якшено. Час не стоїть на місці, музика змінюється. І від

цього нікуди не дітися. Та й не треба. Можна сказати, що фестиваль показав кілька досить цікавих команд. Відкривали концерт місцеві альтернативники НАГАР 18. Хлопці відіграли сорокахвилинну програму, івано-франківська публіка групу любить. Фронтмен групи привернув до себе увагу чудовими вокальними здібностями та повною відсутністю сценічного образу. Якщо ці музиканти змінять шорти, хокейки та усілякі картузи на щось більш оригінальне — буде цікавіше. 10-го листопада група виступала в Києві на фестивалі “Перлини Сезону”, журі “подарувало” НАГАР 18 диплом.

НАВПОМАЦКИ, які були наступними, грають весело і жваво. Це не OFFSPIN і

не BAD RELIGION, але ж саме з цими командами асоціюється НАВПОМАЦКИ. В цілому — гарна команда.

Виступ ФЛЕГРЕНТ СЕНС супроводжувався пафосними висловленнями вокаліста, претензійними виступами, героїчними позами. Американський хард-н-хеві, по-руськи балалаєчно виконаний українськими музикантами. Смішно...

Івано-Франківська група ФАКТИЧНО САМІ стала знаменитою після травневого походу на Харків. Нині вони змінилися. На сцені залишилися два Олега: Артим та Бирнак. Ніна та Віта залишили колектив. ФАКТИЧНО САМІ стали більш злими та агресивними, гітари — більш жорсткі, вокали — більш різкі. Drum-машина — кардіограма. Пульс частішає, аритмія, запаморочення, морочення. Все, що до них — забуто, те, що буде після, незабаром забудеться. Пан Reznor може замовити квитка до Івано-Франківська, набиратися досвіду.

Далі два “Ругівських” колектива: NAMELESS з Тернополя, що грає радісний рок, хмельницька MOTORROLLA — прихильники агресивного року. Перші та другі вже досить відомі в Івано-Франківську. Публіка підспівує, підтанцює. Частоти ріжуть простір. Особисто я не великий прихильник цієї музики. Але ж вони молоді і саме їм творити. І тому в 21-му столітті заслуговуватимуть вони на кращу рецензію.

Lucky-манія по-харківськи

Чого можна чекати від американських транснаціональних корпорацій або торгових марок? Та ще й у 125-ту річницю з моменту заснування такого бренду, як Lucky Strike? На мою думку, можна очікувати серію концептуальних вечірок, що поєднують яскраве шоу та виступи насправді цікавих музикантів. Уявіть, що ви молодий харків'янин або харків'янка. Ви не насолоджуєтесь ніжними поп-треями якихось там Васька Васенка або гурту Ель Греко. Вам не до вподоби нарковідпочинок та алкодозвілля у забачаному парадняку. Ви чекаєте від життя чогось більшого. Наприклад, 29-го листопада, суботи. Саме у цей день ви отримали можливість вибору між концертом поп-гендерів на пенсії — італійської сімейної фірми “Річі та Повері”, що привезла до міста збірку своїх ностальгічних та бородатих опусів (одна “Мамамарія” чого коштує), та вечіркою Lucky Times (без коментарів). Мені здається, що ви обрали б останнє. Палац Спорту. Досить монументальне приміщення для того, щоб прийняти таке танцювальне дійство, як мегавечірка від Lucky Strike. Сцена займала майже

півплощі спортивного майданчика, світло — професійне та потужне, як і має бути в таких обставинах.

Шоу було концептуальним та жвавим. Перед глядачами розгорнулася історія Америки — від хвилі емігрантів 20-х років до сучасності. І все це в музично-танцювальній формі, адаптованій до клубних реалій життя. Це і чарльстон, і гангстери з Чикаго, і Чарлі Чаплін. Далі: роки другої світової, балет, одягнений в костюми американських вояків, та повсюдна ейфорія. Це Глен Міллер зі своєю “Серенадою Сонячної Долини” та рок-н-рол. Американська мрія втілюється в життя: радість 70-х, стиль диско, неймовірні прикиди та зовня розкутість нафарбованих дівчат. Сучасну поп-мрію штатів уособлював Майкл Джексон — кумир дівчаток у віці статевого дозрівання. І, нарешті, кульмінація шоу — сучасні символи Америки та її культури: Бетмен, Жінка-Киця, зелені пікети Маса та Статуя Свободи. Вони шалено кидали у присутніх Green Cards, наче запрошували до країни, з якої всі вони походять. Get Lucky — трохи вдачі не зашкодить нікому. Потім на сцену вистригнула Ядвіга Юсь-легко зі своєю відомою пісенькою про

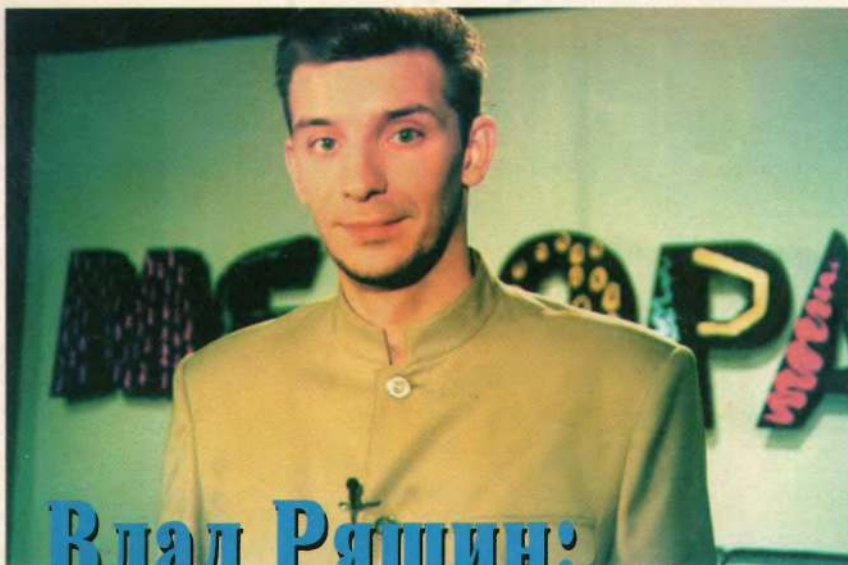


дуже маленького хлопчиська. Грін Грей люто трахнув по головах тусуючих потужним техно та гітарним звуком, а також обкатав декілька нових речей. Це — укроп, який тільки-но народився. Яка ж вечірка без іменитих столичних діджеїв? DJ Mishukoff та DJ Yoshi міксували як скажені, доводячи танцюристів до легкого денсбжевілля не гірше за резидентів відомих лондонських клубів. Так що, любий друже, красиво жити не заборониш. Це відчули всі, кому пощастило бути на вечірці Lucky Strike у Харкові. Всім іншим трохи вдачі також не завадить.

Get Lucky!



ТАВРІЙСЬКИЙ ІГОР



Влад Ряшин: "Мелорама" —

бий своїх, щоб чужі боялися!

"Золота Жар-птиця" в номінації "Краща телевізійна програма", несподівано для монстрів українського телебачення, урочисто перейшла до рук молоді, але впевненої програми. "Мелорама" здивувала всіх. У чому ж причина успіху? Про це розмова з Владом Ряшином.

— Прагнення людини, щоб її впізнавала більшість — це не те, що мною рухало, коли я вирішив перебратися до Києва і робити справжню музичну програму. Хотілося лише більшого, ніж було. Я реально розумів, що на рівні свого міста я себе вичерпав. Столиця давала можливість проявити себе, проекспериментувати на більш серйозному рівні. І те, що програма "Мелорама" вийшла, і в результаті я став популярним, означає, що вдалося зробити серйозну роботу. Але рухало мною не бажання стати популярним.

— Всі говорять про музичну індустрію в країні як про таку, яка розділена на чіткі сфери впливу. До якого клану ти міг би зачислити "Мелораму"?

— Однозначно, що "Мелорама" не є клановою програмою. Це болюча тема. Кожна з окремих груп здійснювала тиск на нас. Звичайно, в нас є певні симпатії чи антипатії до окремих груп, проте ми намагаємось їх не афішувати в програмі. Хотілося б, щоб "Мелорама" залишалася незаангажованою і надалі.

— Чи псували колись твої критичні сюжети стосунки з учасниками Музичної Біржі?

— Це дуже цікавий процес. Мені згадується приказка: "бий своїх, щоб

чужі боялися". Я звернув увагу, що коли люди сильно сперечаються, подекуди відрізняються поглядами, то в результаті вони сильніше сходяться. Тому, в принципі, я вважаю, що відносини не зіпсувалися ні з ким. Інша справа, що з цього приводу думають опоненти. Але наші стосунки залишаються рівними зі всіма. І в цьому мені допомогла відстороненість.

— Чи є амбіції в програмі в створенні музичного відео або в продюсуванні виконавців?

— Думаю, що в найближчий час ми не будемо займатися продюсуванням. Впевнено скажу, що ми хочемо, щоб "Мелорама" вийшла за межі телепрограм, ми прагнемо влаштувати в кожному місті реальне спілкування з людьми. На цьому шляху — глобальні концерти, шоу, добре організовані заходи. Для нас це і є можливість задовольнити амбіції. У музичній індустрії це не новина, подібне зробили "Музобоз", "Те-

риторія А" та інші. В "Мелорами" все буде якісно і чітко організовано. Взагалі, якість — це головна вимога, яка буде присутня для нової віхи "Мелорами". Це те, до чого ми приступимо відразу по завершенні 12-ти фільмів про "Таврійські Ігри".

— Ці фільми матимуть щось особливе?

— Це перші фільми в Україні, виготовлені на основі роботи з матеріалом, записаним у цифровому форматі. Я не хочу довго говорити про технічні тонкощі, але можеш собі уявити, що вийде, якщо якість "Таврійських Ігор" з прекрасним технічним забезпеченням і грандіозною сценою помножити на найвищий технічний рівень сьогоdnішнього телевізійного забезпечення і додати цікаві журналістські знахідки!

— Зараз "Мелорама" змінила обличчя. З'явилося нова студія. Які несподіванки готує програма, з чим пов'язані зміни?

— Зміна програми пов'язана з часом. Після першого місяця існування стало зрозумілим, що "Мелорама" — це своєрідний магазин з полицями. Принцип розміщення полиць у нашому магазині відрізняється від "Музобозу" та інших музновин. Інтуїтивно ми зробили новий формат в сфері музичної інформації. Але, на жаль, ідея не може належати одній людині вічно. І це нормально, що інші роблять подібні речі, побачивши наш результат. Поява студії — це хід вперед. Для того, щоб залишитися однією з найкращих програм, треба змінюватися. На даний момент в програмі з'явилися "мікси" — інформація, яка горою надходить до глядача. Тут всі знайдуть для себе щось цікаве. Тобто людину не втомить сидіння біля телевізора. В цьому наша ідеологія; окрім цього, ми плануємо на базі нової студії відтворити додаток до "Мелорами" у вигляді 15-ти хвилинного ток-шоу. Буде цікаво!

Сашко Богуцький



Катя CHILLY



КЛЮЧ ДО ДВЕРЕЙ

Маленька Катя — такий-от горластий горобчик з нетрів мегаполісу — раптово стала знаменом, рупором, символом (потрібне підкреслити) “Червоної Рути”. Ідеальним чином співпала сметанінська концепція Каті Chilly з естетичною домінантою транснаціональної імпрези. Інтригуюча суміш автентичного фольклору і ультрамодної альтернативної поп-музики —

дуже сильний подразник для будь-якої аудиторії. Навряд чи досвідчений музикант, маестро Сергій Сметанін спеціально вигадував шоковую вибухівку для наших вух... Ні. Просто треба знати Сметаніна, який парадоксально поєднує в собі “фізика і лірика”, він кваліфікований математик і чудовий гітарист, аранжувальник. Він — людина-оркестр, для якої світ музики — це космос. Сметанін — ас-

тронавт, дослідник, який пірнає в глибини космосу звуків і завжди повертається з гарними трофеями. Якесь відчуття (а насправді — багатий досвід) підштовхнуло його до дівчини, яка виграла у дитячому конкурсі “Фант-лото Надія”.

Своє знайомство з фольклором Катя розпочала в дитячому хорі ОРЕЛЯ, продовжила в Школі мистецтв і далі — в університеті, де вона навчається на фольклорному відділенні філологічного факультету. Катя добре знає, що слухає молодь, яка дуже далека від народної культури. Власне, Катя з здоволенням слухає те ж саме — КУЛУ ШЕЙКЕР, ГАРБІДЖ, ШЕРІЛ КРОУ, СЮЗАННУ ВЕГУ і багатьох інших носіїв модерного року. Втім, вона добре усвідомлює — найбільш вартісні зразки рок-культури тому й переконливі, що базуються на глибинній традиції, насамперед — на традиції магічно-обрядового мистецтва.

У травні 1996 року наш тандем Сметанін — Катя Chilly здійснює перший експеримент поєднання поліської автентики з альтернативною поп-музикою. То було не просте аранжування різних елементів, а саме органічний симбіоз, адже кожна пісня — то своєрідне заклинання, де кожний рух і кожний жест використовувались у старовинних ритуалах і мають магічне значення. Тобто такий спів ставав місточком між людиною і стихіями світу, між



людиною і силами природи. В цій системі координат людина не є володар світу, вона — клітинка, часточка Всесвіту.

Отже — перше, що вражає в проєкті Катя Chilly — це яскрава індивідуальність без звичного на сучасній сцені егоцентризму. Вона ніби розчиняється в ритуалі, адже йдеться про найбільш містичні русальські пісні. До речі: русалчин дух якраз і зв'язує в один мотузочок минуле, сьогодення і майбутнє. Катя Chilly вважає, що, пропорційно до знищення природи людиною, русалки все гостріше страждають, і навіть божевільніють. Свій план-максимум, своє надзавдання Катя Chilly вбачає у розкодуванні сучасної людини, яка є гвинтиком техногенної цивілізації, натисненні на ті закриті чакри, які об'єднують людину з незбагненим Всесвітом природи, аби вона (ця людина) відчула себе частинкою світу і змогла б жити, а не існувати.



Незважаючи на свій досить юний вік, Катя вже близько восьми років наполегливо вивчає автентичну культуру України. Вона використовує матеріал, який збирала сама на Полтавщині, а також пісні, зібрані етнографами на Поліссі. Вона любить підкреслити, що її пісні — не переробки, а саме оживлення фольклору в його первісному звучанні. Тому Сергій Сметанін нагадує добре обізнаного хірурга, який проводить операцію вживлення в тканину голосу тканини іншої природи. До речі: тріп-хоп, яким вдало оперує маєстро, також апіорі передбачає використання фольклорних елементів.

Щодо сценічного псевдо "Chilly", то слово це походить від "chill out" — зона відпочинку, прохолода. Вона ніби запрошує в холодильник, а точніше — в затишок дикої природи. Катя взагалі полюбляє дикі хащі і диких звірів, зокрема ведмедів і тигрів. Вдома Катя тримає кішку "з характером", яку звати Азіза. Над її нетривіальним сценічним образом гарно попрацювали стилісти Тетяна Муравицька та Наталія Венчер. На мою думку — це один з

небагатьох прикладів гармонійного поєднання образу й духу музики.

Немає потреби спеціально зупинятися на перемогах нашого тандему на різноманітних конкурсах і імпрезах: їх було вдосталь. Катю скрізь помічали, скрізь відзначали. Аудіофірма Zone Records запропонувала видання альбому, Сметанін і Катя погодилися, і відтак кілька місяців тривала робота. Тандем спеціально виїздив до Польщі — прописувати деякі речі на студії "Кратер" в Гданську, багато працювали вдома — в Києві. Тепер Катя говорить з полегшенням: альбом повністю готовий. Послідовність речей на ньому лишається незмінною, саме в такому порядку ці композиції з'явилися на Світ Божий. Відкриває цілу обойму "Дихання океану" (цю пісню було включено до однієї з збірок "Галасу"). Далі йдуть "Русалки In The House", себто русалки в різноманітних іпостасях. "Ой завйом вянкi" — пісня, записана Володимиром Матвієнком на Поліссі. Композиція "Плач" продовжує русальський цикл. "В землі" і "Сон" — порівняно нові твори, збагачені живими гітарними звуками і іншими звуками від аудіоалхімії Сметаніна.

Досить цікавим є особисте ставлення Каті Chilly до цього матеріалу: "Мій голос — це, насправді, ключ до дверей, що ведуть у часово-просторовий тоннель, де зберігається інформація про



історію нашої землі і народу. Найголовніше — це стан, який створює музика, альтернативна музика. Разом з автентичною це нагадує сучасні Мантри, завдяки яким створюється певний резонанс із залом і людьми в ньому. Я впевнена, що кожна старовинна українська пісня — це послання нащадкам, то — ціла книга, яку за бажанням можна прочитати і зрозуміти. Мій альбом має казковий присмак — це зовнішній план. Внутрішній план — це філософське, дуалістичне поєднання двох світів — язичництва і християнства. А взагалі ми адресуємо цю роботу усім людям, які прагнуть розширити свої уявлення про нас самих, нашу історію і наше коріння".

Олександр Євтушенко



Всі фото: Олександр Євтушенко

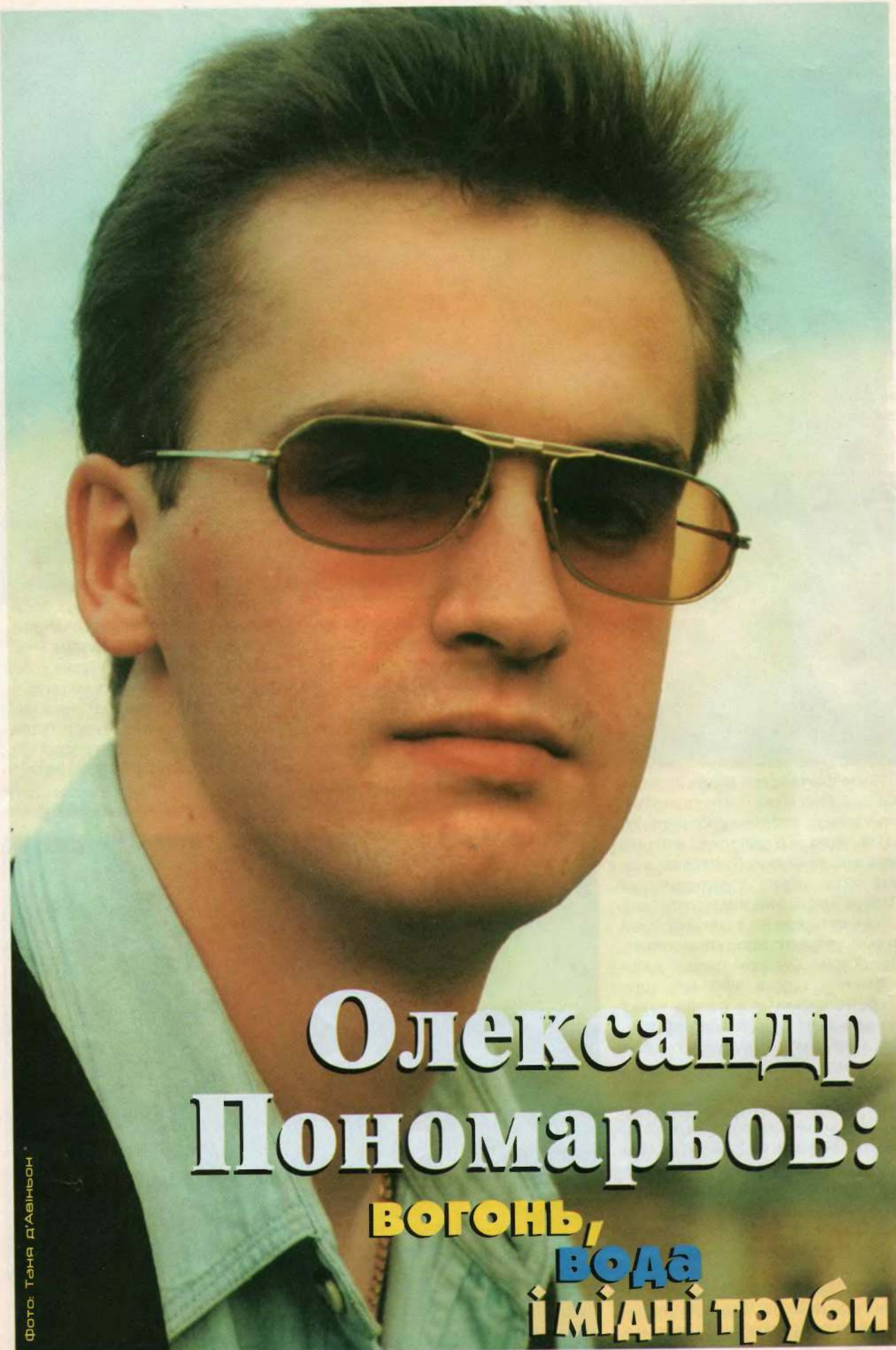


Фото. Тетя Д'Авіньон

Олександр Пономарьов:

ВОГОНЬ,
ВОДА
І МІДНІ ТРУБИ

Один мій приятель жарту заради узявся порахувати усіх нині суцільних Пономарьових у нас і в них (в Росії). Вийшов майже нескінченний список Пономарьових, серед яких є люди дуже поважні і знамениті. Є різні, але таких, з якими співають стадіони — і проспівують кожне слово пісні — не знайшлося. Олександр Пономарьов мав “заключне слово” на фанерному стадіонному шоу після зустрічі футбольних клубів “Старко” та “Клас А”. Наші артисти були розчаровані (публіка також...) — вони прогнали московським зіркам. Поза тим їх зустрічали “на ура”, що страшенно дивувало москвичів, які були чомусь впевнені, що зірки — саме вони. Одне слово, після довжелезного ланцюжка виконавців, багато з яких навіть і не імітували “живий стиль”, вийшов Олександр Пономарьов. Він дер горлянку щосили, він співав вживу і “завів” увесь стадіон. Це дійсно вражає, коли ТАКА кількість молоді знає телеспівача номер один в нашій країні.

Рік 1997-й для Пономарьова був страшенно насиченим. І не лише для нього, а й для продюсера Віктора Дорошенка 1997 рік був багато в чому визначальним (вирішальним, генеральним...). Пам'ятаєте радянські п'ятирічки? Вра-

ження таке, що тандем Пономарьов-Дорошенко долають п'ятирічку за рік і постійно набирають нових обертів. Окрім справ суто футбольних (турботи, пов'язані з футбольною командою) вони ведуть декілька проєктів. Головний серед них на сьогодні — альбом “Перша і остання любов”. З моменту запису першого альбому в житті Сашка сталося дуже багато змін. Насамперед — досить болісне розставання з талановитим композитором і аранжувальником Андрієм Шустем, внаслідок чого мистецтво аранжування й дизайн він потрошку опанував сам. Зрештою, то дало відчуття свободи і значно скоротило дистанцію між задумом та його втіленням. Водночас Сашко добре розумів, що самотужки він не витягне увесь саунд та повноцінне осмислення матеріалу, який постійно накопичувався. Пошуки оптимальної форми роботи над піснями перманентно чергувалися перемогами — на великих і маленьких імпрезах.

Колекціонуючи призи і нагороди, співак не забував про головне — нові пісні мусять звучати досконало, адже високий рейтинг можна втримати лише тоді, коли високий клас демонструватиметься і в нюансах також. Одне слово, тандем Пономарьов-Дорошенко створює студію “Клас А”. На студії почи-

нає працювати відомий аранжувальник Іван Шевчук (той, що працював на студії “Новий простір”, а ще раніше виступав в складі групи ТНЕ ХОСТИЛЬНЯ разом з Василем Ткачем). Відтоді рівень фонограм Пономарьова, а точніше — змістовність і оригінальність аранжувань суттєво поліпшились. Над новими піснями в студії постійно працюють відомий київський гітарист Роман Суржа й музиканти ф'южн-групи БРАТИ БЛЮЗУ. Усі продюсерські функції виконує Віктор Дорошенко. За мікшерським пультом чаклує Іван Шевчук.

Своєю назвою цей другий реліз зобов'язаний пісні “Перша й остання любов”. Програмна річ, яка нині звучить на будь-яких виступах співака. Пісня “Анна” — таємничий твір, автор невідомий. Спеціально для Пономарьова написала пісню Марія Бурмака і назва її — “Для неї”. “Я знаю, що на світі десь є ти” — порівняно менш відома річ. “Серденько” і “Білий кадиллак” — найбільш розкручені, майже народні хіти. До альбому увійде пісня Олега Кулика “Молитва”, яку Пономарьов виконував на вечорі пам'яті співака. Пісня “Голоси” — для виконання хором. Гімн футбольного клубу “Клас А”. “Знову і знову” та “Я піду” — також постійно звучать на концертах, в ефірі.



Щодо підготовки альбому. Цей процес теж нагадує біг з перешкодами, оскільки концертна траса Пономарьова залишається напруженою: сольні концерти в Дніпропетровську, Павлограді, Чернівцях, Кіровограді пройшли при аншлагах. Однак справжній тур Олександра Пономарьова розпочався великим бенефісом поп-зірки в палаці "Україна" 21-го грудня в супроводі живої групи, до якої увійшли музиканти з БРАТІВ БЛЮЗУ і Роман Суржа. До стартового шоу в "Україні" готувалися спеціальні декорації, нові костюми, та розроблявся сценарій.

Віктор Дорошенко — перший в житті Пономарьова повноцінний продюсер в західному розумінні цього терміну. Віктор вважає, що артист не мусить піклуватися про організацію концертів, записи на студіях. Також його не повинні турбувати побутові дрібниці, а тим більше — проблеми. Віктор Дорошенко — порівняно нова постать на обрії українського шоу-бізу, яку вигідно відрізняють від інших впертість, зібраність, чіткість і зовнішня суворість — принаймні в ділових стосунках.

У 1994 році Віктор провів свій останній поєдинок як кік-боксер. Тоді ж організував футбольний клуб зірок української естради "Клас А". Він був у досить приятельських відносинах з Олександром Єгоровим і Оксаною Хожай.

Власне, "Клас А" — то було спільно вимріяне чадо. З часом, як відомо, відбувся розкол у команді. Віктор пояснює це розбіжністю в поглядах на клубну політику. Виявляється, Єгоров був "проти" деяких нових учасників, а Дорошенко був "за". Зрештою, кожен залишився при своїх інтересах та зі своїми командами. З Пономарьовим його майбутній продюсер познайомився на тренуваннях. Пізніше, коли влаштовував збірну "солянку" в Сумах, він звернув увагу на те, з яким захватом публіка сприймала саме його — Пономарьова.

У 1996 році Олександр вже мав цілу низку заслужено здобутих перемог на пісенних конкурсах, але ще не мав достатньо резонансної кількості телефірів. Ще не було кліпів, а крутилися лише поодинокі більш-менш якісно записані концертні виступи. Дорошенко знав, що Сашко не має конкретного продюсера, тим паче — агенції, яка б піклувалася його справами. Спочатку вони просто вирішили спробувати зробити щось спільне, цікаво, що усе робилося на чесному слові, без будь-яких взаємних угод, скріплених юридично. У січні 1997 року Пономарьов звернувся до Дорошенка з пропозицією поставити справу на професійні рейки. І цей союз зміцнів і почав приносити свої плоди. Щоправда, не можна не згадати про людину, яка за певний відрізок часу багато зробила для артистичної долі співака.

Це — Олег Красиловський, який дебютний альбом Пономарьова "З ранку до ночі" видав під власним лейблом Інтер-крас-Рекордз. Левова частина творів на тому альбомі — це "стопудові" шлягери, які і зараз складають актив на сольних концертах співака. До речі: інколи за місяць Олександр Пономарьов дає більше двадцяти концертів, на кожному з них він викладається повністю. Попит на нього — колосальний.

На мій погляд цей успіх продиктований не лише тим, що співак продовжує кращу лірично-інтимну традицію естрадної пісні, а скоріше — присутністю глибокої особистості — його власного емоційного еґо. По-друге, не відкриваючи америк, Пономарьову вдалося підняти на декілька щаблів вгору красу відносин чоловіка і жінки. Звуковим тлом для деяких його пісенних перлин слугує безліч псевдолубовної лірики, яка не чіпляє. Пономарьов чіпляє насамперед дівочі серця, які завжди прагнуть... самі знаєте чого. А цього — Великого, Чистого і Красивого так мало в їхньому житті. Пономарьов для них — той вимріяний в снах казковий принц на білому коні (білому мерседесі, кадиллаку etc.)

Отже тандем Пономарьов-Дорошенко виявився напрочуд успішним, настільки успішним, що одного прекрасного дня супервідомий продюсер одно-



го супервідомого артиста в Росії запропонував місце під сонцем під власним патронажем з організацією повноцінних турів в Російській федерації і записами в Москві тощо. І був дуже здивований, коли наприкінці дуже довгої розмови, яка затягнулася до ранку, у відповідь почув тверду відмову...

Усе це ще попереду, а з недавніх подій в житті Сашка запам'ятався один красномовний епізод. Пономарьов виступав в московському спорткомплексі "Лужники". Починається фонограма пісні "З ранку до ночі". Чи то підвів диктофон, чи то звукачі "помилулися", які завжди з особливою "любов'ю" ставилися до українських артистів, але звук обірвався. І Сашко на повні легені проспівав пісню без супроводу, а-капела. Не розуміючи слів, приспів почав співати увесь зал, який звівся на ноги, а потім довго не відпускав співака, влаштувавши справжню овацію.

Тим часом альбом "З ранку до ночі" був дуже широко розтиражований аудіопіратами. За свідченням Олега Красиловського, який опікувався виданням "З ранку до ночі", цей компакт-диск благополучно тиражували болгарські аудіопірати — певно, відчували, що диск того вартий. Якби тиражі альбому офіційно реєструвалися, то, певно, Олександр Пономарьов мав би отримати не один золотий диск і заробити не менше, ніж будь-яка європейська зірка. Втім, цього не сталося, адже з піратством як явищем ніхто посправжньому не бореться. Нині менеджмент новоспеченої компанії Нова-Рекордз до видання наступного альбому Пономарьова поставився з усіма можливими пересторогами. А це, зрештою, дозволить цілком легально відстежувати обсяги продажу в країні.

Щиро кажучи, такий артист, як Олександр Пономарьов, міг би вже зараз написання пісень поставити на конвейер. Студія агенції "Клас А" працювала б цілодобово, і диски, як млинці, вилітали б двічі на рік. Але цього немає. І напевно це можливо. Образно кажучи, неможливо чесно і щиро сповідуватися щодня, а пісня — це і є різновид сповіді. Ставлення артиста до свого твору — це лакмусовий папірець його ж етичного і культурного рівня. Можливо тому Сашко пише інтуїтивно, внаслідок якогось поштовху, який диктує певна обставина, пригода, слово, почуття, або безліч інших проявів людської природи. Нині є добра студія, яка завжди в зоні доступності. На студії його оточують добрі музиканти і звуко-

режисери, які також є музикантами. Один з них — Іван Шевчук (екс-ТНЕ ХОСТИЛЬНЯ, екс-НОВИЙ ПРОСТІР), який мав чималий досвід творчої співпраці з не менш відомим Василем Ткачем. Незважаючи на "оранжерейні умови", пісні з-під пера Пономарьова не вилітають, як горох із стручка, вони народжуються і приходять вчасно.

Відверто імпонує йому, так би мовити, позамузична позиція. Після відомого скандального інтерв'ю Миколи Мозгового в газеті "Бульвар" Олександр тактовно промовчав. Він не виступав у пресі з контраргументами, не бігав до юристів і не звертався з позовом до суду. Він просто зберіг своє реноме людини, яка стоїть вище за будь-які наклепи. Сприймавши поведінку організаторів "Пісні-97" як принижуючу гідність українських артистів, він одним з перших відмовився від участі в цьому дійсно сумнівному шоу. Гідність артиста в даному випадку не пов'язана з його зірковими амбіціями, гідність — це право самому обирати собі компанію — адже йшлося про великий збірний концерт з участю надто одіозних персон з ресторано-блатним репертуаром.



Олександр Пономарьов, незважаючи на нинішню широку популярність, сприймає власні досягнення як вдалий старт, як початок серйозної роботи. Притаманне йому відчуття постійної незадоволеності вже зробленим штовхає вперед, заважає зупинитись, аби довше погрітись в променях слави. Вогонь, вода і мідні труби — ця тріада випробувань на міцність ще не за плечима, хоча, здається, з кар'єрою і офіційним визнанням у нього вже склалося. Але головне — це рух. Рух до естетичної, мистецької і емоційної довершеності. Рух до глибини душі — своєї і тих людей, які йдуть на його концерти.

О.Є.

X-files (Пономарьов приватно)

Доля — панночка примхлива. Вона любить випробувати своїх підопічних, а особливо — обранців, улюбленців. Її витівки ми називаємо "знаками долі". У зовсім ще маленького Сашка Пономарьова лікарі знайшли симптоми малокров'я. Сашко був надзвичайно, до підозрілості, спокійним малюком. Одного чудового дня йому перелили кров однієї вродливої жіночки на ім'я Рахіль. З тих пір дитина ніби перевтілювалась — батьки вирішили, що Сашка підмінили. Спершу він рішуче проявив характер і швидко наздогнав втрачений авторитет серед однолітків. Звідкись взялись енергія, воля і впевненість. У школі Сашко взагалі був одним з найбільш задирикуватих учнів. Ясна річ, йому перепало і від вчителів, і від батьків. Десятирічним хлопчиком записався на бокс, а от уроки музики і співів сачкував. І от що дивно — Сашко дуже часто захопувався і стра-

дав від нерозділеного почуття. Він мріяв якось захистити свою пасію від хуліганів, але доля йому цього шансу не підкинула. Навпаки. Від надто активних тренувань з боксу почав втрачати зір.

Одного разу зрозумів, що на кар'єрі боксера можна поставити хрест. Несподівано для оточення Сашко після школи поступив до музичного училища. Пізніше у його характері проявилася ще одна риса, яку він успадкував від загадкової жіночки на ім'я Рахіль. Окрім нестримного темпераменту, Сашко віднайшов у собі комерційну спритність і діловий характер. У центрі Хмельницького він відкрив власний ресторанчик і студію (в одному старому будинку), де досить затишно, де паляхотить полум'я в каміні, прикрашеному декоративними левачами. Ресторанчик має назву "У Олександра".

Взагалі, Доля Пономарьова — Панна гармонійна. Якщо надсилає якесь випробування або якусь перешкоду, то натомість обдаровує друзями і вчителями. Їх небагато. Але на кожному важливому етапі життя з'являлися саме ті люди, які були конче потрібні саме тоді. Йдеться не лише про тих, хто фізично поруч. Олександр Пономарьову як автору-співакові багато дали такі загальноновизнані персони, як Стінг, Пітер Д'Ерріел, Джордж Майкл та Філ Коллінз. Це — рівень культури й смаку, своєрідна планка, до якої ще треба дотримуватись. Сашкова виконавська індивідуальність плюс його пошуки в площині сучасної європейської поп-культури дають величезний шанс артисту на ім'я Олександр Пономарьов. Та й здається — примхлива Панна на його шляху включила зелене світло...

AVOGADRO

Золоті піски Невідомої Землі
Gold Lion, 1997

"Заспіваймо пісню про землю і вітер." — вирішили музиканти гурту і заспівали. Творіння їх були витримані в хард-роковому стилі з домішками блюзу та ще чогось.



Музиканти живуть у відкритій нині Невідомій Землі, шукаючи "вірші недоспіланих пісень". Вони сподіваються на "вінець страждань важких" і згадують "казку, як все починалось, і Надія та Віра ще не пропали".

Хард-рок у поєднанні з, не побоююсь цього слова, панківським розчаруванням у житті та закликом одуматися. Оптимістичні назви типу "Плач, земле, плач", "Падаючі цеглини", "Вже завтра буде пізно".

Але, мандруючи по Країні Віршів, вони шукають. Шукають у пустелі свій золотий пісок. Музиканти приділяють велику увагу ліриці. Але навіть важко визначити, що більш вражає: музика чи слова. Отож, шукайте гроші і поповнюйте свою колекцію українського року ще одним цікавим альбомом.

Катерина Ющенко

АКВА ВІТА

А Тепер Усе Інакше
NAC, 1997

З легкої руки продюсерів "Червоної Руті" мало не вся українська молода танцювальна музика разом заджангувала, затріпотіла та задрамбейсила. Та, на радість простого люду, ли-



шаються ще останні "непримирнені" стовпи доброго "тиць-тиць-тиць". Ось і гурт АКВА ВІТА порадував усіх любителів колгоспних "гоцалок" своїм новим альбомом "А тепер усе інакше". Цей запис не буде в змозі спотворити жоден розвалений динамік, все одно буде щось бухати. Він знайде ноги своїх потенційних слухачів з найгіршої піратської копії. А чим менше буде чути одноманітного аранжування, тим краще. Хіба буде хто прислухатись, хто взагалі ходить на ті танці тверезим? Аби весело було. Що власне і пропонує АКВА ВІТА. Хіба що пісня "Усяке зло пропало" випадає з загального ритму. Якось вона ні швидка, ні повільна — ні ніжками потупцювати, ні об дівчину (хлопця) потертись. Її будуть прокручувати. Найбільш слухабельна річ з усього альбому, виходячи з того, що є якась мелодія, пісенька "Хмари розтануть" — її і крутять по ТБ. Ремікс "Я йду" відверто програє оригіналу. Взагалі, модні чужеземні написи "remix", "dance mix", "country mix" (ніби все інакше не для "данс" і не для "кантрі", хоча — уклін від сільських вчителів англійської мови) виглядають якось незвично на цьому, до болю рідному продукті, як і надмірна кількість слів у піснях. Негри ж якось обходяться своїм "I like to move it, move it". Тому старий варіант "Жаньмінь Жібао" слухався цікавіше. А тепер усе інакше — та чи краще?

Ярослав Степаненко

БІЛА ГАРЯЧКА

Delirium Ex Trens, или Экстремальный вред
Moon Records, 1997

Є практика друкувати подібні альбоми усілякими "стовпами", а якщо це перший реліз молоді команди... Ну, можемо вважати цю касету дещо розширеним варіантом демо-запису, власне, це й є демо-запис, зроблений на ре-

петиційній "базі" гурту АНРІЗ. Співають хлопці про "Динамо-Київ", "белку" (білу гарячку), покоління X та про смерть, мабуть, дуже нещасливого ГРІН ГРЕЙ. За що так не любити ГРІН ГРЕЙ? Якщо не панки, так їх відразу й вбити! Хоч вони не грають хард-кор, але ж їхні касети звучать дещо краще.

Цю касету видав MOON RECORDS. Як написано на вкладинці, "жалобы на счёт качества не принимаются". Окрім цього, там багато чого кумедного написано. Наприклад, т.з. "сенкси": Кучмі, Ельцину і Зюганову; Міше Дзюбі. Також "кондукторам, контролёрам, а также водителям автобусов маршрута №56". Мабуть, в автобусі хлопці почули багато нарікань на життя та владу (політичні дебати, "що ткнути Понкрацем", мають місце, як правило, на передній площді) та вирішили написати



пісеньку під назвою "Україна" (єдина річ, що записана більш-менш пристойно — студія "Артима", запис Олександра Потьомкіна). Сподіваємось, що пісенька стане гімном українського "оя" (це політизований хард-кор такий). Взагалі приємно, що є в нас такі молоді, але дуже патріотичні хлопці, навіть якщо вони й грати як слід не вміють.

Взагалі БІЛА ГАРЯЧКА могла б ще трохи почекати на повноцінний запис матеріалу, робота над яким нібито триває. Видані з такою помістю репетиційні плівки "для внутрішнього використання" можуть сприяти негативному враженню від музики ще молоді та маловідомі команди.

P.S. Коли бас-гітарист БІЛОЇ ГАРЯЧКИ передав мені цю касету, він мав прохання не судити суворо. Пробач, Дюшо, я не експерт в хард-корі.

Олексій
Росовецький-Гіндіч



Віктор Музичук і група ВІКТОРІЯ

Тусовка
NAC, 1997

Чи любите ви програму "Вгадай мелодію"? Тоді цей альбом гурту ВІКТОРІЯ — саме для вас, бо навряд чи зможе він зацікавити ще когось. Цікава альтернатива російській передачі. Доречі, й завдання ускладнюється. Треба не тільки згадати, де ви вже чули подібну мелодію, а й пригадати попередні слова. Коли я слухала цей альбом, мене переслідували дві думки. Перша думка: де я вже це чула? А друга — чи музиканти просто вирішили посміятися, чи дійсно не можуть придумати щось оригінальне?

Альбом "Тусовка" — своєрідна історія розвитку музичних вподобань. Починалося все зі старого доброго рок-н-ролу. Загонисті мелодії 50-х років та українські тексти типу: "Ой, Микола! Радуйся, що я жінка, не якась корова. Та змінився в тебе крик — ти кричиш, як чорний бик". Таке поєднання трохи незвичне, але веселе.

Музика йшла далі у своєму розвитку. І ВІКТОРІЯ перестрибувала на електронні мотиви 80-х. А мене, як і раніше, переслідувало відчуття, що все нове — добре забуте старе. Не обминули музиканти своєю увагою і веселі 90-ті роки. "Гоп-стоп" на український лад під а la хіп-хопову мелодію — це сила.

Отака-то вийшла тусовка.

Катерина Ющенко

НІЧЛАВА БЛЮЗ

Вставай, сонце
Галас Music Factory, 1997

Довгоочікуваний альбом легендарної тернопільської команди НІЧЛАВА БЛЮЗ

"Вставай, сонце", записаний в 92-93 роках, нарешті вийшов у світ на новому лейблі "Галас Music Factory". Довершена музика, знайома за рідкими концертними виступами лише вузькому колу друзів-музикантів та професіоналів, стала доступною широкому загалу слухачів. Ніби підтверджуючи вірність своєму романтичному образу, Ангел та його НІЧЛАВА занурюють нас у свій світ — світ Високої поезії та щирих почуттів. Коли слухаєш ці ліричні балади та блюзи, то відчуваєш, що остання річ, про яку думали музиканти при записі "Вставай, сонце" — це комерція чи слідування моді. НІЧЛАВА БЛЮЗ має свій власний го-лос, свій власний шлях в українській рок-музиці, і вона не збирається мімікрувати під масовий смак — самі маси повинні подбати про себе, щоб дотягнутися, дорости до рівня НІЧЛАВИ.

Майже акустичні аранжування — ліричні гітари та делікатна перкусія — тільки підкреслюють чутливий спів гурту та Жанни Боднарук (в піснях "Зоряний Ангел" та "Літній дощ"). Коротка форма рецензії, на жаль, не дозволяє зупинитись детально на ліриці НІЧЛАВИ, яка цього більш ніж заслуговує. Якщо перша половина альбому відкриває перед нами внутрішній світ героїв, то в другій його час-



тині, в таких піснях, як "Наркоман", "Мертвий солдат", Повія відчутнішими стають соціальні нотки, наша приземлена дійсність. Але все-таки закінчується альбом на мажорній ноті — це найенергійніша композиція "Гей-а, не біда". Важко з цим не погодитись, адже сонце повинно встати, коли ви послухаете НІЧЛАВУ.

Ярослав Степаненко

Оріген & Містер Вайт

Повернення до природи
Галас Music Factory, 1997

Музика, над народженням якої чаклюють ці дві обдаровані людини, окрім радості почуття бути причетним до чогось справжнього та високого, залишає ще гіркий присмак від того, як все ж таки важко в наш час, в нашому місці надзвичайним особистостям знайти шляхи до гідного рівня відомості. Не кажу про супер-популярність. Але завжди й всюди було достатньо справжніх цінителів, які б могли із шаленої кількості швидкозрілих колективів відокремити найбільш обдарованих та вправних та віддати їм за море емоцій.

Цей альбом — не просто море емоцій, це — насправді. Так, просто на-



справді. Орігену і Містеру Вайту вдалося не тільки втілювати власні почуття у надземні мелодії, але й матеріалізувати їх для нас, для кожного з нас. Екстатична форма душевного стриптизу. "Повернення до природи" — це дуже виснажливо, дуже вражає та по-нашому енергійно та могутньо.

А.Б.

Світло з Віфлеєма ЮМІКО, 1997

Різдвяна музична радіокомпозиція, що звучала в ефірі, вперше випущена у вигляді аудіокасети християнською студією "ЮМІКО". Це не просто музична збірка. Це драматургічно побудована музична композиція, де мелодекламація перекликається з піснями популярних українських християнських виконавців, таких як Євген Гудухін, Кристина (Бєбі Крісті), Тетяна Шилова, Олеся Чарівна, групи ВІСНІСТЬ, РЕ-МА. Також тут представлені чудові візріці закордонної Gospel Music (Евангельської музики), матеріали яких



одержані від українського відділення відомої корпорації Integrity Music.

Різдво — це свято завжди було одним з найсвітліших і найулюбленіших у всьому світі. Це й зрозуміло, бо ж у цей день народився Спаситель світу — Ісус Христос. Це жодна людина на всій землі і у всі часи не була удостоєна такої честі, щоб її день народження святкував весь світ, та ще й протягом майже 2000 років. Але Ісус не просто людина, Він — Бог, що прийшов до нас, людей, на цю землю.

Навіщо Він прийшов до нас? Про це й співають ті, у чиїх серцях народжений Цар царів. Християнські виконавці хочуть донести благу вість про те, що світло христової любові може освітити шлях тим, хто не хоче більше блукати у пітьмі, але прагне пізнати істини.

Випуск цього альбому став можливим завдяки натхненній праці актриси Олени Чарівної, продюсера Юрія Айвазяна та звукорежисера Юрія Малишкіна, які цим своїм доробком хочуть поздоровити усіх читачів і слухачів із Різдвом Христовим та побажати благословення Божого!

Оркестр Оранського

Сіль небес
Галас Music Factory, 1997

Пісні Юрія Оранського знайомі нашим читачам регулярним влучанням в аудіододатки до "Галасу". Але ті пісні — лише один бік творчості талановитого композитора. Одного разу я бачив, як Юрій передавав Олександру Євтушенку кілька платівок групи RUSH. "Ух ти! — підскачив я — RUSH — моя улюблена група". "Це моя улюблена група", — відказав Оранський. "RUSH — моя найулюб-

леніша група! — наполягав я. "Ні, це моя найулюбленіша група", — сказав Юрій та заслужено переміг в цьому несподіваному двобої.

"Але те, що я чув, зовсім не схоже на RUSH" — не міг збагнути я. Тільки коли я прослухав весь матеріал альбому "Сіль небес", відчув, що порівняння його з Майклом Олدفілдом не зовсім повні. Творчість Оранського — щось на межі мелодійних малюнків а-ля Олدفілд та динамічності, інтелектуальності рока а-ля RUSH. В стрімких гітарних соло відчутний вплив Алесса Лайфсона, лірика пісень, виконаних самим Юрієм, нагадує славетний "рашівський" інтелектуальний символізм.

Звичайно, не можна проводити паралелі та ототожнювати оркестр Оранського з Олدفільдом-RUSH, адже Юрій — не Джек Фрост. У всякому випадку, у Оранського — чудовий смак. Беззаперечний хіт цього альбому — пісня "Оазис". Чарівна мелодія та надзвичайний ліризм, позбавле-



ний сучасної сентиментальності, створений ніби гімн для мрійливих та закоханих. Те ж можна сказати про пісні "Казкар" та "Кохання".

На жаль тільки, що матеріал альбому не витриманий концептуально. І пісні "Ні" та "Крот Небесный", які в іншому контексті сприймалися б як прапорці зростаючого таланту, трохи несподівано сусідять з романтичними баладами.

А втім, слід вважати Юрія оплотом та першою ластівкою справжніх талантів, які знайшли дорогу до вух вишуканих вибагливих слухачів, яких, я маю надію, в нас чимало.

А.Б.

ТАКІЕ ДЕЛА

Студенческое пиво
ТО Арена, 1997

Спочатку були підозри, що це касета блатних пісень — на кавері досить схематично намальований пивний келих на повітряній кульці та власне назва ("Пісні під горілочку"). Студенське пиво — що це означає? Всі чомусь вважають, що



студенти тільки й роблять, що п'ють пиво, але бач, вони ще й пісні співають. Так що це не блатні, це студентські пісні, хоч взагалі — досить непоганий ресторанний матеріал.

Особливої уваги заслуговують тексти пісень, тим паче, що автор цих маленьких шедеврів вирішив залишитися інкогніто. "Весь мир на рогах, мы витаем в облаках" — це ще можна виправдати випитим пивом. Інші перли (наприклад, "Я убил в самом себе всю мою любовь к тебе") можна виправдати невмінням автора текстів складати слова в якісь власне тексти. А як вам це сподобається: "Вылазишь на крышу и громко орешь/ Что ночью сегодня еще не умирешь/ Плюешь на прохожих и прыгаешь вниз/ Летишь и срываешь с балкона карниз". Майже якась ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА. Повний випад.

Але насправді гарний альбом. Є навіть пісеньки з претензією на хітовість — "Серые глаза", наприклад. А в цілому — "застарілий хардрок" + непогана обізнаність в російському році, від ЧАЙ-ФУ до МУМІЙ-ТРОЛЛЯ. Решта — дуже багато пива.

Олексій
Росовецький-Гіндіч

Укропоп-1

Інтеркрас Рекордс, 1997

Нова збірка української сучасної популярної музики. Хоча, судячи з цієї збірки, вітчизняний меломан не занадто вибагливий.

ВЕЧІРНЯ ШКОЛА, "Лишайся з нами" — український реп все рівно, що бразильський гопака.

Ліна, "Я і ти" — I and you, you and I, don't cry.

СКАНДАЛ, "То брехня" — "скандалісти", напевно, і не гадали, що колись потраплять до поп-збірника.

О.Пономарьов, "Зіронецька" — зіронецька, вона завжди зіронецька.

М.Одольська, "Твій літак" — перлина минулого сезону перетворюється поступово на ще більшу цінність.

Сана, "Чікаго-бой" — добре робити вранці зарядку.

Алла Попова, "Я прийду



до тебе вчора" — приходьте і завтра, приємно бачити безперечний талант.

Інесса, "Твій голос" — приємне відкриття "Червоної Руті-97".

Маня, "Напиши" — от я і пишу те, що думаю. А думаю я, що краще — ще попереду.

Катерина Ющенко

MYSTERY приборкання хаосу



Серед адептів важкої музики група MYSTERY користується попитом: її знають, цінують і, мабуть, шанують. MYSTERY не гусяється, виступає виключно там і з тими, кого вважає "братями по розуму" (ЕДЕМ, ДРАГЗ, ІННЕР СЕЛ...) Не тусується, напевно, тому, що має власну келію, нічку, або сховище від зовнішнього світу, де панує інша музика. Вони знають ціну власних пошуків і свого звуку. MYSTERY — самодостатні без снобізму.

Чотири роки тому Артур Железняк та Андрій Кузьменко (обидва — гітаристи) зробили групу ІНКВІЗИТОР, яка проіснувала недовго, поступившись місцем MYSTERY. У 1993 році один київський продюсер послухав групу і невдовзі вивіз її до Польщі. І не просто задля "засвітки" на

рок-фестивалі у Венгожево, а на повноцінний тур, де хлопці "розігрівали" на той час дуже відомих польських рок-монстрів, таких як DEMONO, WILKI, ODDZIAŁ ZAMKNĘTY. Зараз MYSTERY дещо критично оцінюють самих себе зразку 1993 року, адже з тих часів значно змінилися склад, стиль, звучання. По-перше, нічого не залишилося від юнацького максималізму з його обов'язковим копіюванням групи METALLICA. По-друге — вони переборили в собі залежність від англійської і нині новий матеріал для альбому "Оркестр Хаос" співається російською; можливо, за рік-два вони переборять залежність від російської і зроблять суперважкий драйвовий український альбом.

Щодо концертної практики, то у випадку з MYSTERY це має приблизно такий вигляд: команду запрошують на рок-фестиваль разом з десятком інших. На місці група набуває статус хедлайнера і, як справжнісінький локомотив, пробиває дорогу для інших. Варто зазначити, що місцеві організатори важких імпрез досить швидко зорієнтувалися і надалі MYSTERY запрошували як хедлайнерів, або просто на сольні концерти. Шкода, але цю талановиту команду краще знають на Волині і східній Україні, аніж у рідному місті. Що ж — "немає пророка у своїй вітчизні".

В Києві MYSTERY "світяться" час від часу на збірних солянках у компанії з INFECTED, DRUGS, INFERNO. На концерті-презентації офіційного аудіорелізу "Condemned To Life" (пантероподібний саунд, агресія, видано Western Thunder) у київському андеграунд-клубі "Даб" хлопці мали аншлаґ. Тоді вони надовго перелякали публіку тим, що вчинили справжній дурдом на сцені. Справа в тому, що MYSTERY мають одну таку цікаву особливість: якщо в залі поганенький апарат, звук "не клеїться", вони, не домовляючись, імітують масове божевілля, чим компенсують посередній звук.

Вперше на ідеальному саунді я почув групу в БК "Моряк" на Подолі, де вони грали на презентації альбому "Боротьба без правил" групи ЕДЕМ. До речі: від суперякісного звучання MYSTERY впадає у транс. А це може призвести до вигнання диявола з нечистих душ. Звичайно, якщо ви опинилися в обіймах музики і відчуваєте, що вами хтось керує зсередини... Однак, головне — не це. MYSTERY пережили тиху революцію і повністю оновили музику, склад, і, вірогідно — переконання. Те, що група робить зараз — то модерн-рок, який зазнав такої кількості впливів, що інакше, ніж "Оркестр-Хаос", цей шматок "музики життя" назвати неможливо. Абсолютно чітко можна передбачити успіх таких речей, як "Плач, дитка, плач", "Далеко", "Оркестр-Хаос". Остання річ, назву якої винесено на титул, радикально змінює уявлення про групу. В кращий бік! Отже, MYSTERY існують чотири роки, видали два альбоми, змінили чотирьох барабанщиків, п'ятерох басистів, трьох вокалістів. У них все попереду. Кредо групи говорить за себе — CREDO QUIA ABSURDO*.

Амінь!

P.S. * Переклад з латини — вірю, тому що абсурдне.

О.Є.

Звук — це ми

Перше знайомство із слов'янським (будемо сподіватись, що в не дуже далекому майбутньому — київським) гуртом АРМАДА відбулось завдяки досить прозаїчному демо-запису, в якому сподобалась лише пісенька "Бобри", яка насправді є просто приколом: анекдот про бобрів у вигляді тексту та голоси на манер RESIDENTS. Решта — чудернацька мішанина із популярного alternative metal, power, industrial; вокал — грайнд-корове рикання та реп. До речі, історія репової теми, що так нагадує клауфінгеровський "Do What I Say", вельми кумедна хоча б тому, що хлопці почули CLAWFINGER вже після приїзду в Київ. Слов'янськ — це місто, де майже відсутня музична інформація, кожен в тій чи іншій мірі йде навіпамакки, музичні новини на момент досягнення Слов'янська стають вже статистикою. Тим цікавіше факт існування в периферійному містечку команд такого рівня як РОКОВІ ЯЙЦЯ, ФІДБЕК та АРМАДА.



Адепт хіп-бопу

Хтось піклується про майбутнє, дехто — про вічне, АБИ МС пропонує потурбуватися про сучасне — ось, власне, девіз молоді і амбітної київської групи, яка грає модний хіп-боп. Звісно, хіп-боп не є в моді "тут і зараз", адже йдеться про не-обмежену фантазію і поєднання елементів джазу, поп-музики і мелодекламації. Ви розумієте — щоб усе це зіграти, потрібна неабияка виконавча майстерність. Отже, в межах проекту АБИ МС збиралася вишукана компанія. Петро Яковченко, який після закінчення консерваторії працює в джазовому напрямку, а точніше — в різних модифікаціях джаз-року, поп-джазу, ейсід-джазу. В колективі є своєрідним генератором музичних тем, оптимізму і конкретної орієнтації на Захід, оскільки регулярно їздить грати джаз (Польща, Німеччина). Так само, як Петро, Віталій Іванов переграв із багатьма дуже хорошими музикантами, такими, як Сергій Овсянников, Олег Путятін, ЕР-ДЖЕЙ ОРКЕСТРА. Він фанатично відданий саксофону, в групі працює сесійно. Тетяна Шамшетдінова — єдина дівчина в АБИ МС — вперше на київській сцені з'явилася в складі групи СІНГАПУР. Грає на клавішних і має широку можливість реалізувати себе в якості аранжувальника і композитора, а відтак безпосередньо впливає на естетику звучання АБИ МС. Геннадій Сидоров — репер-гітарист, відомий як автор текстів для конкурсів "Червоної Руті". Вважає, що українська мова якнайкраще личить таким стилям, як хіп-боп та реп. Басист Євгена Заборовського залюбки ангажував би будь-який роковий колектив, адже виразним драйвом АБИ МС зобов'язаний саме йому. Барабанщик Андрій Максимов, який свого часу грав у групі КАРДИНАЛ і в групі Кріса Кельмі, потім повернувся з Москви додому, тепер експериментує в АБИ МС. Також із командою працює стиліст Наталя Михайловська, якій АБИ МС дуже-дуже вдячні за допомогу і професіоналізм. Щодо стилю — хіп-боп є продуктом синтезу, а це надає можливість для експериментування. Отже, у нашому аудіопросторі поширюється хіп-боп — переважно зусиллями нової неординарної групи АБИ МС.

О. Є.

АБИ МС



Потім була АРМАДА "живцем" на Рок-екзистенції-97, де кожен бажуючий мав можливість відчувати на собі все те, що відчуваш, мабуть, лише шкірою та що досить важко передати вербально. Незважаючи на проблеми з "мізками", що мали здійснювати обробку барабанів (все ж таки це було досить неприсмно), АРМАДА майже вбила своїм ні на кого не схожим саундом та якоюсь холодною, ретельно спланованою агресією музики.

Але остаточно переконаним (насамперед для мене) був виступ гурту в КПУ на "Перлинах сезону". В першу чергу завдяки високій якості звуку, що зовсім необов'язково на збірному сейшні й без якої неможливе повноцінне сприйняття музичного матеріалу АРМАДИ в умовах концерту. Нова музика передбачає використання нових технологій. Можна припустити, що на "Перлинах" ви відчули їх силу. Остання з двох пісень — "Звук — це я", назва досить символічна в контексті професійних прагнень АРМАДИ. Це суперхіт вже зараз, пісенька, що зриває дах, магія, до якої виявились причетними прості хлопці, що прийшли "відірватись" на концерт інших простих хлопців.

Гуртові виповнилося десять років, але, як це не дивно, бажання починати реалізовувати себе в більш-менш повній мірі з'явилося лише кілька років тому. Коли решта команда, що починали водночас, штурмували нашу увагу та зацікавленість, АРМАДА вчилися грати та шукали власне обличчя. Починаючи з блюз-рокової продукції а-ля Роджер Уотерс через невід'ємні треш, грайнд-кор та дез-метал.

Вони мають бажання експериментувати, сидіти на чомусь досягнутому та не рухатись далі їм, здається, просто не цікаво. Їх розмови про музику — як власну, так і ту, що доводилось чути, мають легкий наліт хворобливості. Вони маніяки. Але, з іншого боку, це цілком природно, до того ж їх переконаність не може не захопити. Ігор Макаров, драмер (просто інколи дещо брутально, перескочуючи з п'ятого на десяте, нервово, коли зрозуміло, коли й ні), говорить про безліч fuckin' проблем. Несподіваний перехід однієї теми бесіди в іншу, але все крутиться навколо музики. Наймолодший в гурті Діма Тарасов, бас та вокал, не приховує легкого фанатизму по PRODIGY, уважно слухає кілька нових касет, що опинились поруч, знов скаржиться на інформаційний голод; Андрію більше до вподоби, як з'ясується, PINK FLOYD, що не заважає ніко-

му прослухати за цей день кілька разів останній альбом U2. І знову питання — як заробити собі на життя музикою.

Тим паче, що в Андрія Малигіна, що відіграв в АРМАДІ на цей момент всі десять років, дружина та двоє дітей. Андрій бородатий та гладкий, заради жарту його зовуть "живіт гурту", як, наприклад, другого гітариста — Віталіка Тарана — "руками гурту". Чорні джинси та чорна сорочка, в окулярах, із поголеною головою, Віталік виглядає досить колоритною фігурою серед своїх вдягнених в гранджовий та спортивний одяг колег. В АРМАДІ Віталік грає дев'ять років, Макаров, якого дразнять "Макаричем", прийшов через рік. Своєрідне почуття гумору рятувало від жорстких конфліктів. Басист та гітарист, роль яких в становленні АРМАДИ безперечна, водночас гальмували подальший розвиток гурту: в якийсь момент зрозуміли, що за рік зроблено лише дві пісеньки. Діма, або, як його зовуть на батьківщині, Кадім, не оминав жодного концерту АРМАДИ та завжди тусувався поруч. "Я тобі дам нашу касету, — сказав йому якимось Андрій, — якщо навчишся за місяць грати на басу — візьму в команду".

Тарасов грає чотири роки. Та грав би ще п'ять разів по чотири, як і решта. Зараз Кадім та Андрій намагаються знайти роботу в Києві, як-то кажуть, по спеціальності, незабаром прийдуть Віталік та "Макарич". Хай хлопцям пощастить, все одно в Слов'янську ніяких перспектив для АРМАДИ зовсім не було, хоч вже на сьогодні вони є одним з найцікавіших гуртів важкого напрямку — не тільки по Києву, а загалом по Україні, не кажучи вже про рідний Слов'янськ. АРМАДА — це гурт європейського рівня. Кілька демо-касет не можуть задовольнити потребу в експерименті над звуком, вгамувати бажання зробити професійний запис професійної музики.

Наздоганяти вчорашній день можна без кінця, АРМАДА вже сьогодні грає музику, що повністю співпадає із настроями сьогоднішнього, це актуальна музика. Якщо вони знайдуть якісь можливості для професійного запису матеріалу, ця касета буде бомбою не тільки для цінувальників industrial або alternative metal — це буде подія для всіх цінувальників смачного рок-н-ролу взагалі.

Олексій Росовецький-Гіндич

Усі фото: Олександр Іванов



ВСЯК ВИПАДОК, або хто такий

Група, яка може розширюватись до розмірів оркестру і зменшуватись до тандему, група, яка звучить або дуже добре, або дуже погано, обриси якої постійно коливаються, немов міраж в пустелі, але тим не менше ви завжди її почуєте на більш-менш цікавих живих концертах — це і є ВСЯК ВИПАДОК. Невже головна ознака ВСЯК ВИПАДКА — це аморфність? Усім відомий (і невідомий) Олег Путятін енергійно спростовує це ствердження: «Насамперед я ображений тим, що ВСЯК ВИПАДОК названо аморфним складом. Музику групи легко впізнати, вона загадкова, інколи незвична. Її кістяк складають Джек і я. Інші інструменти нанизуються, як намисто на нитку. Хоча останнім часом склад стабілізувався. У групи ВСЯК ВИПАДОК після виходу двох компактів і безлічі невиданих фонограм є свій мелодизм, почерк, стиль, які неможливо плутати з іншою командою. Не вірите — перевірте!

О.Є.: Один з найсильніших виступів ВСЯК ВИПАДКА — це виступ на фестивалі «Рок-Екзистенція». Мені взагалі здається, що ВИПАДОК — одна з найсильніших команд в жанрі імпровізаційно-інструментальної музики.

О.П.: Знову протестую. Ми робимо вокально-інструментальну музику. Більше того — симфонічну музику, яка, що правда, виконується не оркестром. Виступ на «Рок-Екзистенції» для нас не є артефактом і якимось досягненням. То був міцний концерт на доброму звуці. Просто у нас за плечима кілька років студійної роботи і саме там — на студії добивалися такого звучання, якого прагнемо на сцені.



Фото: Оліванов

О.Є.: *Тривалий час ви з Джеком співпрацюєте з сестрами Тельнюк. Йдеться про запис нового альбому Лесі і Галі на студії "Комора". Оскільки стиль сестер і музика ВИПАДКУ зовсім неподібні, я схильний розглядати цей студійний альянс, як творчий експеримент...*

О.П.: Джек, я, Іван Давиденко і Ігор Малий — ми усі розглядаємо це, як експеримент, як цікаву співпрацю, яка вже принесла свої плоди. Адже ці пісні — то результат наших спільних зусиль. Сестри і ми разом шукаємо потрібний саунд, кожний нюанс обговорюється колегіально. Тому майбутній альбом Лесі і Галі Тельнюк слід розглядати, як спільний творчий проект.

О.Є.: *Що ти скажеш з приводу своєї участі в записах талановитої співачки Марини Одольської?*

О.П.: Абсолютно несподівано доля закинула мене в продюсерський центр "Територія А", де я отримав пропозицію виступити в якості звукорежисера і бас-гітариста в кількох піснях Марини Одольської. Ці пісні народжувалися у мене на очах безпосередньо на студії, в процесі запису і зведенні вокалу я брав активну участь. Скажу чесно, я відкрив для себе Марину Одольську, як співачку, саме там — на студії. Цей проект для мене теж вважаю дуже цікавим.

О.Є.: *ВСЯК ВИПАДОК прославився своїми кліпами і відеофільмами. Я добре пам'ятаю імпресіоністські фільми "Пісня про щастя" і "Пісня про нещастя".*

О.П.: Ми з Джеком "захворіли на відео" років зо три тому, коли ми "накліпали" тих кліпів мало не на цілий альбом "Того". Тоді ми ставимося більш прискіпливо до наших відеоекспериментів. В тому сенсі, що зараз монтуємо усе на більш професійній — цифровій техніці. Йдеться про третю частину трилогії "Пісень про...", яка називатиметься "Смерть від щастя". Звуковий трек вже готовий, і туди увійшла нова композиція "Босоніж по равниках" і вже відома "Скатертиною дорожа". Відеоматеріал теж зібрано, але цього разу я хочу підкреслити — ми все робимо дуже-дуже акуратно. Цей процес досить складний і вимагає безліч часу, якого немає.

ВСЯК ВИПАДОК з легкістю виграв лауреатство на фестивалі "Перлини сезону". Серед двох десятків рок-команд авторитетне журі визнало їх кращими. Кістяк групи — а це Джек, Олег Путятін і Віталій Іванов (саксофон) є надзвичайно мобільний і гнучкий. Вони з легкістю вписуються в будь-яке музичне "прокрустове ложе", але в кожному разі важко помилитися і зплутати їх з іншою групою. Одне слово, ВСЯК ВИПАДОК — це обдаровані музичні бешкетники, які грають граючись. Вони наситили гумором і легким еротизмом усі свої відеотреки і цей процес триває, переходячи з площини життя в площину мистецтва. І навпаки. Щоб осягнути феномен ВСЯК ВИПАДКА, потрібно трішки знати ДАОСИЗМ, оскільки часточка ДАО є в усьому, і її немає ніде. ВИПАДОК, як і ДАО, існує скрізь — в кожній клітинці життя є вібруючий пульс випадкової енергії, відзначеної не випадковим хистом.

О.Є.

Фото: ОІванов



104FM 104FM 104FM 104FM 104FM 104FM 104FM 104FM 104FM 104FM 104FM

НАЙ

ХІТ

ОБІЩА

ХВИЛЯ

НАЙПОПУЛЯРНІШІ ХІТИ,
ЯК СУЧАСНІ, ТАК І МИНУЛИХ РОКІВ

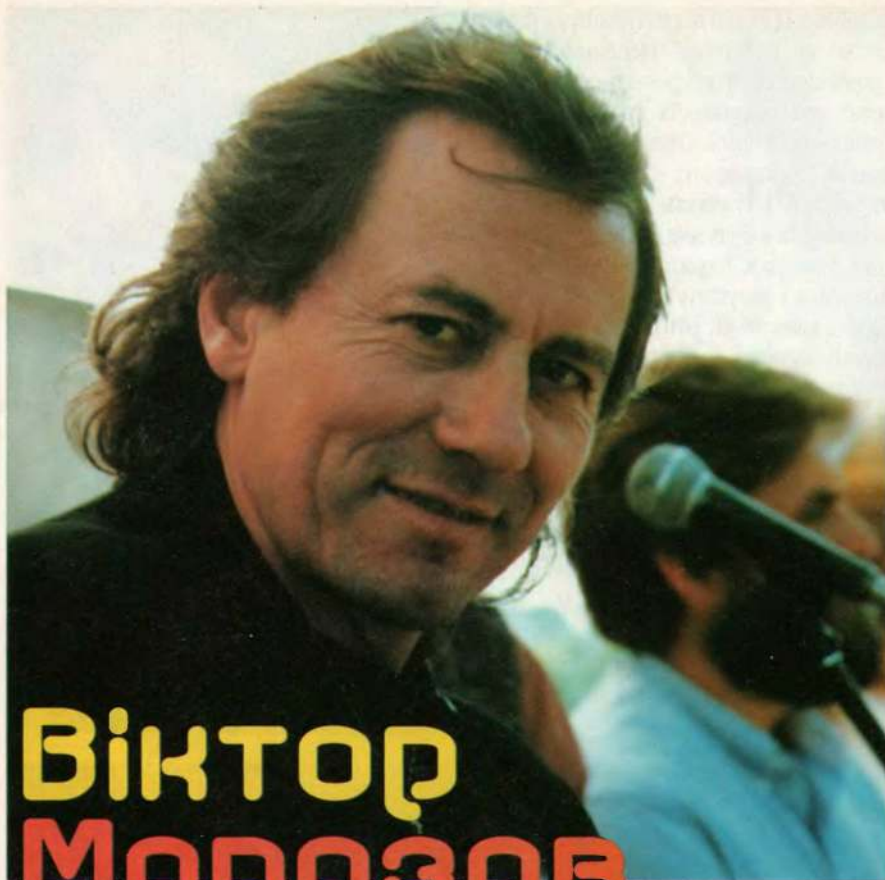
ДОТРИМАННЯ АВТОРСЬКИХ
ТА СУМІЖНИХ ПРАВ

РІЗНОМАНІТНІ ТЕМАТИЧНІ
ПЕРЕДАЧІ

ТЕЛ/ФАКС 216 8682

ТЕЛ. 211 9228, 211 6223

хітрадіо хітрадіо хітрадіо хітрадіо хітрадіо хітрадіо хітрадіо хітрадіо



Віктор Морозов у "Четвертому куті"

Марі-Анна Романенко

У 2000-у році, на початку нового століття, Віктору Морозову виповнилося 50 років. І, мабуть, він захоче зорганізувати великий концерт із цієї нагоди. За три роки, які залишилися до цієї події, співак та композитор, можливо, прилучиться до так званої "світової музики" (волд мюзік), щоб на цей концерт запросити по одному найкращому музикантові з кожної країни світу.

Все життя Віктора Морозова переслідує непослідовне ставлення до музики — від різкого несприйняття до повного розчинення в процесі музикування. Таку нестабільність співак пояснює впливом зірок на його життя. Він народився під сузір'ям Близнюків.

Із раннього дитинства батьки наполягали на уроках музики. А він і чути не хотів. Але в чотирнадцять років нелюбов змінилася захопленням гітарою до такої міри, що були забуті всі справи світу. В тому числі й навчання в середній школі. Коли Віктор вивчив декілька обробок рок-шлягів 60-х років типу "хіпі-хіпі-шейк", то вирішив, що настав час виходу на Велику сцену. І не мало значення, що ця сцена знаходилася в місцевому клубі в Кременці на

Тернопільщині, а дебют відбувся під час чергових танців. Ось тільки домашня гітара Віктора була настроєна інакше, ніж гітара в танц-клубі, за допомогою якої планувалося злетіти на вершину "олімпі". Грандіозний виступ звівся до "півнів" та ганебного сходження зі сцени.

Цей випадок запам'ятався, але відрізи до гітари, як до інструмента, не викликав. Зараз Віктор Євгенович грає на 12-и струнній "Фендерс" і 6-и струнній "Такаміні". Але вереском моди у 60-х роках по всій країні були електричні гітари. Тому, всі мешканці Кременця зразка '65 року, знайте — наприкінці '90 я спіймала "телефонного хулігана", який потрошив вуличні телефонні автомати.

Віктор Морозов: "Електричні гітари ми тоді робили самі. Сокирами вирубували. З телефонних автоматів брали "внутроці", щоб зробити собі звукознімачі. Все тоді було саморобне. Пам'ятаю, який я був дуже гордий — ми зробили гітару! Я приїхав до Львова, йшов із тією гітарою по вулиці. Підходили якісь хлопці незнайомі, брали гітару, пробували грати. Так просто на вулиці зупиняли. Це тоді було як зараз автомобіль супернової марки".

Він завжди вважав себе бардом. Всі пісні народжувалися вдома, під акустичну гітару. А звучали вперше в когось в хаті за келихом вина або чашкою кави. Там збиралися мистецькі особистості — поети, художники. Хтось читав вірші. А Віктор брав гітару і починав виконувати свої, щойно написані твори. Це була співана поезія на вірші Тичини, Лорки. І тільки коли почав працювати у групах (СМЕРІЧКА, АРНІКА), то доопрацьовував вже раніше складені твори для рок-гурту.

Участь в АРНІЦІ призвела до різких змін у житті Морозова. Було здобуто сценічний досвід та популярність серед слухачів. Але окрім того, він звернув на себе увагу відповідних органів. І на останньому курсі Віктора Морозова відраховують з числа студентів. А може те спричинило й опублікування його вірша у нелегальному журналі "Скриня". Як би там не сталося, а ця назва не полишала його протягом довгих років.

У 1989 році фірма "Мелодія" випустила дві великі плити. Одна — спільна з Оксаною Білозір, де звучали українські народні пісні. Інша має назву "Скриня". Там Віктор Морозов сам виконує пісні на вірші Юрія Андруховича, Віктора Неборака, Олега Лишеги, Ігора Малковича, Ліни Костенко, Павла Тичини. З одним із авторів — Олегом Лишегою — Віктора доля звела ще студентом. Обидва навчалися в університеті на факультеті англійської філології і мешкали в одній кімнаті в гуртожитку.

Колись Ігор Критович, директор "Студії Лева", сказав мені, що ця назва належить Вікторові. Нібито гуляли вони вулицями старого міста і думали, як би то перейменувати англословну назву студії згідно останнього розпорядження когось-там.

Віктор Морозов: "Серйозно. Це дуже серйозна річ. Бо я часто забуваю таке. Оля Кох-Погрібна робить твори з пляшок. Їх називали "пляшк-арт". І вони так само мені сказали, що назву дав я. Тільки я мабуть був дуже веселий і забув. Мене дуже втішило, що вони мені нагадали. А тепер ви сказали. Який я мудрий."

"Хіт-парад "Студії Лева" був першим хіт-парадом в історії українського шоу-бізнесу. Разом з Віктором готував і вів його Стефко Оробець. А трансливали цей хіт-парад протягом двох років чи не всі українські радіостанції. Зараз ідеї шестилітньої давності з успіхом використовуються в багатьох хіт-парадах України.

На "Студії Лева" було награно всі шість магнітоальбомів театру-студії "Не журись", записано альбом Віктора Морозова, Олега Яреми та Романа Лозинського "Четвертий кут". Цікаво, що музику до цього альбому Віктор награв

на 10-и струнній гітарі, а Ромко — на 5-и струнній скрипці. І зараз готується матеріал для нового магнітоальбома, який цілком складатиметься з пісень Костя Москальця.

Оскільки Віктор Євгенович до сих пір ходить містом пішки й без охорони, за протекцією до нього не приходив хіба що лінивий. А років 15 тому це взагалі не складало труднощів. Спробуйте вгадати, про яку майбутню зірку йдеться в наступному монолозі.

Віктор Морозов: "Наш ансамбль АРНІКА був суперпопулярним. То був '73 чи '74 рік. Ми якраз на танцях грали в клубі міліції. До нас неможливо було потрапити. Квитки коштували 10 копійок, їх перепродували по 10 карбованців. І її привели: "Ось дівчина, що гарно співає". А вона тоді була груба (товстенька). Ми дивимось: "Не випадає, якось, ми такі кумири народу, ідоли. А вона не має рокового вигляду". Але по-слухали. Дійсно, дуже гарний голос. Вона ще свою пісню награла у стилі Джон Байєз, англійською мовою. Потім, до речі, я написав на цю пісню вже український текст. І ми її навіть на плиті випустили. Зараз цю пісню Анжеліка Щербакова співає. А тоді ми соромилися цієї співачки. І посадили за органчик, "Іоніку", щоб ніхто її не бачив. Так вона в нас починала співати. А потім виросла у знамениту рок-зірку. Це був перший юний талант, який я помітив".

Здогадалися ви чи ні, але мова йшла про Вікторію Врадій. Сестричку Віку.

До своїх відкриттів, яким пророкувалося велике майбутнє, Віктор Євгенович відносить і Руслану (Лижичко). Про її існування він взяв на "Студії Лева". І саме йому вперше юний Тарас Чубай виконав пісню на вірші свого батька, Гри-

горія Чубая, "Коли до вуст твоїх лишається півкроку". Протегував він потім і ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ та МЕРТВОМУ ПІВНЕВІ. Віктора Морозова запросили до журі відбіркового туру другої "Червоної рути" у Львові. Тоді обласне журі фестивалю дотримувалося дуже консервативного стилю. І саме такі виконавці добиралися до фіналу. Тому на журі вплинули саме методом навіювання: "Це файно, файно".

Зараз Віктор знову переживає нелюбов до музики. Від тієї дитячої вона відрізняється тільки розумінням свого місця в сучасній естраді.

Віктор Морозов: "Мені зараз остогидли усі моменти сцени, артисти, глядачі. Хоча сцена — це в певній мірі дуже сильний наркотик, від якого важко відходити. Людина, яка звикла до сцени, яка пожирає енергію багатьох людей, втягується в це, як наркоман. І я на собі це відчуваю. Знаю, що шоу-бізнес не може без цього наркотика. І особливо, якщо це людина типу так званого танцюриста. Є такий образ в повісті Кундери "Повільність". Цих людей він називає танцюристами. Весь час, щоб вони не робили, їм потрібно, щоб на них світило, щоб на них дивилися. Таким людям потрібен той наркотик, вони без нього не можуть жити. А я не хочу бути подібним до тих людей. Це марнота марнот. І власне тому стараюся зіскочити з тієї голки".

Останнім часом Віктор Євгенович не дає концертів для широкої публіки. Його спілкування зі слухачами носить випадковий характер. Як його огортає відповідний настрій, він приходиться з гітарою у зальчик "Дзиги". І якщо на той момент трапляється там слухач — прошу дуже. Він називає ці спілкування "з'явами". Тому що вони з'являються подібно дощу чи снігу в природі. Ніхто не знає, коли воно блисне чи заграє веселкою. Ніхто не приходиться збирати грошей, глядачі не чекають, квитки не продаються.

Віктор Морозов: "Деякі роки тому в Америці в одному місті ми відвідали печери зі сталактитами. Краса була неймовірна. Я подумав, що ця краса існувала 1000 років і ніхто її не бачив.

Природа не зацікавлена в глядачів. Їй цікавий сам процес творчості. Незалежно від того, чи буде там хтось дивитися, чи буде пожирати тебе поглядом, плескати і кричати "браво". Творчість сама для себе — ось що цікаво мені в цей момент. Як і природа творить, не хвилюючись про розголос."

Віктор не має класичної консерваторської освіти. Раніше вона йому просто не була потрібна — вважав, що вона занадто консервативна і класична, дуже мало дає знань та прикладних навичок. Але мусив здобути музичну освіту по



класу сопілки у Дрогобицькому музично-лищі. Бо у ансамбль СМЕРІЧКА надійшла вимога "звизце" — всіх на навчання. Проте дуже цікавиться сучасною академічною музикою. Сучасна попсова музика йому нагадує довжелезний серіал. Серії ніби різні, але нічого не міняється. А колись, в 60-і роки, кожен виконавець мав свій стиль, своє звучання. Вже треті "Контрасти" (фестиваль сучасної академічної музики у Львові) поспіль Віктор відвідує мало чи не всі концерти. Особливо звертає увагу на твори Валентина Сільвестрова, Олександра Козаренка, Віктора Камінського, Олександра Щетинського. Зрештою, сучасними академічними творами Віктор Морозов цікавився завжди. Він міг прочитати в книжках та спеціальних журналах про Штокгаузена, про Кейджа, прочитати, яка у них музика. Але дуже хотілося почути. Таку музику і на Заході дуже важко почути, навіть в музичних бібліотеках (фонотеках) не дуже багато матеріалу. Здебільшого публіка там цікавиться простішою музикою. Фестиваль "Контрасти" — це сходинка, якою зараз цікавиться Віктор Морозов. Він відвідує концерти академічної музики, примірює на себе "вбрання академіста". І після довгого роздумування-мовчання сподівається з'явитися на сцені не просто з новими творами.

Віктор Морозов: "У покійного Грицька Чубая є поема "Говорити, мовчати і говорити знов". Отак я говорив, тепер мовчу. Але надіюсь, ще заговорю знов, але якоюсь інакшою мовою. Хочеться в цей період в собі щось поміняти. Розібратись слід. Я б дуже хотів у таких фестивалях брати участь. Але потрібно заговорити якоюсь іншою мовою. Цікавою, несподіваною. Не повторювати те, що я робив раніше. В мене є якісь задумки. Але я не хочу наперед говорити. Я нічого не планую. Як піде".



Тралі-валі фестивалі

2.

Оксана
Гончарук

Я

Ф

Д

Г

М

О

Х

Зібров + Свідюк =

Фестиваль "Крізь тернії до зірок", який відбувся в серпні 97 р. у Черкасах, відзначився тим, що на ньому було введено нову породу естрадного співака. Сталося це так. У конкурсі приймав участь молодик, який тембром голосу, манерами нагадав комусь з членів журі Пашу Зіброва. Та зараз модно, щоб думки журі розрізнялися, і тому якийсь інший член углядев у тому ж молодику риси Миколи Свідюка.

Принципової різниці між Зібровим та Свідюком я не бачу, кіба що перший, на відміну від другого, не носить червоний маринарок. Але пристрасті розпалились, і голова журі, щоб повернути мир у сім'ю, знайшов вірний хід. Якщо він і на того, і на того схожий, то це ж ЗІБРЮК.

Перший всеукраїнський фестиваль пива

1. Пароплав, на якому відбувалась та чудасія, відштовхнувся від київської пристані, залишаючи за бортом розігріту публіку та доблесну нашу міліцію, яка на запитання "питиє или пенє определяет сознание?" відповіла сама собі, що "питьє", бажано у скляній тарі, і тому "пенє" заборонила і стала біля сцени на часах, відлякуючи гуляючих.

Співів не було. Пиво було смачне і тому його теж не стало.

І пароплав потиженьку відчалив.

2. У Керсоні, який був четвертим містом на дорозі пивного фесту, пиво подіяло на артистів.

Чемний дует РОКСОЛАНІЯ привітався зі сцени з народом так: "Здрастуйте, кер...!", потім вони виправились, але цікавим було пояснення такої поведінки журналістам, які цькували дует після концерту.

Існує поняття "думки полетіли". Але ніколи не думали, що за якусь мить їх може бути так багато.

Привітання було призначено керсонцям, або керсонянам, або керсонесцям. Потім майнула думка, що невідомо, як правильно треба просто привітати місто. Після вже початої назви майнула думка, чи точно ми у Керсоні. Коротка пауза. Треба ризикувати. Може й не Керсон, але точно не Одеса.

"Привіт Керсон!". Обличчя глядачів пом'якшали.

Слава Богу, вгадали. А як заспівали, то відразу все забулось.

1. Яку б пісню — не обов'язково власну — Ви б виконали, щоб виправдати людське існування на Землі?

М: "I Shot The Sheriff" (Bob Marley).
С: L.Armstrong "Wonderfull World".

2. а) 100 років на самоті; б) 100 г для хоробрості; в) не май 100 рублів; г) важко перші 100 років; д) 100" за Цельсієм (підкресліть те, що бility притаманне Вам, й аргументуйте).

М: 100 років на самоті (кожен має свою казку).
С: Не май 100 рублів. З друзями не так страшно.

3. "Називати речі своїми іменами". Що, за вашим бажанням, могло б носити Ваше ім'я після смерті?

М: Танок, гурт ("Кувалдін 30", наприклад).
С: Вірус (який-небудь).

4. Кот Матроскін казав: "Я ще й на машинці вишивати вмію!" А що ще ви вмієте, окрім своєї основної роботи?

М: Лишатися спокійним.
С: Володію будівельною кладкою.

5. "Everytime після їжі" я...

М: ... добрішаю.
С: ... витираю руки і плямкаю губами.

6. Секс — це не...

М: ... все.
С: ... сонце — усіх не обігрієш.

7. Даю 100%-ну гарантію, що я не...

М: ... вічний.
С: ... не американець.

8. За все добре в мені я вдячний...

М: ... собі.
С: ... українському фолку — там є усі поради.

9. Візьміть з собою музику в дорогу". Яку?

М: Любе (тільки не ЛЮБЕ).
С: 1) AC / DC "Blow Up Yore Video"; 2) все, що робить Девід Боуї.

10. "Язик мій — ворог мій". Що Вам не потрібно розповідати про себе?

М: Що я не палю і не вживаю — не повірять.
С: Не розповідаю ніколи і "Галас" — не виключення.

11. У кінюфільмі "Помилка резидентів" є такий вид тортури як "музична скринька". Простуховування якої композиції або виконавця спричинить Вам найбільше страждання?

М: 1) Robert Miles "Children"; 2) DJ Грив "Щастя є".
С: Соул (будь-який) — соплива музика.

12. Що у першу чергу Ви б зробили, якщо б дізналися, що цей день — останній?

М: Пробачив би всі борги.
С: Плакав би від безпорадності, потім від злості когось би "замочив".

13. З діалогу Матюка і Карлсона: "Хіба в цьому щастя? — Ти що, з глузду з'їхав, а в чому ж інше?" Так в чому ж воно — щастя?

М: Щастя в пошуку.
С: В пошуку щастя.

14. Вік живи — вік очись. Чому навчилися востаннє?

М: Переоцінювати себе.
С: Посміхатися ворогам.

15. "Звезда с звездой говорит". З ким найчастіше?

М: Джиммі Хендрікс, Моріссон, Боб Марлі.
С: В.У.З.В.*, Юрченко, А.Рудницька

16. Ваш улюблений вислів?

М: "Ніщо не занадто".
С: "Слухай фішку".

Мирослав Кувалдін



Сергій Підкаура



фото: О.Іванов

ДЗЕРКАЛО ДЛЯ

ГЕРОЙ

* — мається на увазі не навчальний заклад, а гурт ВХІД У ЗМІННОМУ ВЗУТТІ



Одного разу
Нікчема довідався
з музичного журналу,
що він вже
СУПЕРСТАР!

ОТАКЕ
РНОДУ
ПІШУТЬ
У МУЗИЧНИХ
ЖУРНАЛАХ...

ОТ ПІКАЮТЬ ЙОГО:
"АТИ СПІВПАТИ
ПО-МОЇШОМУ?"

КАК
ГОРЯЧІЕ
УРАЙСКЕ
ПЕРЦЕ?

А ВІН:
"ЗВІСНА РҮЧ.
ЩО НЕ БАЧИШ?
ЗВІДКИ В МЕНЕ
РУКИ РОСТУТЬ?"

ОТЖЕ РЕЙВ ВИГАДАВ
'НІКЧЕМА,
КОЛИ НАМОЧИВ ДВА ПАЛЬЦІ.

А САМИЙ ГОЛОВНИЙ
ЖУРНАЛІСТ КИДАЄ ТАКЕ:
"А ПІСНЮ ЗА ХВИЛИНУ
НАПИСАТИ?"

А ЧИ
НІКЧЕМА
ДОМІ-ТА-ЯК
ДВА ПАЛЬЦІ
НАМОЧИТИ
НАПИСАВ
РЕЙВ.

ЕТЕ! СКАЗАВ НІКЧЕМА
А ДЕ Ж МОЇ МЕДІА?
І ЛОМАНУВСЯ
ДАВАТИ
ІНТЕРВ'Ю.
(А ЩО ТИ ДУМАВ?
ЗІРКИ ЦИМ
ЗАЙМАЮТЬСЯ!)

НІКЧЕМА
СУПЕР
СТАР!

КТО
СТОТ
ПАРЕНЬ
ГИТАРОЙ?

КЕТАМІН

КОСЯК

ЛСА

ЛСА

МІСЬКАРА

КОСЯК

КОСЯК

КОСЯК

JVC

JVC

JVC

JVC

JVC

JVC

JVC

СЛОВНИК

ТЛУМАЧЕНЬ МУЗИЧНОГО

Викладено в
журнально—скороченому
вигляді



ЛА тональність ля—мінор

ЛАБАТИ (халтуру, ЖМУРА) грати, виконувати

ЛАБСНЯ виконання, музикування, музика

ЛАБСТВО 1) гра, награвання; 2) робоче місце музикантів

ЛАБУХ 1) музикант—непрофесіонал; 2) музикант, що працює у місцях для відпочинку та розваги; 3) музикант, що не практикує виконання творів класичної музики; 4) *заст.* тапер

ЛАЖА загальножив. 1) хиба; 2) неприємність

ЛАЖАК / **ЛАЖУК** музикант, що грає фальшиво

ЛАЖАНУТЬ припустити помилку

ЛАЖОСТІЙКІСТЬ від *рос.* “лажеустойчивость” здатність твору не втрачати привабливості через погані умови його виконання (майданчик, рівень якості апаратури, кваліфікація ЗВУКРЕЖА)

ЛАЖАТИ мати хиби у виконанні

ЛАЖОВИЙ слабкий у відношенні якості

ЛАЖОВО негарно

ЛАМПА лампова апаратура

ЛАНЕЦ *застар.* апаратура

ЛАПАТА гітара

ЛАПША шнури, дрти, кабелі тощо; те, що витягується, скручується, розкладається, причому, не завжди з великим бажанням

ЛАСТОЧКА зачіска виконавців рокабілі

ЛАХАНУТИ вкрати, здерти

ЛЕБІДЬ диригент

ЛЕСЕНКА *простонар.* акорд С (до—мажор) у сприйнятті його гітаристами—аматорами

ЛЕСКА нейлонові струни

ЛІПИТИ ОБІЗЯНУ вдавати з себе виконавця, що працює ВЖИВУ

ЛІРБІРАТОР *зменш.—гумор.* ревербератор

ЛОВИТИ ШАРУ виконувати замовлення на виконання твору без виплати грошей

ЛОЖКИ балалайки та домри

ЛОПУХ 1) динамік; 2) навушники

ЛУП від *англ.* loop 1) відрізок засемплованого музичного твору, перевага якого — у його керованості; 2) фірмовий, спеціально виготовлений, наближений до оригіналу (про тембр, звук)

ЛЯ—МІРОН тональність ля—мінор

МАЙСТЕР первісна фонограма, оригінал

МАЙСТРОВИЙ виконаний майстром музичний інструмент

МАКАРОНИТИ те саме, що й КОВБАСИТИ

МАЛИЙ КРОКОДИЛЬЧИК *простонар.* акорд Am (ля—мінор) у ставленні до нього гітаристів—початківців

МАМА гніздо

МАРАКАСИ вторинні статеві ознаки жінки

МАРТИШКА комбо, акустична система невеликих розмірів, що поєднує в собі підсилювач та динамік

МАХАЧКАЛА диригент

МАШИНА драммашина

МАШИНА / **МЕХАНІКА** гітарний пристрій для підвищення / пониження строю; тремо—система

МЕДИТАТОР медіатор

МЕТАЛОГІ шанувальники та виконавці стилю “метал”

МЕДЛЯК повільна річ

МЕТЛА / **МЕТЕЛІЦА** *зменш.* від “Metallica”

МІДЕКС акустична система у вигляді рупору

МИЛЬНИЦЯ 1) побутовий магнітофон (див. також ШЕПЕЛЯВКА); 2) поганий мікрофон

МИМО (нот, каси, денег) фальшиво

МИТЦІ від *Леся Подерв'янського* творчі люди, яким бракує респектабельності

МИЧІО примочка

МИШКИ незначні помилочки та лажечки, що припускаються у виконанні

МІНУСОВКА фонограма з деякими відсутніми партіями; наприклад: -1 — з однією, -2 — з двома тощо

МОНІТОР колонка для контрольного прослуховування

МОЧИТИ грати так, щоб звук аж лився

МОЗГИ 1) рековий синтезатор без клавіатури, що працює у парі з ЗУБАМИ чи іншими синтезаторами; 2) музична бібліотека звуків

МОЩА потужність

МУЗИЛИЩЕ музучилище

МУЗПЕДУЛИЩЕ музично—педагогічне училище

МУЛЬКА мовна мініатюра, що набула популярності у певному осередку

МУРЧАТИ співати щось незрозуміле

МЯСО *рос.* густе та смачне звучання

НАВОРОТИ прийом, що застосовується у створенні аранжування чи запису інструментальних партій в слабких творах

НАДАЖДАТЬ репліка—реакція ресторанных музикантів, натяк на те, що коли замовляють пісню, треба платити за її виконання

НАЇХАТИ *радіо* почати говорити текст, коли звучання фонограми не закінчено

НА КОДУ під зав'язку

НА КОЧУМІ у повному спокої чи бездіяльності

НАКРИТИСЬ (про апаратуру) зламатись

НАПРЯГ складність виконання

НАРОДНИК виконавець на народних інструментах

ЖИЖ

Рок-н-рол
вмер. **ТАНКИ**
— і
вихід!



[сексуально
збалансовані]

Нехай не збиває вас з пантелику назва. Квартет ТАНКИ не є колективом художньої самодіяльності Міністерства Оборони, не є трешовим чи дезовим угрупованням з якогонебудь клубу залізничників. Група ТАНКИ — це новий проект дуже непересічної особи, яку знає увесь наш світ альтернативної рок-музики — хоча цей світ маленький і дедалі кількісно зменшується. Отже, мужчина у темних окулярах і модному піджаку — це Сергій Попович. Не менш модні леді — наші співвітчизниці (поки що менш відомі). Їхні імена: Тала, Катя, Оксана. Саме до них звернувся із вступним запитанням

Олександр Євтушенко: Чи знаєте ви, милі дівчата, що ТАНКИ — це 58-й або 59-й проект Сергія. Усі попередні були некомерційними і благополучно розвалювалися. Чи розумієте ви, на що йдете?

Оксана: Ну звичайно. Оскільки в житті Поповича з'явилися ми — три красуні, то цей проект буде вдалим...

Попович: І сексуально збалансованим.

О.Є.: Я просто вражений потенцією Сергія — адже вас троє. Враховуючи енергію такої потужності, можна передбачити чималий успіх. Але це енергія природи, якихось стихій. А як справи з більш тонкою — креативною енергією? Хто є носієм творчих ідей?

С.П.: Творчість — це не кількість нот на папері і не метри записаної пілки. Мати гарний вигляд — ось творчість 2000 року. Творчість — це новий вигляд, і це набагато важливіше, ніж писати музику або картини. Ось так.

О.Є.: Знаєш, Сергію, які-небудь БЛЕСТЯЩИЕ теж ніби мають гарний вигляд. Але нікому не треба доводити, що вони — нулі без пальчик...

С.П.: Вони — продукт. Але поводяться нецприродно, тому це — псевдопродукт.

Катя: Є різні типи краси. Штучна, зроблена, поверхова, і навпаки — природна, ексклюзивна краса. І внутрішня, і зовнішня краса.

О.Є.: Тепер про суперечності і сварки. Дівчата мають досить емансипований вигляд...

С.П. (говорить рішуче, наполегливо): У нас емансипація заборонена. Це — табу. Я всіма силами намагаюсь розбудити в них жіночість, якої в них дуже багато від природи. Як я це роблю? Насамперед вважаю, що жінок треба поважати. Цьому мене навчила Катя Chilly, за що їй дуже вдячний. Ми з різних планет — жінки й чоловіки. Але головна умова стабільності — взаємоповага.

О.Є.: Злі язики тереvenять, що Попович створив цей проект для того, щоб продати його за гарні гроші...

С.П.: Насправді не я створив цей проект. Це результат руху назустріч одне одному.

Тала: Усе просто. Бажання зробити щось разом сиділо в нас і ми лише розкрили його й випустили на волю.

Оксана: Інколи, дивлячись телевизор, тобто увесь цей жах, який вишлескується на сцену, відчуваю бажання створити щось інше, більш вартісне.

О.Є.: Отже, що ви сприймаєте, а що — ні, дивлячись телевизор?

Оксана: Не люблю дівчаток типу Барбі з їх голосочками кокетливими.

Тала: Мені не подобається награність в поведінці артистів. Я ціную природність, щирість почуттів.

О.Є.: Але усі ваші природні прояви емоцій підпорядковані саунду, аранжементу, який забезпечує Сергій Попович. І коли він зробить щось не так, ваш образ розвіється, як дим. Чи не так?

С.П.: Ми живемо наприкінці Віку Пісні. Ось у Пітері був фестиваль "Пісні кінця віку", а в газеті я прочитав назву статті: "Кінець Віку пісень". З приходом Інтернету і комп'ютерів усе сильно змінюється. Комунікативне середовище змінить саме ставлення до мистецтва. Ще років 5-6 — і музика зміниться кардинально. Я не називаю себе композитором. Я — компілятор, який ніжно любить альтернативну музику 80-х років. Радію з того, що му-

зичну кар'єру по-справжньому починаю після тридцяти. Правий Сергій Сметанін, який стверджує, що дитину треба народжувати в сорок років. Я перебуваю під гіпнозом гітарної музики незалежних груп 80-х, але користуюся семплерами, комп'ютером, новими технологіями сьогодення. Усі наші записи зроблені засобами комп'ютера, без участі пульта.

О.Є.: Коли ти говориш про глобальну зміну естетики, не можна не згадати, що на зміну епохи Риб йде епоха Водоля, яка відкриває нову сторінку в історії людства.

С.П.: Якщо дивитись в корінь — це так. Формула традиційної рок-групи вже вмерла. Нам зараз не потрібен барабанщик, тому що він не зробить те, що зробить семплер...

О.Є.: Не згоден. Живий музикант з його пульсом і драйвом за твоїми плечима багато значить. Особливо — на сцені.

С.П.: Це моменти технічні, фінансові. У найближчих концертах ми будемо використовувати до 50 відсотків фонограм, але у нас живі гітари і бас. Відсутні електронні клавішні, є тільки семпльовані барабани.

О.Є.: Хто пише музику і слова в групі ТАНКИ?

Катя: Тексти з Оксаною ми пишемо удвох, хоча частіше спочатку виникає музика.

С.П.: У нас є пісня "Доброволець". Спочатку це був великий, добре написаний текст, але мене "вставив" такий рядочок: "Туляю с добровольцем до утра". Цей рядок став рефреном. Решта слів почала заважати, і ми їх відкинули. Зараз є цілий блок пісень, п'ять з них записані на компакт. Але це не є альбом. У нас не альбомне мислення. Дуже різні за духом пісні об'єднують досить жорсткий звук гітари, що коливається від гранджу до індастріелу. Кожну пісню робимо максимально танцювальною, але без банальностей.

ТАНКИ зараз на старті. Свої виступи почали в парі з В.В. Мають стильний вигляд і стильний звук. Чогось подібного ще не було. Невже компілятор Попович має рацію? Схоже, що так ●



ВСІ БАГВІ ЗВУКИ

FM 103,1 - Київ
104,7 - Львів
107,7 - Житомир

Телефон рекламного відділу:
462-0606

Змінилася назва, стала більш відповідати суті вибору читачів саме нашого журналу, але поки що нічого іншого не змінилося. Поки – тому що ми передбачаємо розширити, ускладнити читачський рейтинг: додамо кілька цікавих категорій та мабуть, залучимо до участі більш широке коло наших читачів. Умови нового чарт-рейтингу – у останньому номері за 1997 рік. Напевно й вам, дорогі читачі, цікаво дізнатися, що слухають ваші сучасники, якому виконавцеві вони віддають перевагу. То ж не гайте часу, голосуйте за ваших кумирів.

Для тих, хто бажає до нас приєднатися, а також для тих, хто вже приєднався до нас, але підзабув, як це в них вийшло, повторюємо правила нашої гри. Необхідно вказати п'ятірку (5) власних улюблених груп чи виконавців та три (3) ваші улюблені пісні, при цьому необов'язково, щоб вашу улюблену пісню виконували ваш улюблений співак чи група. Повторюємо: 5 виконавців / груп та 3 пісні / композиції. Не більше!

Надсилайте свої списки за адресою: Україна, 253094, Київ-94, а / с 457 (по можливості – на поштових картках). Можна також надсилати їх по факсу (044) 554-71-16, але дуже бажано, щоб це було пізно вночі. Нарешті, дуже зручно зробити це, якщо передати інформацію на пейджер за телефоном 0-54 для абонента 54-17. При цьому повідомлення повинно бути приблизно таким (тільки за формою; змістове наповнення – на вашій совісті): "Хіт-парад. Виконавці. Білик. Пономарьов. Скрыбин. ВВ. Катя Чілі. Пісні. Весна. ВВ. До смерті і довше. Скрыбин. Зіронька. Пономарьов.", тобто спочатку навести своїх улюблених виконавців, а потім свої улюблені пісні.

В И К О Н А В Ц І П І С Н І

1	Олександр Пономарьов	11	ГРІН ГРЕЙ	1	"Весна" / В.В.
2	Ірина Білик	12	Руслана	2	"До смерті і довше" / СКРЯБІН
3	СКРЯБІН	13	Лана Меркулова	3	"Зіронька" / О.Пономарьов
4	В.В.	14	Таїсія Повалій	4	"Вона" / ПЛАЧ ЄРЕМІЇ
5	ТАБУЛА РАСА	15	АКВА ВІТА	5	"Я йду на війну" / І.Білик
6	ПЛАЧ ЄРЕМІЇ	16	Юрко Юрченко	6	"Доля" / Е.Л. Кравчук
7	Катя Chilly	17	THE ВІО	7	"Под дождём" / ГРІН ГРЕЙ
8	Е.Л. Кравчук	18	Наталя Могилевська	8	"Я йду" / Юрко Юрченко
9	Ані Лорак	19	Аша	9	"Там де пісок" / Ангел
10	КОМУ ВНИЗ	20	Марина Одольська	10	"Море" / Л.Меркулова

СП Київ EuroStar

п р о п о н у є:



- Аудіокасети з записом **"EUROSTAR"**
/більше тисячі фонограм, кольорова поліграфія, целофанування/
- Комплектуючі **SKC** для виробництва аудіокасет
- Комплекси для виробництва та тиражування аудіокасет
- Виготовлення поліграфічних вкладок до аудіокасет з записом
- Тиражування фонограм молодих виконавців
- Компакт-диски
- Відеокасети з записом

TEL/FAX (044) 268-80-00 TEL 269-33-83

м. Київ вул. Горького 158/160





Музичні



ФОТО: ЛЕОНІД ЛЕВІТ

ВІДКРИТТЯ

Музыка живе, поки звучить. Це стає особливо зрозумілим, коли чуєш шедеври, які сотні років, наче перлини на дні моря, були сховані від нас. Честь і шана тим митцям, котрі здатні пірнати у глиб часів, повертаючи людству ці скарби. Саме такі відкриття чекали на нас у концертах, що відбулися в Костьолі Св.Олександра в Києві. В циклі духовної музики вперше прозвучали твори "Плач пророка Єремії" Франческо Дуранте (1684-1755) та ораторія "Єфта" Джакомо Каріссімі (1605-1674). Їх виконали оркестр ПЕРПЕТУУМ МОБІЛЕ (диригент І.Блажков), Камерний хор (диригент В.Скормоний) та солісти: І.Зябченко, В.Світільник, В.Тутченко, О.Бойко.

Масштабність, сила і глибина цих творів вражає. Поліфонічність фактури і в той же час гармонійне злиття голосів, краса і мелодійність сольних епізодів, соковитість барв і виразність, — все це нагадує живописні полотна старих майстрів, музика сприймається, як озвучені картини Рафаеля, Мікеланджело. Символічно, що прем'єри відбулися в діючому храмі з чудовою акустикою, і це надало виконанню правдивості і щирості. Здавалося, ніби самі стіни допомагають артистам, додаючи їм натхненності, проникливості, виразності.

Великий Ігор Стравінський в діалогах з Крафтом сказав: "Не знаю, чи була церква наймудрішим покровителем музики, чи ні? Хоча я думаю, що була. В церкві ми робимо менше "музичних гріхів", — вона була багата музичними формами. Як ми збідніли без священних музичних служб, мес, пасьонів, календарних кантат протестантів, мотетів і духовних концертів та багато іншого. Це не просто відмерлі форми, ні, — це частини музичного духу, вилучені з ко-

ристування. Церква знала те, що знав Давид: музика славить Бога, вона здатна прославляти його в тій мірі і навіть краще, ніж архітектура чи все убранство церкви. Це її найкраща прикраса."

Поеднання високої духовності з великою майстерністю дало значний результат. Відроджений PERPETUUM MOBILE з новими силами продовжив свій вічний рух до відкриття невідомих музичних світів, і треба сказати, оркестр демонструє високий рівень виконання, звучить ансамблево точно, врівноважено, в той же час гнучко і розкуто. Згадуються цікаві програми, виконані цим колективом, більшість із яких були прем'єрами: це повернення до життя забутих творів В.Моцарта, його батька — талановитого композитора Л.Моцарта, Д.Чімарози, Д.Скарлатті, Д.Перголезі, М.Березовського, Д.Бортнянського і т.д.; перші виконання творів українських сучасних, нині широко відомих композиторів — В.Сильвестрова, Л.Грабовського, Д.Клебанова, Є.Станковича та ін. Тому особливо приємно було, що якась вимушена творча пауза цього прекрасного колективу ентузіастів-першовідкривачів скінчилась. І в концертах 13 жовтня та 1 грудня ми почули відроджений оркестр, хор, солістів в програмах духовної музики.

Блискуче показав себе і хор. Його звучанню були притаманні збалансованість партій, чистота інтонації, тембральність, значний динамічний діапазон, міцна вокальна техніка. Чудовий ансамбль склався між оркестром, хором та солістами. Камерний хор під керівництвом народного артиста України В.Скормонного — це чудовий, високопрофесійний колектив, здатний виконувати найскладніші хорові партитури на високому художньому рівні, що ми і відчували в цих концертах.

Прекрасно прозвучали сольні номери. Арії та речитативи були виконані дуже виразно, в єдиній манері. В першому концерті брали участь І.Зябченко (сопрано) та В.Світільник (альт), в другому — в якому прозвучала ораторія "Єфта" — до них приєдналися В.Тутченко (тенор) та О.Бойко (бас).

Але все ж таки об'єднуючою силою, яка згуртувала виконавців та надихнула на цей проект, був народний артист України Ігор Блажков. Саме завдяки йому ці твори були знайдені, розшифровані, оркестровані і виконані. В мистецтві не спрацьовує кількісний підхід — все вирішує особистість. Музику ніколи не робили ні чиновники, ні міністерства — це завжди була прерогатива митця. Тому просто дивуєшся творчій енергії цієї талановитої людини. Диригент записав більше 40 грам-платівок та компакт-дисків. Канадська асоціація звукозапису, виконавчих мистецтв та відеоіндустрії присвоїла звання кращого "Класичного альбому 1990 року" компакт-дису з творами Прокоф'єва, Чайковського, Кабалевського, записаними І.Блажковим за участю канадської скрипачки Анжель Дюбо. Навесні в Америці будуть випущені ще два його компакт-диски. "Один диск — повністю музика В.Сильвестрова, — розказує диригент, — другий — дуже значного, нині покійного композитора, Дмитра Львовича Клебанова. Там буде представлена його перша симфонія пам'яті мучеників Бабиного Яру та його лебедина пісня — "Японські силуети", які він уже не почув у своєму виконанні."

Видатний диригент — Євген Мравинський писав про Блажкова: "Музикант рідкісної ерудиції і найширшого кругозору, І.Блажков заслужено завоював репутацію талановитого та самобутнього диригента. Його концерти завжди позначені і репертуарною новизною, і нестандартністю побудови програм, а головне — бездоганною художньою якістю. Будучи музикантом до крайньої міри відповідальним і у самому високому змісті слова — сучасним, І.Блажков демонструє у кожному своєму концерті тонкий художній смак і істинно сучасний підхід як до вибору творів, так і до манери їх інтерпретації. Музикантські якості І.Блажкова, відшліфовані його рідкісною за глибиною та масштабністю культурою, найвищим професіоналізмом, помножені на досить солідний досвід, зробили його нині однією з самих цікавих і яскравих фігур у нашому диригентському мистецтві".

Олександр Рибніков

THE AXA BA

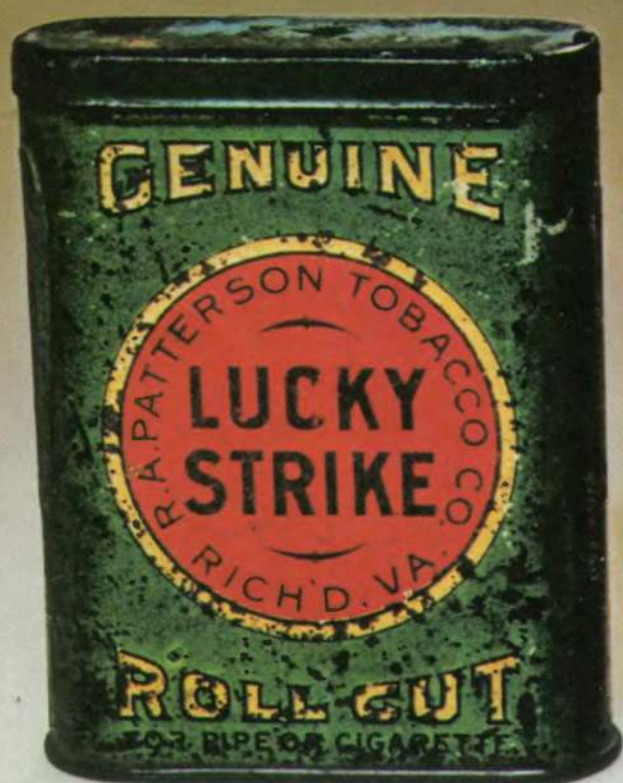




1998



ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД	СЧЕНЬ JANUARY	ЛЮТИЙ FEBRUARY	БЕРЕЗЕНЬ MARCH	КВЕТЕНЬ APRIL	ТРАВЕНЬ MAY	ЧЕРВЕНЬ JUNE	МО	TU	WE	TH	FR	SA	SU	
							5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25	2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25	2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25	6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	1 8 15 22 29 2 9 16 23 30 3 10 17 24 31 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	1 8 15 22 29 2 9 16 23 30 3 10 17 24 31 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	MO	TU	WE	TH	FR	SA	SU
ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД	ЛИПЕНЬ JULY	СЕРПЕНЬ AUGUST	БЕРЕЗЕНЬ SEPTEMBER	ЖОВТЕНЬ OCTOBER	ЛИСТОПАД NOVEMBER	ГРУДЕНЬ DECEMBER	МО	TU	WE	TH	FR	SA	SU	
							6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26	3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	1 8 15 22 29 2 9 16 23 30 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	7 14 21 28 8 15 22 29 9 16 23 30 10 17 24 31 11 18 25 12 19 26 13 20 27 14 21 28 15 22 29 16 23 30 17 24 31 18 25 19 26 20 27 21 28 22 29 23 30 24 31 25 26 27 28 29 30 31	MO	TU	WE	TH	FR	SA	SU



1871



1917



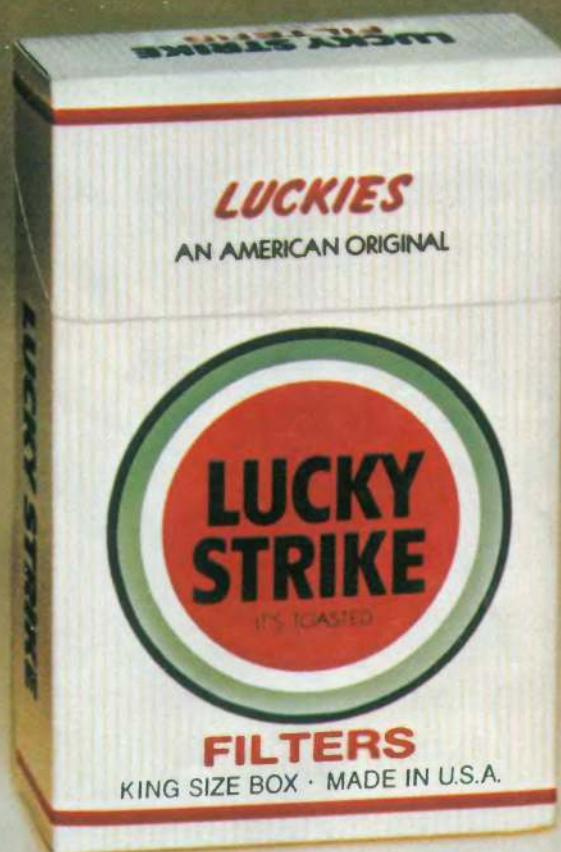
GET LUCKY

An American

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ПОПЕРЕДЖУЄ



1941



СЬОГОДНІ

Original since 1871.

Є: ПАЛІННЯ ШКІДЛИВЕ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

STEREO

№7 1997

БАЗА



Кінотеатр
по-домашньому
друга порція



CD-волюція
закінчується
в цьому номері

Засновник
ТОВ «КМ-Мультимедіа»

Відповідальний за випуск
Олег Удовенко

Дизайн та макетування
Юрій Крамаренко-Богданов
majorpro@hotmail.com

Реклама
Ігор Хлопячий

© КМ-Мультимедіа, 1997



КІНОЧІМЦІ

У ВАШОМУ ДОМІ

ЦЕЙ МАТЕРІАЛ ЗАВЕРШУЄ ТЕМУ А
МАШНЬОГО КІНОТЕАТРУ. ОСНОВНЕ ПО
ОЖЕННЯ ПЕРШОЇ ЧАСТИНИ МОЖНА ВИР
ЗИТИ ОДНІЄЮ ФРАЗОЮ: ТРЕБА ЧІТК
УСВІДОМЛЮВАТИ, ЧОГО МИ ПРАГНЕМО
КОЛИ ВСТАНОВЛЮЕМО У СЕБЕ ВДОМА
КІНОТЕАТРАЛЬНУ СИСТЕМУ; ЗРОЗУМІЙТЕ,
ЩО ДОМАШНІЙ КІНОТЕАТР ЯК АПАРАТНИЙ
КОМПЛЕКС НЕ Є ВАШОЮ МЕТОЮ. ЗАНАДТО
ЗАГАЛЬНА ПОРАДА? АЛЕ Ж МИ
ТАК ЧАСТО ЗАБУВАЕМО ПРО
ЦЕ, ЗАХОПЛЮЮЧИСЬ ЛИШЕ
ЗОВНІШНЬОЮ СТОРО
НОЮ. ПІДЕМО ДАЛІ.

ПРОБЛЕМА
ТРЕТЯ:
ТЕРМІН
ТЕРМІНУ —
ДРУГ, ТОВА
РИШ І БРАТ

Невизначеність у термінах є природньою ознакою всякого нового
явища. Особливо коли це явище прийшло до нас із-за кордону. Тоді,
як правило, запозичуючи явище, запозичуємо й термін. А оскільки
це можна зробити кількома способами, та ще й досить часто вима
гає використання творчих здібностей, то "разброд и шатание" майже
неминучі.

Наступна інформація декому може здатися зайвою, але сподіваюсь,
що більшості вона стане хоча б трохи корисною. Отже. Процес запо
зичення взагалі відбувається двома основними шляхами.

by
ОЛЕГ УДОВЕНКО

частина п'яса початок: сапас 5-6



По-перше, ми можемо переписати слово, використовуючи літери своєї мови. Цей спосіб, у свою чергу, теж підрозділяється на два: транслітерація — кожному імпортованому слову замінюємо на найближчу до неї вітчизняну (London — Лондон); транскрибування — записуємо слово так, як ми його вимовляємо (computer — комп'ютер, interface — інтерфейс, receiver — ресівер).

Але іноді ми намагаємось якось перекласти суть запозиченого слова за допомогою вже існуючих слів рідної мови. Це другий шлях. Саме тут докладання творчих зусиль найбільше, а звідси — а) велика вірогідність припущення помилки; б) одночасне співіснування різних варіантів. Про комп'ютерну мишу ми говоримо "миша" або "мишка", window — вікно, icon — піктограма. До речі, саме на прикладі останнього терміну можна побачити усі вади цього способу запозичення. Що вам нагадує англійське слово "icon"? Звичайно християнську ікону. От і називають позначки, що мож-

на побачити на моніторі комп'ютера, "іконками". Цей варіант зустрічається навіть в термінологічних словниках, автори яких просто зобов'язані були вдатися до хоча б якого-небудь аналізу як самого явища, так і його мовного відображення, адже змістові поля англійського слова "icon" та східнослов'янського "ікона" дещо відрізняються. Не завадило б звернутись і до первісного грецького кореня.

Є ще один шлях, на який було накладено своєрідне табу за радянських часів і який став широкоживим у останні роки (особливо в комп'ютерній термінології): слово (термін) вживається у мову, яка запозичує його, без всяких змін. Із точки зору лінгвістики це варварство, точніше — варваризм. З погляду ж на мовно-культурну гідність — чи то прояв національних лінощів, чи то намагання скоріше приєднатися до цивілізованого суспільства. Приклад, який у всіх на вухах:

FM-станція (не еф-ем, не ФМ і не вже майже забуте ЧМ). Латиниця міцно освоюється у нашій мові.

Однак, повернемося до наших домашніх кінотеатрів. Щоб проаналізувати процес утворення в терміні "домашній кінотеатр" та його варіантів, треба спочатку розглянути його англійського старшого брата — словосполучення "home theatre". Уважно придивившись до його написання в різних джерелах, помічаємо, що букви "R" та "E" неначе грають у чехарду. Як же правильно: "theatre" чи "theater"? Отже, плутанина починається вже тут. Далі помічаємо, що перший варіант переважно вживається на Британських островах, а інший — в американському варіанті англійської (якому, до речі, віддають перевагу в Японії). Розслідування веде нас далі, до якого-небудь товстого словника.

З'ясовується наступне. Якщо на Туманному Альбіоні основ-

ним значенням слова "theatre" є збіговисько артистів на сцені та глядачів — у залі, то американці слово "theater" вживають ще і як скорочення від "movie theater". Цей суто американський (AmE) вислів і означає такий знайомий нам вуличний кінотеатр (в Англії ім'я йому — "cinema"). Саме тут (в кінотеатрах) і саме там (в Америці) і відбувалася концептуальна та технологічна перебудова одного з найпопулярніших масових заходів. Головними діючими особами цього процесу стали дві фірми — "Dolby Laboratories" та "LucasFilm". Разом із зміною явища відбувалася зміна семантичного (змістового) наповнення слова "theater" (в американському варіанті англійської): тепер воно могло включати до себе багатоканальний звук та підвищену якість зображення.

Коли ж усі ці технічні нововведення було застосовано на побутовому рівні, народилося нове явище. Ім'я шукали, як бачиться, не дуже довго: треба було лише зазначити, що кінотеатр тепер



разработка и осуществление проектов технического обеспечения мероприятий в залах, стадионах, улицах, площадях (звук, свет, сцена)

разработка и осуществление проектов озвучивания различных помещений (залы, дискотеки, ночные клубы и т. п.)

реализация, инсталляция звукотехнического, музыкального оборудования, инструментов

разработка и изготовление индивидуальных звукотехнических и музыкальных устройств под заказ

аренда оборудования

организация и проведение культурных мероприятий, концертных программ

тел. 229 5079, 449 4954, 432 2787, тел./факс 570 3335 E-mail: vli@ewisti.kiev.ua

можна влаштувати і на власній квартирі. До "кінотеатру" додали слово "домашній" і отримали "home theater".

Згадайте запитання про "icon". А що вам нагадує слово "theater"? Не треба бути біблійським або коранським пророком, щоб передбачити, що в російській, а потім і в українській ("рука Москви") мовах з'явився термін "домашній театр". Хоча нашим культурам вже було відоме явище з такою ж назвою. А один з основних принципів терміноутворення — запобігати багатозначності та омонімії.

Трохи інакше поставилися до "home theater" співвітчизники Шекспіра. Перетнувши океан цей термін недовго тримався у своєму первісному виді: зараз майже всі британські журнали у своїх статтях та британські (або пробританські) виробники у своїй рекламі використовують "home cinema". Бо "theatre" — це "Ковент Гарден" або "Глобус", а "Empire" — все ж таки "cinema".

Не розгубилися і праонуки Пушкіна. Переглянемо сторінки спеціалізованих видань: домашній театр, домашній кінотеатр, домашній відеотеатр, домашнє кіно, домашній відеозал. Термінотворчість йде повним ходом. Все ж таки частіше вживають два перші варіанти з невеличкою (поки що і в основному завдяки "Stereo & Video") перевагою "театру". "Home", sweet "home". Хоч тебе переклали немов за рішенням партійного пленуму.

Отже, домовилися. Вживаємо тільки "домашній театр" — тобто, я хотів, мабуть, сказати "кінотеатр"? Проглянув все вищенаписане. Точно, так і є — "кінотеатр".

ПРОБЛЕМА ЧЕТВЕРТА: ЖУРНАЛЬНО- ПОЛОСНА

Основна проблема принаймні цього матеріалу — це брак місця в "Стерео Базі". Тема настільки цікава та актуальна, що хочеться

говорити і говорити. Але за-
ткнемо свій фонтан.

Проблем, що залишилися поза увагою ще дуже багато. Наприклад, можна було б розглянути особливості національного просмотру. Це майже основна проблема, яку можна також визначити як проблему носіїв інформації. Тут питання, що вже було сформульовано раніше (див. "Талас" № 5-6, 1997) "Навіщо ми обзаводимось домашнім кінотеатром?" можна дещо знизити, перевівши його з майже філософського на споживчий рівень, та конкретизувати у територіальному відношенні: де нам, любі співвітчизники, брати домашньо-кінотеатральні касети та диски? Ми ще не звикли до якісних звичайних VHS-касет, а THX-сертифіковані не бачимо зовсім.

Важко собі уявити, але напевно відомі нашим читачам (сподіваємось, що не багатьом) серіали про Неша Біджеса (Nash Bridges) та про Сімпсонів

(The Simpsons), "Район Мелроуз" (Melrose Place), "Секретні матеріали" (The X Files), "Вавилон-5" (Babylon 5) американські навіть TV-глядачі можуть дивитись у форматі Dolby Surround. Більш того, у цьому ж форматі вони мали змогу подивитись відкриття та закриття Олімпійських Ігор 1996 року та церемонію нагородження MTV Music Awards у 1994 році, концерт Мадонни та шоу Девіда Копперфілда. А на каналі FOX у Surround регулярно транслюються матчі американської Національної хокейної ліги (Mogilny Babich Bure Go-o-o-oal!). Нам це здається фантастикою. Тож будемо сподіватись на найкращі часи.

Ще можна було б розглянути загально-мистецьку проблему засвоєння та використання режисерами усіх тих нових можливостей, що надають нові формати. Або соціально-культурну проблему сприйняття нових фільмів нашими глядачами. Але...

Ось бачите — місце і скінчилось.

Справки по тел: (044) 441-2177
(044) 441-2178
факс: (044) 241-7352

Организатор



Выставка официально поддерживается Национальным советом Украины по телевидению и радиовещанию и Государственным комитетом телевидения и радиовещания Украины

г. КИЕВ, ЦЕНТР "УКРАИНСКИЙ ДОМ"

17-20 ФЕВРАЛЯ 1998 г.

"AUDIO-VIDEO '98"

МЕЖДУНАРОДНАЯ ВЫСТАВКА

ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ, БЫТОВОЙ
АУДИО- И ВИДЕОТЕХНИКИ,
МУЛЬТИМЕДИЙНЫХ СИСТЕМ

Генеральный информационный спонсор АУДИОМИР

Информационные спонсоры



Частина друга

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO
472224 2
BIFM
01-472224-10
© 1989
Original Sound Recording
Made By Sony Music
Entertainment Inc.
The Copyright In This
Sound Recording Is
Owned By Sony Music
Entertainment Inc.



Олександр І
Тетяна
Спаринські

ЧИ НЕ
ДОСЯГЛИ
CD ЯК
ТЕХНОЛОГІЯ
СТАТУСУ
“НАЙКРАЩІ
УЧОРА” — І,
КОЛИ ТАК,
ЩО ПОСЯДЕ
ЇХНЕ
МІСЦЕ...

пакт-дисків. Відповідно до цього документу частота дискретизації при зчитуванні аудіосигнала з диска дорівнює 44,1 кГц.

Спочатку при цифрових записах використовували відеомagnetофони для збереження даних, записуючи їх як монохромне (чорно-біле) зображення — як двоїчні 1 й 0. Так NTSC-системи дискретизували (семплували) з частотою 44,055944 кГц, проте різниця в 1% абсолютно не відчувалась; таким чином, базову частоту семплування було встановлено — 44,1 кГц.

Амплітудне розрішення при цьому уявляється 16-ти бітною величиною. Не варто забувати, що стандарт визначає стереозвук, тому кожної секунди має зчитуватись не одна, а дві 16-ти бітні величини.

Всі стандарти в цій галузі відомі за кольором обкладинок книжок, в яких вони описуються. Стисло подамо особливості кожного зі стандартів.

Перший стандарт під назвою Yellow Book (“жовта книга”) для компакт-дисків із різномірною інформацією було прийнято MEK у 1985 р. Це був один із перших кроків комп’ютерної індустрії в бік технології мультимедіа. Відповідно до стандарту Yellow Book всі диски було розподілено на дві категорії: Mode 1 і Mode 2. Носії, що мали відношення до першої, записувались з бітами корекції помилок, а швидкість передачі корисної інформації складала 150 кбайт/сек. Для дисків другої групи вона була вищою (170 кбайт/сек) за рахунок відсутності коригуючих бітів.

Стандарт під назвою White Book, прийнятий у 1993 р., додав деякі інтерактивні можливості, що дозволяють проводити швидкий пошук інформації в режимі прямого доступу.

Стандарт под назвою Blue Book, опублікований в червні 1995 р., дає часткове уявлення про нові MultiMedia CD. Ця книга описує лише формат CD+, тобто стандартний звуковий компакт-диск з фотографіями, анімацією і текстами, котрі належать до музичного змісту диску.

Із 1996 р. йдуть розробки формату дисків CD-ROM, здатних забезпечити п’ятикратне збільшення ємності без будь-яких особливих технічних хитрощів. При цьому лише жорсткішають існуючі нормативи щодо розмітки диску, а саме: зменшення відстані між сусідніми доріжками і розмірів ямки, яку випалює лазерний промінь у процесі запису інформації.

Вище згадувалось, що звуковий компакт містить не лише ті цифрові дані, що використовуються для фіксації музики. Згадайте CD-ROMи, зовнішньо подібні до звукових дисків, такі рідні й близькі для всіх користувачів комп’ютерів. Ми ведемо до того, що диски в змозі, крім музичної, містити ще й додаткову інформацію, аби підкріпити музику; це може включати фото артистів і файли відео, тексти пісень, ноти тощо. Оце і є базисною ідеєю компакт-диска-плюс (CD+), інакше відомого як Enhanced CD чи CD Extra.

Якщо помістити такий диск у звичайний плейер, — музика лунатиме, як зви-

Еволюція звуку*

Стандарт Green Book (“зелена книга”), прийнятий у 1986 р., присвячений інтерактивним компакт-дискам CD-I (CD-interactive). В ньому було закладено концепцію назв для спрощення роботи з відео- і аудіоінформацією, що постійно чергується.

Стандарт XA (extended architecture) у 1990 р. був спільно розроблений фірмами Philips, Sony і Microsoft; він встановлював критерії сумісності між компакт-дисками CD-ROM, які відповідали стандартам Green і Yellow Book. Він же визначав спосіб індексації мультимедіа-інформації — графіка, текст, анімація, звук. Більшість дисководів CD-ROM, що випускаються зараз, є XA-сумісними.

В 1991 р. з’явився стандарт Orange Book, присвячений компакт-дискам з можливістю багаторазового запису.

чайно. Але якщо помістити його до приводу CD-ROM комп’ютера, — ви будете слухати музику через гучномовці PC і побачите зображення чи іншу інформацію на вашому моніторі. Все ж головний недолік CD+ (окрім того, що його ціна на 20 доларів вища за звичайний диск) в тім, що ви потребуватимете комп’ютер, аби мати всі переваги цієї технології. Ба, навіть більше. Якщо ви навіть маєте PC, — якість музики від ваших “брехунців” все одно не буде Hi-Fi (High Fidelity — висока якість). Отож, ви маєте слухати музику на Hi-Fi системі, а решту даних отримувати через комп’ютер. Але цілком реально створити систему, котра могла б читати візуальну інфор-

мацію, передаючи її на ваші телевізори, відео тощо, і все це в якості Hi-Fi!

Таким чином, наступним поколінням компакт-диска став не звуковий диск взагалі, а диск відео. Новий DVD стандарт (спочатку назву розкривали як "цифровий відео диск"; пізніше зміст акроніму було змінено на Digital Versatile Disc, тобто "цифровий універсальний диск") — досить вагома альтернатива компакт-диску. Навіть не народившись, він був готовий взяти штурмом увесь світ. Хоча він виглядає на зразок звичайнісінького CD, але має набагато більшу ємність, а значить — здатний зберігати більшу кількість високоякісних зображень і, як наслідок, має більш високу якість звуку. Спершу (тобто, вже зараз) DVD використовуватимуться для зберігання відеосигналів, а у вигляді DVD-ROM — для зберігання комп'ютерної інформації.

Як би там не було, відеодиск запропонував значно вищу частоту семплування і розрядність, аніж стандартний. А наступне покоління CD зі звуком Hi-Fi (вищої якості) вже з нами — принаймні на американському ринку. Більше того: маємо всі підстави вважати, що їхній теперішній злет є лише початок. Поки що стандарт для власне звукового DVD диска не до кінця завершений. Фактично це стане реальністю у майбутньому році. Нині війна стандартів буває, хоча запропонований стандарт ARA (Акустичний Ренесанс для Аудіо), здається, набув практичної підтримки з боку одного з провідних виробників — Pioneer. Їхній диск названо HQAD — Звуковий Диск Високої Якості — із доволі переконливою специфікацією.

На відміну від звичайного компакт-диска, що має єдину визначену розрядність і частоту семплування, ARA пропонує широкий різновид цих характеристик, кожен з яких видавець в змозі вибирати сам. Вирішальним буде зв'язок між обсягом і якістю. Ви маєте вибір: або вісім годин музики на диску стандартної якості нинішнього CD, або Hi-Fi найвищої якості із часом відтворення ЛІШЕ вдвічі більшим за теперішні диски. Найвища запропонована частота квантуван-

ня — 96 кГц — більш ніж вдвічі вища за нинішню і з найвищою розрядністю — 24 біта, що у порівнянні з компакт-диском в 16 біт вище у 256 разів.

Цікаво, що з тих пір, як аудіодиски DVD з'явилися як похідний продукт DVD відео, покращення якості звуку — не єдиний предмет, що заховано у пропозиціях формату ARA.

Справа в тім, що коли готувався цей матеріал, до авторів надійшла звістка щодо першого музичного DVD, що з'явився в продажу у Великобританії. Тепер стало можливим отримати насолоду від нової технології разом з неповторним "QUEEN'S GREATEST FLIX". Таку назву має ця робота.

Її виконавцем стала студія Abbey Road Interactive — зоріючий промінь концерну

EMI, що напрочуд швидко торує нові шляхи у світі мультимедіа. Ще тільки Real World успішно займається збиранням всіх аспектів, що накопичуються під мультимедійною парасолою.

Пригадуєте "Xplora 1" 1994 року — перший в історії музичний CD-ROM Пітера Гебрієла (власника і засновника Real World Studio)? Так от, він скупив всіх експертів цієї нової дисципліни, включаючи Сару Бредлі — мультимедійну інженерку; вона і працювала над DVD гурту QUEEN.

За її словами, найскладнішою в технології була компресія (стиснення) інформації і змішування відео з аудіо — "...річ велими делікатна". На цьому етапі проходило тісне співробітництво з IBM та Sonic. "Sonic займалась компресією аудіо, а алгоритми відео компресії IBM виявились найкращими".

QUEEN-івський DVD вміщує в собі 34 відеокліпи із стереозвуком на кожний. Ємність — 4,7 Гбайт на кожній стороні (інформація наноситься на DVD диск з обох боків). "Якби ми накладали Surround (оточуючий звук) на кожний кліп, відеоряд міг би трохи постраждати, проте, на перезапис не вистачило б бюджету". Тож цінувальникам доведеться обмежитись 20-ти бітним стерео без Surround.

Зрештою, торкнувшись стерео, варто нагадати, що це відтворення з'явилося 1958 року у вигляді LP. Був коротенький період занурення в квадрофонічний (чотириканальний) звук у 70-ті роки, проте, стерео — на сьогодні сталий стандарт. Dolby Surround Sound здебільшого панує в кіно, ніж у власне музичній індустрії з головної причини — вся інформація щодо п'яти каналів звуку врешті-решт згортається у стандарт двох стереоканалів. Отже, в основі реального процесу — те, що звукова якість тильних каналів є доволі епізодичною: це дійсно гарно для забезпечення ігрового оточення чи звукових "понтів", на зразок вибухів чи кроків динозавра у фільмах.

ARA ж запропонував до восьми повністю незалежних Dolby Surround каналів, кожний з яких може відтворити звукову якість у 96 кГц та 24 біти, п'ять колонок — для "чистого" Surround, плюс ще пара стерео, плюс один динамік — для каналу ефектів. Дійсно, HQAD обіцяє серйозну музику!

Більше того. Головна особливість DVD — у тому натяку, що ховається за літерою V — Versatile — експлуатаційна гнучкість. Так само, як диски відео вміщуватимуть найвищої якості звукові доріжки, звукові диски вміщуватимуть зображення — подібно до сьогоднішніх CD+. От тоді HQAD надасть видавцеві музики вибір: фантастична довжина звучання, найвища звукова якість, оточуючий звук і всі можливі мультимедійні приколи. Плеєри, звісно, мають бути достатньо крутими, аби розпізнавати все, що знаходиться на диску і адекватно ту інформацію обробляти.

Втім, можливо, замість цього ви будете купувати музику у вигляді крихітного чіпу? Хоча все одно це не передбачати-ме покращення звукової якості вище рівня HQAD: врешті-решт наші вуха — тільки вуха і завтра. Головне, аби були ті, хто ту музику створюватиме і втілюватиме для нас... Як, наприклад, Пітер Гебрієл, QUEEN чи Сара Бредлі...

...HQAD ще не дійсність, це поки — перспектива. Однак більшість фахівців погоджується, що заміна CD на HQAD відбудеться швидше, ніж відбувалась зміна технологій до того (78, LP, касета, CD). Це може статися вже на початку XXI століття, до якого лишилось... ●



РАДІО



Всі прихильники австралійської групи INXS сумують з приводу смерті її лідера Майкла Хатченса. Особливо переживають учасники групи, склад якої не змінювався від самого створення. INXS готувалася до свого турне, присвяченого 20-ти річчю групи. Після Хатченса залишилися півторарічна донька та його подруга Пола Йатс (колишня дружина Боба Гелдофа). У січні вони збиралися зіграти весілля на тайянському острові Бора-Бора. Подруга Майкла Хатченса в розпачі звинуватила свого колишнього чоловіка Боба Гелдофа (лідер групи BOOMTOWN RATS та засновник всесвітньої акції Live Aid) в смерті її коханого. За три години



Скорботні батьки Майкла Хатченса REUTERS

до смерті вона повідомила Майкла, що не зможе приїхати до Австралії, тому що її затримують судові справи по розлученню з Гелдофом через суперечки щодо дітей.

Від Майкла Хатченса з INXS залишилось близько 80 пісень з ніде не опублікованого матеріалу. Хоча, за словами біографа групи Шона Дікона, майже всі ці пісні "лайнові лахи". Однак він вважає, що 4 дійсно великі пісні в цьому архіві є. Яку частину матеріалу Хатченс планував випустити у формі соло-альбому. Так що роботи музикантам групи і звукорежисерам вистачить. Не визначено майбутнє INXS. Можливо, група буде продовжувати і надалі. Але без нового вокаліста...

Співачка Біорк відмінила свої гастролі у США та Голандії через хворобу з сильними симптомами лихоманки. Лікарі кажуть, що це ниркова інфекція. Вона поза небезпекою, однак буде вимушена провести у лікарні три тижні. Закінчено роботу над її кліпом "Bachelorette", знятим кліпмейкером-експериментатором Мічелом Гондрі.

Відповідаючи в Інтернеті на запитання шанувальників ROLLING STONES, Мік Джеггер виявив себе інтелектуалом, гречним та гострим на язик. Також з'ясувалися відповіді на питання, які задавалися найчастіше. Більшу частину часу Джеггер витрачає, сьорфінгуючи по Інтернету. Він зупиняється в деяких он-лайнних чатах і зі сміхом спостерігає за сварками тих, що листуються. Він не знімався у фільмі "Схильність" ("Bent"), оскільки роль, яку йому запропонували, занадто глибока для його здібностей до перевдягання. Музики до цього фільму ні він, ні STONES, на жаль, не писали. Мабуть, це жарт, але Мік Джеггер сказав, що харчується піццою і поп-корном.

На завершення цілої ери свого життя група NINE INCH NAILS випускає подвійний комплект відеокасет під назвою "Closure". Частина перша містить зйомки з турне 94-го—96-го років та кліпи, створені лідером групи Трентом Резнором. Частина друга — кліпи, які були зняті відеорежисером Пітером Крістоферсоном (учасник культової групи COIL). Зараз Резнор у студії працює над новим альбомом NINE INCH NAILS з попередньою назвою "The Fragile".

Колишній лідер групи DEAD KENNEDYS та претендент на президентське крісло Джелло Біафра веде боротьбу за скасування смертної кари. Принаймні, за скасування покарання журналіста Маміа Абу-Джамала (адепта організації "Чорні Пантери" та "MOVE"), якого звинувачують у вбивстві поліцейського. За думкою Біафра — він не винний. Просто влада таким нехитрим засобом намагається заглушити свободу слова. Свідки залякані поліцією, а балістичну експертизу підроблено. Біафра на своєму лейблі випустив альбом "Mumia Abu-Jamal Spoken Word with Music by Man Is the Bastard (Who Is Not On Death Row)", в якому Абу-Джамал в супроводі музикантів каліфорнійської хардкор-групи MAN IS THE BASTARD розповідає про поліцейське насилля, війни наркомафій і тюремної системи. Крім того, в альбомі використані голоси і тексти Тупака Шакура, Аллена Гінсберга і самого Джелло Біафра. Дві пісні в альбомі написав вокаліст і басист MAN IS THE BASTARD Аарон Кеніон.

Засновник групи VELVET UNDERGROUND Лу Рід написав 16 нових пісень для рок-опери "Time Rocker" за мотивами твору Герберта Велса "Машина Часу". Художник Роберт Вілсон зробив оформлення сцени, освітлення та стилізацію. Прем'єра "Time Rocker" відбулася 12-го листопада в Бруклінській Музичній Академії Нью-Йорку.

Пол Саймон підключився до рокерів, які пишуть для сцени ("Томмі" Пітера Тауншенда, "Time Rocker" Лу Ріда). Це бродвейська комедія "The Capeman" про пуерториканця, який перелякав весь Нью-Йорк двома вбивствами у 1950 році. Незважаючи на консерватизм більшості бродвейських продюсерів, є шанси на постановку такого твору. А поки цього тижня вийде CD Пола Саймона "Songs From «The Capeman»".

Підер групи CARS Пік Окейзек, який нещодавно випустив свій сольний альбом, збирається в турне. В створенні сольного альбому "Troublizing" Окейзеку допомогали гітарист Біллі Корген (SMASHING PUMPKINS), басистка групи HOLE Мелісса Ауф Дер Мор, гітарист Брайан Бекер (BAD RELIGION), барабанщик Айра Елліот (NADA SURF), та колишній клавішник CARS Грег Хоукс. Разом з усіма музикантами, окрім Коргена, Пік Окейзек наступної неділі відправиться в тур.

Група PEARL JAM офіційно заявила дату виходу і назву їхнього п'ятого альбому. Диск "Yield" буде випущено 3 лютого 1998 року. Сингл з альбому "Given To Fly" з'явиться у продажу наприкінці грудня. Нова програма вже виконувалась живцем на концертах з 14-го по 19-те листопада, коли PEARL JAM виступав перед ROLLING STONES. Наприкінці лютого група розпочне турне на підтримку альбому "Yield", однак квитки на перші концерти можна придбати лише через фан-клуб PEARL JAM.

Підер PEARL JAM Едді Веддер під час концерту перед аудиторією у 55 тис. глядачів сказав: "Я дивився новини вчора ввечері вдома і бачив концерт ROLLING STONES, і дійсно, якби всі просто почули музику, то були б божевільно щасливі. Вся ця війна — лайно. Ці політики просто строять нас і женуть на живодерню. І я подумав — якби Білл Клінтон і Саддам Хусейн просто послушали цю музику, наприклад "Brown Sugar" ROLLING STONES, то міг би настати мир".

Незважаючи на вихід альбому LED ZEPPELIN "BBC Sessions", не втихають суперечки між учасниками групи. Продюсер і басист Джон Пол Джонс дуже сердитий на Планта й Пейджа, оскільки вони в 1994 році об'єдналися для альбому і навіть не повідомили його. На церемонії, яку було присвячено занесенню групи в списки Залу Слави Рок-н-Ролу, він із сарказмом подякував колегам, що не забули хоч номер його телефона. "Я знаю, що Пейдж, без сумніву, іноді сміється з мене," — сказав він. "Я гадаю, що Роберт мешкає в іншому світі; я не знаю, чи він взагалі мене пам'ятає".

Борець за легалізацію марихуани та музикант, з почесною занесений до списків Залу Слави Рок-н-ролу — Боб Марлі, удостоєний нової нагороди. Тепер реггі-растамана занесли до списків Залу Слави Марихуани. Церемонія відбудеться у грудні в Амстердамі, на щорічному святі Cannabis Cup.

За відгуками американських журналістів, репер Notorious B.I.G. (справжнє ім'я Кристофер Воллес), вбитий у березні цього року, скоріш за все, стане Артистом Року. Серед інших можливих претендентів — англійці RADIO-HEAD як Група Року і "When I Was Born for the 7th Time" групи COMNER-SHOP як Альбом Року.

На звинувачення в тому, що його музика послужила приводом до самогубства 15-ти-річного підлітка, Мерілін Менсон відповіла: "Якщо Ви звинувачуєте музику в тому, що хтось здійснив самогубство, тоді Ви можете також звинуватити Шекспіра за "Ромео і Джульєтту", де він розповідає про двох підлітків, які здійснили самогубство, оскільки батьки не розуміли їх. Я думаю, що ключова проблема в тому, що батьки не розуміють своїх дітей. Якщо Ви витрачаєте більше часу, щоб побути з вашими дітьми, вони будуть щасливими".

Стиві Нікс, співачка групи FLEETWOOD MAC, зробила все, щоб зробити своє життя більш доладним. Вона схуднула на 30 фунтів, давно кинула вживати наркотики, з 1 січня 1998 року кидає палити й починає берегти й тренувати голос. "Я достатньо стара задля більшої турботи про свої почуття, про своє тіло... Я спробую не втратити наступні 20 років так, як втратила попередні 20 років", — сказала вона.

Пистопада 28-го відбулося останнє шоу героїв MTV Бівіса і Баттхеда. Цей серіал йшов з 1993 року. Двоє придуркуватих шанувальників heavy-metal досхочу повеселили народ і тепер будуть жити в жартах, комп'ютерних іграх і в пам'яті підлітків, які подорослішали.

МETALLICA з серпня стала першою рок-групою, альбом якої "Re-Load" очолив хіт-паради відразу після виходу. Він зкинув з п'єдесталу альбом Барбари Стрейзанд "Higher Ground" і обійшов ще один новий реліз — новий диск Селін Діон "Let's Talk About Love".

Підер групи METALLICA Джеймс Хетфілд готується стати батьком. Його дружина народить дитину наприкінці травня. Джеймс, звичайно, бажає хлопчика, навіть приготував йому ім'я — Зак, але, виходячи з усього, народиться дочка. Теж непогано, аби була здорова.

Антинаркотичні організації Drug-Free America та Musicians' Assistance Program розкручують нову кампанію, яку очолять вдови музикантів-наркоманів. Кортні Лав — вдова Курта Кобейна та Трой Ноуелл, вдова вокаліста SUBLIME Бреда Ноуелла приймуть участь в першій прес-конференції. Інші учасники антинаркотичної кампанії: співак EVERCLEAR Арт Алексакс, група KISS та співаки Chuck D, Scatman John і Лорін Хілл (FUGEES).

Ноела Геллахера з групи OASIS звинуватили в плагіаті. На думку журналу "Q", його пісні "Don't Look Back In Anger" та "Stand By Me" дуже схожі на старий хіт Девіда Боуї "All The Young Dudes". Геллахер виправдовується, кажучи, що використовував лише рифи з пісні Боуї. Самому ж метру поки немає діла до цього — він зайнятий власними проектами і майбутнім Різдом.

Джон Кінг і Майк Сімпсон, відомі в світі як DUST BROTHERS, завантажені роботою. Вони прославилися співпрацею з BEASTIE BOYS та Беком та збираються продовжити роботу з такими грандами, як Мерілін Менсон, Скотт Вейленд (лідер STONE TEMPLE PILOTS), Уїкліф Джін (FUGEES), гангста-репер Куліо. Новий альбом Меріліни Менсона, на відміну від попереднього "Antichrist Superstar", буде присвячений тому, що відбувається на Землі зараз. За його словами це — повна антитеза ідеї його попереднього релізу.

Варто було продажу останнього альбому Дженет Джексон "The Velvet Rope" за перший тиждень знизитись порівняно до попереднього альбому 1993 року (202 тис. копій і 350 тис. відповідно), як посилалися голови. Розігнано менеджментну компанію Дженет Southpaw Entertainment і звільнено її публіциста Раймонда Бейна. Дженет Джексон повернула її



J. Jackson & L.M. Presley REUTERS

колишнього менеджера Роджера Девіса. Однак, ймовірно, що проблема не в людях, яких вона звинувачує. Скоріш за все на її популярність вплинули бісексуальність і садомазохізм текстів її пісень, а ще обкладинка альбому подібного змісту.

Відомий продюсер, музикант і DJ — Howie B (Хоуард Бернштейн), який допомагав U2 "Pop" при запису останнього альбому та супроводжував групу в їхньому останньому турі, раптово припинив участь в ньому. Точної інформації немає, але, за чутками, вихід Howie B з турі обумовлений хворобою когось із членів його сім'ї та неприємностями з законом.

Наступним релізом Atlantic Records в DVD-форматі після альбому HOOTIE AND THE BLOWFISH буде новий альбом YES "Open Your Eyes" (а можливо, й просто "Yes") в якості Dolby Digital Surround Sound.



Нова британська сцена

1 Blur
2 Oasis
3 Suede
4 Pulp
5 Bob, Radleys
6 Radiohead
7 Supergrass
8 Charlatans
9 Kula Shaker
10 Yerve
11 Ocean Colour Scene
12 Manic Street Preachers
13 Space
14 Dodgy
15 Mansun
16 Seahorses
17 Black Grape
18 East
19 Sleeper
20 Newswear
21 James
22 Bluetones

1	2	3	4	5
6		7	8	9
10	11	12	13	14
		15	16	17
18	19	20	21	22

Коли у 1994 році Британія явила світові такий феномен як брит-поп, багато хто, особливо зловісні скептики від грандж та хард-року, були впевнені, що довго він не протримається. Мовляв, ну, випускають хлопaki по альбому, передеруть все, що можна, в усіх більш-менш відомих груп минулих років, зароблять собі трохи грошей. Потім вони подорослішають, подорослішають їхні слухачі, а там і ті, й другі зрозуміють, що казати їм, власне, нема чого, бо музика ця пуста і може бути цікавою лише першокурсникам. Тоді вже всі знову почнуть слухати "справжню музику" (тобто грандж і хард-рок), а ненависний брит-поп помре так само швидко, як і народився.

Але — що ж це таке робиться? Минув 95-й, потім 96-й, за ним 97-й, а брит-поп чогось ніяк не хоче помирати. Альбоми брит-попних команд швиденько повикидали з чартів творіння практично усіх вчорашніх героїв, викликавши серед них повальну конфузю. Лише BON JOVI та FOO FIGHTERS ще можуть похвалитися деяким успіхом в Англії, а всі інші місця позаймали молоді та нахабні.

За першою хвилею прийшла друга: KULA SHAKER, SPACE, MANSUN, THE SEAHORSES та інші; деякі з них цілком успішно конкурують з уже визнаними монстрами. Групи першого ешелону випустили нові альбоми: деякі змінилися на краще, деякі — навпаки, але про це трохи згодом. Не обійшлося і без втрат — більше не існують THE STONE ROSES, McALMONT & BUTLER, не спостерігається практично ніякої діяльності ELASTICA, SHAMPOO, SHED SEVEN.

З іншого боку, кілька банд, що вже ледве дихали, знайшли десь сили для нового прориву та

відвоювали собі місце під сонцем, та ще й дуже непогане. Трохи відхили навіть балачки про вторинність брит-попу — можливо тому, що він сам уже породив кілька наслідків поза межами Сполученого Королівства: THE WANNA-BIES, THE CARDIGANS, FOOL'S GARDEN, а також добре нам відомі МЕЧТАТЬ та МУМІЙ ТРОЛІТЬ.

Словом, попри усім злостивцям, захоплюючи епопея триває. Ну так хто ж формує музичну погоду на островах сьогодні?

Чемпіони:

BLUR

Незаперечно, лишаються серед чемпіонів. Новий альбом під назвою "Blur" (оригінальна назва, особливо для п'ятого LP), продемонстрував нових, більш важких та складних BLUR, з помітним впливом панку; одна з композицій, "Song 2" зробила б честь будь-кому з послідовників Курта Кобейна.

Окрім суто музичних досягнень, Деймон Албан нещодавно спробував себе як кіноактор у фільмі "Face", що має претензію стати другим "Trainspotting". Якщо відкинути аналогію з Джоном Бон Джові, то цей крок Деймона можна тільки вітати. Але це так, ліричний відступ.

OASIS

Альбом "Be Here Now" побив усіх конкурентів — лише за перші три дні було продано понад 700 тисяч, і він досі перебуває в чарті. Схоже, що честюлюбні заяви Галахерів про нових BEATLES виправдовуються. Але якщо вам цікава моя особиста думка (яку, між іншим, поділяють багато британських критиків), то цей "Be Here Now" — абсолютна лажа та варіації на старі теми. Якби існувала десь нагорода "Розчарування року", то це був би тільки OASIS.

SUEDE

Група, що, здавалося, вже не виживе без Бернарда Батлера, все-таки оговталася і народила третій альбом "Coming Up". Творчий дует Андерсон — Оукс виявився значно життєздатнішим, ніж очікувалось. Музика, щоправда, стала менш божественною і набагато легшою для сприйняття, а гітарні соло — не такими бездоганними. Але загалом SUEDE показали себе у дуже непоганій формі, а у 1997 році відзначили п'яту річницю своєї діяльності на великій сцені випуском альбому, що складається з B-sides їхніх синглів.

PULP

Після появи "Different Class" була 18-ти-місячна тиша, яку тільки-но порушили синглом "Help The Aged" — першою ластівкою нового альбому. Сингл просто чудовий, тож тепер усі фани із захопленням чекають, що буде далі.

THE BOO RADLEYS

Найзахоплюючих трансформацій зазнали саме вони. Групи, що переходять з альтернативи в мейнстрім, трапляються на кожному кроці, а от ті, що пересуваються у зворотному напрямку — вже неабияка рідкість. Слідом за "Wake Up", який багатьом здавався новим втіленням THE BEACH BOYS, з'явився цілком "дахоломний" альбом "C'mon Kids". Злі, жорсткі гітари та синтезаторні навороти у сполученні з солоденько-істеричним вокалом Сайса нагадують то психоделію, то індастріел, то взагалі щось невідоме. Але за свої експерименти THE BOO'S заплатили великим комерційним успіхом. Що ж, кожний має робити власний вибір.

RADIOHEAD

Якщо OASIS взяли собі за звичку будь-де волати про свої суперуспіхи, то RADIOHEAD тихо та спокійно продовжують свою справу завоювання світу, не роблячи багато галасу (вибачайте за каламбур) навколо власних особистостей. Їхній "Ok Computer" — збірка рідкісних за глибиною та емоційністю пісень та, можливо, найкращий з альбомів, що побачили світ у 1997 році.

SUPERGRASS

Учорашні двієчники із задньої партії помітно поважчали та подорослішали. Відмовившись від пропозиції пана Стівена Спілберга зробити з них телесеріал, хлопці випустили "In It For The Money", який вийшов дещо більш солідним, більш поважним, але... не менш цікавим та жвавим. Тож SUPERGRASS і тепер "живеє всіх живих". Просто, знаєте, еволюція.

THE CHARLATANS

Ура! Ті, хто був серед піонерів бері, знов увірвалися на найвищі сходинки чартів! Альбом "Tellin' Stories" явив дивно сильних та свіжих CHARLATANS, незважаючи на трагічну загибель у 1996 році клавішника Роба Коллінза. Вічна йому пам'ять.

KULA SHAKER

Трохи бері, трохи східних мотивів, якісні гітари та божественні тексти — от і маємо нового чемпіона! Два тижні на вершині альбомного чарту та нагорода "Брит" як кращим новачкам-96 — це вам не будь-що. Браво! Біс!

THE VERVE

Несподівано для всіх воскресли з небуття — два роки тому вони розвалилися, потім відновилися на прохання OASIS, а тепер уже пропхалися майже до самої вершини брит-попівського Олімпу, нахабно відштовхуючи тих самих OASIS! Таке враження, ніби групам, щоб відкрити друге дихання, конче потрібно на деякий час припинити існування. Принаймні, містер Ашкрофт та Ко вчинили саме так.

OCEAN COLOUR SCENE

Група за своєю поведінкою до певної міри схожа на RADIOHEAD. Вони не надто переймаються грою в суперзірок і згодні, наприклад, анонімно виступати як музиканти на концертах Пола Велера. Проте обидва їхні альбоми вдало продавалися. Мабуть, вони вже знайшли свою стабільну аудиторію, не таку багаточисельну, як у BLUR чи SUPERGRASS, але значно відданішу, що вміє цінувати гарну музику.

MANIC STREET PREACHERS

Насправді це доволі стара команда. В усякому разі, вони мали хіти ще у 1992 році. Але тоді, навіть незважаючи на певний комерційний успіх, мало хто взагалі сприймав цих уельсців всерйоз. Усе змінилося з появою LP "Everything Must Go", який вивів PREACHERS в лідери та був визнаний "найкращим LP Британії" за 1996 рік. Між іншим, ця група теж зазнала втрат. Два роки тому зник їхній гітарист; що з ним трапилось — невідомо досі. Грати брит-поп стає небезпечно.

Претенденти:

GENE

Сумно, але факт — GENE потроху втратили своє місце в прем'єр-лізі. Проте для групи, що існує лише три роки, це не є смертельно. Гадаю, треба припинити щотижневе прослуховування "The Queen Is Dead" (альбом THE SMITHS) та зайнятися нарешті пошуками власного обличчя. Буде дуже шкода, якщо група з таким дійсно чудовим гітаристом, як Стів Мейсон, не заробить собі кількох мільйонів. Ми віримо у вас, хлопці.

SPACE

Дуже велике прохання не плутати цей SPACE з французами, що мають таку саму назву — ці друзі походять із зовсім нефранцузького міста Ліверпуль. SPACE одразу привернув до себе увагу дотепним синглом "Female Of The Species", альбом "Spiders" став хітом, а за приклизмом вони ледь не перевершують самих SUPERGRASS. Велими непоганий початок. До речі, за своїм саундом це чи не найоригінальніша з британських груп. Можливо, просто ще не вміють грати як слід.

DODGY

Це TAKE THAT від брит-попу. Ні, вони не танцюють і не грають м'язами, але їхня музика спрямована саме на дівчат. Побажаємо їм успіху та нагадаємо, що непогано було б все-таки мати якийсь елемент альтернативності. Просто так, аби не компроментувати саму ідею брит-попу.

MANSUN

Звучать на подив цікаво. Викликали багато спекуляцій навколо своєї назви, що співзвучна імені відомого серійного вбивці Чарлі Менсона. Дебютний альбом був навіть № 1 в чарті, але до рівня чемпіонів вони ще не дотягують. Здається, з амбіціями Пола Дрейпера зробити цей вирішальний крок буде не надто важко.

THE SEAHORSES

"Друге пришестя" THE STONE ROSES виявилось останнім. Але невтомна енергія безкомпромісного борця із студіями звукозапису Джона Сквайра просто не могла дозволити йому спокійно жити. Тільки-но розпалися ROSES, як він підчепив десь нову компанію на чолі з вокалістом Крисом Хелмом. Новостворений проект вже



Kula Shaker REUTERS

встиг себе добре зарекомендувати кількома синглами та альбомом "Do It Yourself" (звичайно, авторитет містера Сквайра відіграв тут не останню роль). З усіх претендентів ці, мабуть, найближчі до чемпіонів.

BLACK GRAPE

А це — нащадок іншої бегі-сенсациї кінця 80-х. Шон Райдер теж дуже енергійна та оригінальна людина, що він засвідчив ще раз, випустивши до чемпіонату Європи з футболу 96-го року сингл із записом власного футбольного гімну. Тепер усі з нетерпінням чекають нового альбому "Stupid Stupid Stupid". Мені теж дуже цікаво дізнатися, кого це вони так.

CAST

Безперечно, вони вже не стануть суперпопулярні. Не схоже, щоб вони навіть прагнули цього. Але свій стабільний успіх вони заслужили. Не думаю, щоб Джон Пауер та його колеги були надто невдоволені станом своїх банківських рахунків.

SLEEPER

Ну а SLEEPER тим часом продовжує свою метушню. Хіба трьох альбомів не досить, аби зрозуміти, що нічим більшим за SLEEPER їм бути не судилося?

MENSWEAR

MENSWEAR, здається, загинається. Після появи у 1996 році сингла "We Love You" (який блискуче провалився) та обіцянок про новий альбом "наступного року", ніяких звісток не надходило. Але не будемо втрачати надії.

JAMES

Цих уже майже поховали кілька років тому. Взагалі вони разом уже понад півтора десятиріччя, тож вживати стосовно них термін "брит-поп" навіть дещо незручно. Якщо є серед сучасної інді-сцени справжні ветерани, то це JAMES. Відродження помітили, відзначили, але оскільки тепер груп такого типу багато, JAMES не надто відрізняються на загальному тлі. А колись вони відіграли просто історичну роль, разом з JESUS JONES та THE WONDERSTUFF склавши кістяк британської альтернативи початку 90-х.

THE BLUETONES

Таки побілися. "Expecting To Fly" схвально зустріли як фани, так і критика (що вже є рідкісним збігом). Приємний вокал та гарні гітарні мелодії приваблю-

ють чималу аудиторію та виводять пісні в хіти. Цікаво, що вони запропонують наступного разу?

Отже, такі сьогодні справи на фронтах британської поп-сцени. Почавши з невеликих інді-клубів та накладів у тисячу примірників, він вийшов на мейнстрімовий ринок. З'являються нові групи та змінюються старі, музика трансформується разом з виконавцями та їхніми слухачами, стає більш складною та різноманітною. І хто б нам що не казав про брит-поп, одна річ здається мені незаперечною — він уже має свою стабільну аудиторію та зайняв гідне місце серед усіх інших музичних напрямків.

Дехто Вадим

Матеріал, з яким ви щойно ознайомились, надійшов до редакції у вигляді листа. Наш читач, а тепер вже й автор, вирішив переписати "літопис брит-попу", що був опублікований в перших номерах Галасу (№№ 1, 2 за 1996 р.), відобразивши зміни, які відбулися на Туманному Альбіоні за останні рік-два (що для брит-попу — майже вічність). Нас не може не тішити: а) ваше бажання поділитися з нами своєю точкою зору та багажом знань про той чи інший різновид сучасної поп-музики; б) енциклопедичне володіння матеріалом, майже неймовірне в умовах інформаційного голоду, який відчувається навіть в Києві. Отже, молодець наш дописувач. "Его пример — другим наука!". Хоча є, все-таки, кілька навіть не зауважень, а доповнень. Довгий список "чемпіонів і претендентів" просто необхідно продовжити ще на дві команди: BABYBIRD та LIGHTING SEEDS, хоча б завдяки повазі до їх неперевершених хітів — "You're Gorgeous" та "You Showed Me". Якщо їх помітили навіть на наших поп-радіостанціях — це справжні бомби.

Маючи вуха — почуєш. "Lazy days" від колишнього учасника TAKE THAT Робіна Вільямса — чим не британська альтернатива, це майже OASIS. До речі, OASIS! — "Розчарування року"? Гм, гм, гм... Можливо. "Be Here Now" і зроблений за старими лекалами, але ж які мелодії, які пісні! "Don't go away" — річ рівня "Wonderwall" та "Yesterday". "O.K. Computer" RADIOHEAD — "кращий альбом", "найперспективніша група". Питань немає. Тут і "Q" згоден, і Сева Новгородцев згоден, і ми не заперечуємо.

Вадика, звернись до редакції за гонораром!

Серед великої кількості неоромантичних зірок, які панували на європейській сцені в 80-ті роки, DURAN DURAN виділяються, в першу чергу, тим, що саме вони створили майже трафаретний, розтиражований в тисячах екземплярів образ нових романтиків, чистий і незатьмарений ніякими сторонніми течіями і впливами. Справді, якщо CURE та BAUHAUS були прямими спадкоємцями британського панку і, як наслідок, перенасичені депресивними гітарами, то DEPECHE MODE були справжніми пуристами дистильованого електронного звучання. І перші й другі мали легіони прихильників, справжніх "посвячених", які були носіями сакральних знань, що відображалося і в поведінці, і в одязі, та й взагалі, в стилі життя.

DURAN DURAN, в свою чергу, поширювали свою музику і серед тих верств населення, які ніколи, навіть в страшно-му сні, нічого не чули ні про JAPAN, ні про KRAFTWERK: тобто — всіх і кожного громадян світу, які мали доступ до простих електричних приладів, таких як телевізор, програвач, або бодай допотопний FM-брехунець. І зараз, майже за 10 років після захиріння нео-романтики (і за енну кількість років (місяців?) до її ре-

DURAN DURAN

Ярослав
Степаненко



несансу) пересічна людина, якщо когось і згадає з зірок тих років, то спершу DURAN DURAN, а вже потім всі інші ABC, OMD чи HRF.

Народжувалась взірцева романтична група наприкінці 70-х в Лондоні. Ініціатива її створення належала двом друзям — Ніку Роудсу (тоді ще Бейтсу) та Джону Тейлору, які товаришували ще з дитинства. З 77-го року Нік (йому, до речі, тоді було лише 15 років!) працював ді-джеєм в знаменитому клубі Rum Runner, що спеціалізувався на музиці неоромантик та взагалі новій хвилі. Отже Нік і, звісно, Джон, який був завжди поруч, знаходились в самому епіцентрі розвитку нової модної музики. Хлопці мали можливість безпосередньо спостерігати за виступами молодих зірок і тому чітко усвідомлювали, чого саме хочуть від своєї групи. Вони знали, яку саме музику повинні грати, як повинні виглядати і поводитись, і навіть склали своєрідний 5-ти-річний план поетапного розвитку команди. Нік грав на клавішних, а Джон, який спочатку пробував себе як гітарист, врешті-решт вибрав бас. Поступово, через спільних знайомих або оголошення в пресі до них прибились решта учасників. Ними були гітарист Енді Тейлор та ударник Роджер Тейлор, які не були родичами ні Джону, ні один одному. Така купа Тейлорів в одній команді, мабуть, пригнічувала Ніка, і йому залишалося тільки втішатись, що імена у них все ж таки різні. Останнім до колективу прийшов вокаліст. Його прослуховування відбувалось все в тому ж клубі Rum Runner. "Ле Бон... Саймон Ле Бон", — відрекомендувався симпатичний білявий юнак своїм майбутнім колегам. Нік і Джон, які відразу оцінили правильну зовнішність пре-

тендента, мало не підстрибнули, коли почули його спів — вокал, що нагадував манеру виконання Девіда Сільвіана (JAPAN) та ще з десятків представників стилю, і в той же час був абсолютно унікальним, неповторним "неоромантичним" голосом.

Завершивши процес формування групи, хлопці приступають до запису першого альбому, який випускають у 1981 році під назвою "Duran Duran". Здається, всім відомий факт походження цієї оригінальної назви, адже про це так люблять розповідати радіо ді-джеї, коли



в ефірі лунають пісні дюранів. Назва походить з класичного фільму Роже Вадима "Барбарелла", в якому грає Джейн Фонда: Дюран — це прізвище божевільного генія-професора. Перший альбом, який поєднував танцювальні ритми диско з панківськими гітарами, відразу поставив DURAN DURAN в один ряд з лідерами стилю. А випущені в наступному році "Rio" та у 83-му "Seven And The Ragged Tiger" не просто закріпили їх успіх, а зробили DURAN DURAN найвідомішими представниками неоромантики, групою, яка стала ніби візит-

кою цього стилю. Росту популярності, крім свіжої мелодійної музики, сприяла також довершена лірика Саймона. Багато з його віршів, написаних ще до музичної кар'єри, стали піснями групи. Імідж, створюваний DURAN DURAN, багато в чому відрізнявся від іміджу основної маси депресивних, меланхолійних, оспівуючих дощі, тумани та любов на смітнику неоромантиків. Ле Бон, Роудс та Тейлори відроджували розуміння романтики, хай і "нео", в її класичному вигляді: красиві, мужні герої; екзотична дика природа; море, пригоди, загадкові східні красуні тощо.

Як і всі романтики у всьому світі, дюрани в дитинстві зачитувались творами Кіплінга та Уайльда. І в своїх знаменитих "орієнтальних" піснях та відео: "Rio", "Hungry Like The Wolf", "Wild Boys" вони постають перед зачарованими прихильниками і прихильницями (котрих, звичайно, більше), як безстрашні шукачі пригод часів колоніальної Британії. На яхті, під білим вітрилом (слід відзначити, що майже всі учасники DURAN DURAN завзяті любителі ходити під вітрилом і мають яхти), в джунглях, в оточенні тигрів, змій та красивих туземок, в традиційній уніформі романтиків — білих розхристаних сорочках а-ля Лорд Байрон, такими світ запам'ятав DURAN DURAN. Це був безпрограшний хід, як і сексуальність та привабливість всіх членів групи, що є більшою заслугою природи та їхніх батьків, аніж всіляких іміджмейкерів. А їхні знамениті зачіски впливали на дівочу аудиторію куди сильніше, ніж вишукані синтезаторні ходи.

Одне з перших відео DURAN DURAN "Girls On Film" було заборонено до показу як по BBC, так і на MTV через його



революційний еротизм та надмірну кількість, за думкою босів, оголеного тіла в кадрі. Легкий присмак скандалу ще ніякій кар'єрі не заважав. І зараз це вже майже історичне відео спокійнісінько крутять у повному обсязі по MCM чи VIVA, а по MTV — зась і досі.

Це було вдале поєднання якісної музики та того, що на Заході називають "Look", а в нас імідж забезпечувало дюранам безхмарне існування на вершині музичного олімпу до середини 80-х, коли намітилися певні зміни і в самій групі і в музиці взагалі. Музиканти дорослішають, обзаводяться сім'ями, вони свої в багатьох музичних, художніх та артистичних колах. Музичні смаки кожного також еволюціонують і, як наслідок, не завжди збігаються.

У 1985 році Джон та Енді Тейлори формують побічний проект POWERSTATION ("електростанція") — так, до речі, перекладається і назва німців KRAFTWERK) з вокалістом Робертом Палмером. Інші троє учасників — Саймон, Нік та Роджер мають власний матеріал, який не наважуються випустити під маркою DURAN DURAN. Вони дають своєму "тріо" назву ARCADIA і записують альбом "So Red The Rose", який зараз є таким же класичним взірцем стилю, як і дюранівський "Rio". Не випадково сучасний лондонський нео-романтичний клуб має таку ж назву — Arcadia.

Про розпад групи не повідомлялось, проте пісня і відео до чергового бондівського фільму "A View To A Kill" була останньою роботою DURAN DURAN в оригінальному стартовому складі. Цей сингл був першою бондівською темою, яка стала №1 в США.

У наступному, 1986 році, Енді та Роджер Тейлори повідомляють про вихід з групи. Енді переїздить до Америки і починає сольну кар'єру, Роджер мотивує своє рішення втомленістю від шоу-бізнесу та бажанням вести спокійне сімейне життя на власній фермі. Джон Тейлор після успіху з POWERSTATION та випуску сольного сингла "I Do What I Do" вирішує все ж таки продовжити кар'єру в DURAN DURAN разом з Саймоном та Ніком. Варіації на тему "І їх залишилось троє..."

У 86-му вони записують "Notorious". "DURAN DURAN. Загальновідомий" — так підписана чорна-біла обкладинка з світлою трією задумливих музикантів. Альбом цей, назва якого тільки констатувала статус його авторів в світі шоу-бізнесу, був зроблений на професійному рівні, мав кілька хітів, проте сприймався багатьма лише як бліда копія його "класичних" попередників. Висловлювалися думки, що групі не вистачає Енді та Роджера, і що GENESIS з них не вийде. Наступні два записи DURAN DURAN підтвердили ці сумні прогнози. Випущені з інтервалом у 2 роки "Big Thing" (88 р.) та "Liberty" (90 р.) показали, що DURAN DURAN поступово втратили свої позиції лідерів сучасної поп-сцени, як власне і нео-романтика, яка під кінець 80-х почала потроху перетворюватись на історію. Здавалось, що їхні записи купує тільки стара гвардія фанів. Так, альбом "Liberty" не досяг навіть золотого статусу (500 тис. примірників), що для DURAN DURAN було просто провалом, адже з самого початку кожна їхня платівка ставала, щонайменше, платиновою (1 млн. примірників). Не допомогло навіть свіже поповнення — Воррен Кукуруло, вірту-

озний гітарист, "випусник" школи великого Заппи та екс-учасник MISSING PERSONS, який з 86-го року працював з DURAN DURAN як сесійний музикант, а в 89-му став офіційно четвертим членом групи. П'ятий музикант-ударник Стерлінг Кемпбел, який увійшов до складу під час запису "Liberty", зник з поля зору так же швидко, як і з'явився після провалу альбому. Однак все вищезгадане аж ніяк не означає, що DURAN DURAN стали грати гірше, чи що вони розучились складати пісні. Якщо вам в руки випадково потрапить цей диск, ви



переконаєтесь, що ритмічно-гітарна "Serious" та меланхолійно-тужлива "My Antarctica" (слухаючи яку я чомусь постійно згадую Пітера Д'Ерієла) знаходяться на рівні кращих хітів DURAN DURAN. Але початок 90-х був не самим вдалим періодом для такої музики, і суперуспішному альбому REM "Out Of Time", що з'явився приблизно в той же час, більше пасувала б назва "Liberty".

Щезнувши з чартів та з екранів в 90-му, DURAN DURAN кілька років не давали про себе знати і здавалось, що вони поповнять, чи, вірніше, очолять довгий список "великих груп 80-х", які не змогли пристосуватись до жорстких, технократичних 90-х. І доля яких — тишенько займатись скромними сольними



проектами, час від часу з'являючись із своїми запиленними хітами на MTV "Greatest Hits". Однак ви не гірше за мене знаєте, що цього не сталося, бо 93-й рік насправді був не так вже й давно, і таку пісню, як "Ordinary World" важко було не помітити. Ця чарівна, мелодійна композиція стала хітовим синглом в Європі та Америці й відкрила світу нових DURAN. Групу з новим, більш гітарним і, якщо хочете, рок-н-рольним саундом і більш сучасним підходом до музики. Альбом, як і самий перший, називався просто "Duran Duran", можливо, щоб підкреслити новий старт групи в 90-х роках. Прихильники, однак, ряди яких значно поповнились за рахунок молодих любителів чутливих баллад, не захотіли з цим миритись і охрестили диск "весільним", оскільки і дизайн альбому, і популярне відео на "Ordinary World", були зроблені в шлюбній тематиці. "Wedding Album" став найбільшим комерційним успіхом групи за всю їхню кар'єру. Крім "Ordinary World", хітами стали також "Come Undone" з дивним басо-

вим соло Джона та "Too Much Information" — їдка шпилька в бік сучасних мас-медіа, хоча завдяки мас-медіа дюрани знову стали модними персонажами. Вони не вилазили з телевізора, а їхні пісні — з радіо; в червні 93-го року група отримує свою зірку на Алеї Слави в Голівуді. Музиканти сприймають свій успіх з добрим гумором — Саймон Ле Бон з'являється на MTV в розкішній весільній сукні, як і належить автору найкращої "хонеймуні" балади.

Наступна робота DURAN DURAN — альбом кавер-версій 95-го року "Thank You" не викликав такого ажіотажу, як "Wedding Album", тому що був не таким "легкотравним" для масового слухача. "Спасибі", винесене в назву альбому, адресується, в першу чергу, авторам пісень, музикантам, які були і є кумирами дюранив, їх вчителями і просто приятелями. Список авторів говорить сам за себе: Боб Ділан, Лу Рід, Елвіс Костелло, Девід Бові, DOORS, LED ZEPPELIN та інші.

Стилістична різнобарвність матеріалу з диску також вражає. Як джинсу з пляшки, Ле Бон, Роудс, Тейлор та Кукуруло дають волю накопиченій майстерності та професіоналізму. Складається враження, що вони можуть грати все й іноді "старих" нових романтиків просто неможливо впізнати. А цих негрів-хіп-хоперів "за кадром" зі своїм "бумшакалака" у 81-му розцінили б як вандалізм. "Crystal Ship" (DOORS) та "Thank You" (ZEPPELIN) Ле Бон співає так, що стає якимось моторошно. Згадуються страшні історії культу Вуду, викликання духів та інша чортівня. І якщо з Моріссоном все ніби-то зрозуміло, то що, я вас питаю, робило в цей час тіло бідного Планта? Не зіпсувала солянки і дюранівська власна композиція "Drive By" — гіпнотичний трек, атмосфера якого нагадує страшний сюрреалістичний сон. А найбільш розкрученою піснею з альбому стала рідівська "Perfect Day", в записі якої, відірвавшись від своїх кролів, взяв участь колишній член DURAN DURAN Роджер Тейлор.

Як "Wedding Album" підтвердив комерційну спроможність DURAN DURAN підкоряти масову аудиторію та різноманітні чарти, так "Thank You" показав їх як серйозних, талановитих музикантів, від яких слід чекати справжньої альтернативної, рафінованої музики. Тому здавалось, що в другій половині 90-х на групу чекають лише світлі перспективи. Але знову, вже вкотре, не обійшлося без втрат. На початку 96-го року Джон Тейлор, засновник та одна з ключових фігур DURAN DURAN, виходить зі складу групи. У тому ж 96-му році він записує і випускає на власному лейблі B-5 сольний альбом "Feelings Are Good And Other Lies". Також Джон разом з іншим екс-дюранівцем Енді Тейлором активізує свій колишній проєкт — POWERSTATION 2. Однак невдовзі через музичні розбіжності Джон лишає "електростанцію" на Енді та Роберта Палмера, а сам стає учасником проєкту NEUROTIC OUTSIDERS, дуже цікавого за своїм складом колективу. Крім Джона, його складають Стів Джонс з SEX PISTOLS та Мет Сорам й Даф Маккаган з GUNS'N'ROSES. Цікавий факт: "Невротичні аутсайтери" працюють з лейблом Мадонни Maverick, яка, схоже, зараз колекціонує всілякі цікаві припанковані групи. Крім свого лейбла, сольних робіт та NEUROTIC OUTSIDERS, Джон Тейлор постійно приймає участь в багатьох навколомузичних проєктах. Постійно лунаючи заклики з всіляких дюранівських фан-клубів: "Повернись, Джоне!" здаються дещо дитячими. Вони вже дорослі дяді і кожен робить те, що йому до вподоби. Нік Роудс, Воррен Кукуруло та Саймон



Ле Бон втрюх записують новий альбом "Medazzaland", який побачив світ 14-го жовтня 1997 року. Після першого ж прослуховування стає зрозумілим, що музиканти, роблячи цей запис, мали якись більш серйозні амбіції, ніж простий комерційний успіх. Ось як коментує цю роботу Нік Роудс: "У "Wedding Album" ми винайшли версію DURAN DURAN 90-х років. Три роки по тому ми взяли сім'я від того проекту і перетворили їх на буяючі джунглі саунду. Все, чому ми навчилися, досягло апогею і поширилось у всіх напрямках. "Medazzaland" для 90-х те ж саме, що "Rio" для 80-х". Густі джунглі звуку зустрінуть вас на першому треку, і виберетесь ви з них лише коли відлунують останні акорди 12-ї, заключної композиції. Дуже важко якось класифікувати цю музику, промайнувши в пресі терміни "техно-панк" чи "транс-панк" звучать не переконливіше, чим, скажімо, "індастріел-романтик". Як колись герой популярної кінострічки казав: "Я тільки знаю, що один із них Женья", — так і я можу констатувати, що тільки знаю — це точно не брит-поп.

Своєю досконалістю та майстерністю, і, головне — відношенням до му-

зики "Medazzaland" нагадує останні альбоми U-2 та DEPECHE MODE, ветеранів тих же 80-х. До речі, дивна назва альбому виникла випадково, коли Саймон повернувся від дантиста, все ще перебуваючи під дією обезболюючого. Воррен досвідченим оком помітив "обдурбаність" приятеля і поцікавився: "Ти під чим, друже?" "Midazolam," — промимрив Саймон назву антисептика, що почулося Кукуруло як "Medazzaland" і він вирішив, що це новий штучний наркотик. Хвороблива уява дюранивців перетворила цей кумедний епізод на страхітливую країну Медазаленд, куди потрапляють хворі, перебуваючи під ножом хірурга: "Я відчуваю скальпель на своїй шкірі, він різє... глибше й глибше... Я в Медазаленді". Моторошну атмосферу розвіює найтанцювальніша композиція альбому "Electric Barbarella", назва якої відсилає нас до самого початку групи, культової ролі Джейн Фонда, з тією лише різницею, що Барбарелла тепер електрична і її потрібно вмикати.

Ще одна цікава паралель, як і на початку кар'єри — з відео "Girls On Film" DURAN DURAN знову мають проблеми з прокатом на "Electric Barbarella"; деякі



телекомпанії відмовляють йому в ефірі через сцени з надувною секс-лялькою, що в контексті свіжого скандалу з відеобомбою PRODIGY "Smack My Bitch Up" дійсно виглядає як дитячі іграшки.

Наостанок хотілось би ще раз заспівати дифірамби чудовому вокалу Саймона Ле Бона. На цьому альбомі він співає, ніби не було 16 років кар'єри й десятки записаних альбомів. В піснях "Be My Icon", "Undergoing Treatment", "Midnight Sun" та особливо акустичній, чутливій "Michael (You've Got A Lot To Answer For)" його голос набуває зовсім нових, незвичних інтонацій і цей запис був би вартий прослуховування, навіть якби Саймон наспівав його сам на чисту плівку. Але навіщо ж йому тоді двоє геніальних музикантів в групі?

Курси ЄШКО?.. Надійний спосіб досягти успіхів!

Увага! Нові курси

"Я бачила ваші оголошення багато разів, але лише тоді, коли у мене з'явився шанс одержати роботу з більш високою оплатою при умові знання німецької мови, я вирішила — треба вчитися. Мені тепер шкода часу, витраченого на сумніви й роздуми! Я захоплена тим, як легко виявилось закінчити курс. Німецьку для середнього рівня я засвою в прискореному темпі..." Олена

ЄШКО — це найбільша школа заочної (кореспондентської) освіти в Європі.

Розпочати навчання в ЄШКО можна незалежно від віку й освіти. Навчаючись всього 15 хвилин на день, Ви досягнете хороших результатів.

Особистий викладач перевірить домашню роботу, дасть пораду, відповідь на питання за матеріалами уроків. Аудіокасети дозволяють виробити вимову.

Для всіх наших студентів безкоштовно:

- інформаційні журнали;

- наш щоквартальний журнал "Кур'єр ЄШКО";

- вхідні та проміжні тести для визначення Вами рівня Ваших знань і вибору рівня навчання.

Ви одержуєте свідоцтво про закінчення курсу, котре обов'язково знадобиться Вам у майбутньому.

10% знижка!

У місячну вартість навчання входить вартість аудіокасет (для мовних курсів) і поштових відправлень. Оплата проводиться на основі рахунка Школи в гривнях за курсом НБУ на момент виставлення рахунка. Матеріали курсів друкуються російською мовою.

У Вас виникли сумніви? Інформаційна служба ЄШКО працює для Вас з 8:30 до 17:00 від понеділка до п'ятниці.

(0572)20-61-31

Щоб одержати БЕЗКОШТОВНО пробний урок обраного Вами курсу, заповніть купон і вишліть на адресу:

310022, Харків, а/с 248 ЄШКО

Ліцензія № 21002203

Рекомендовано Міністерством освіти України

МОВНІ КУРСИ

	ЦІНА ЗА МІС. НАВЧАННЯ	СТРОК
• Англійська для початківців	5,00	16 міс.
• Англійська для початківців ПЛЮС	5,00	24 міс.
• Англійська для середнього рівня	6,40	16 міс.
• Англійська для середнього рівня ПЛЮС	6,40	24 міс.
• Англійська для вищого рівня	6,40	16 міс.
• Англійська для дітей I (9-14 років)	6,00	9 міс.
• Англійська для дітей II	6,00	9 міс.
• Англійська для дітей III	6,00	9 міс.
• Німецька для початківців	5,00	16 міс.
• Німецька для початківців ПЛЮС	5,00	24 міс.
• Німецька для середнього рівня	6,40	16 міс.
• Німецька для середнього рівня ПЛЮС	6,40	24 міс.
• Німецька для вищого рівня НОВИЙ!	6,40	16 міс.
• Французька для початківців	5,00	16 міс.
• Французька для початківців ПЛЮС	5,00	24 міс.
• Французька для середнього рівня НОВИЙ!	6,40	16 міс.
• Італійська для початківців	5,00	16 міс.
• Іспанська для початківців	5,00	16 міс.

ПРОФЕСІЙНІ КУРСИ

• Основи бухгалтерського обліку НОВИЙ!	6,80	12 міс.
• Основи менеджменту НОВИЙ!	6,40	12 міс.
• Секретар-референт НОВИЙ!	7,250	12 міс.
• Маркетинг	7,250	12 міс.

ХОБІ - КУРСИ

• Курс крою та шиття НОВИЙ!	5,50	12 міс.
• Курс косметики	5,50	12 міс.
• Астрологія НОВИЙ!	5,50	12 міс.

ЄВРОПЕЙСЬКА ШКОЛА КОРЕСПОНДЕНТСЬКОЇ

ЄШКО

ОСВІТИ НАЙПЕРША НАЙКРАЩА НАЙБІЛЬША

КУПОН НА БЕЗКОШТОВНИЙ ПРОБНИЙ УРОК

вкажіть назву курсу _____

Індекс _____ місто (село) _____

область _____

вулиця, № будинку і квартири _____

ім'я, прізвище _____

3708BC



“Не буде ніякої прес-конференції. Я хворий. Відчепіться від мене. Я себе погано почуваю (сідає в крісло). Мої лікарі забороняють мені розмовляти (запалює цигарку), палити...” Девід Ковердейл знову приїхав до нашого північного сусіда на гастролі.

Він ніколи не був у музичній еліті, але дехто вважає його “легендою”, і за 25 років він не написав жодного всенародного шлягера, але дехто вважає його “дядькою як має бути”.

Девід має неабиякий голос та оригінальну манеру виконання: він так дихає в мікрофон, що здається, ніби він висить в тебе на шії та дихає в саме вухо. “Soldier Of Fortune” у концертному виконанні без акомпанементу нагадувала скоріше прана-йогу (дихальну гімнастику), аніж рокову баладу.

І Ковердейла відрізняє від інших хард-рокерів байдужий несмак у написанні віршів до своїх пісень. Вони надто банальні для запам'ятовування і надто дешеві та безглузді задля якоїсь ідеї... Стривайте, та ви ж, напевне, не знаєте, хто це такий...

Він починав у аматорській банді MANDOLINE, яка на периферії великої сцени грала по-англійському рафінований, спрощений ритм-н-блюз. Коли Ковердейла запросили у DEEP PURPLE, на його місце прийшов Кріс Пі. А Девід зайняв місце Яна Гілана у 70-х — у останні три роки існування DEEP PURPLE.

Співати в DEEP PURPLE було кому, адже новий басист — Глен Х'юз був солістом тріо TRAPEZE, але гітарист, Річі Блекмор, не уявляв собі групи без “звільненого” вокаліста. Тож Девід пройшов колосальний конкурс та вмиг стрибнув з небуття в авторитети.

Перший альбом зміненого складу “Burn!” не змінив саунду та концепції DEEP PURPLE, а тандем Ковердейл — Х'юз вдало компенсував відсутність Гілана, та навіть додав якогось шарму. Але у наступних альбомах “Stormbringer” та “Come Taste The Band” група скотилася до комерцового саунду, що, безсумнівно, відбилося на популярності DEEP PURPLE. Протиріччя між членами групи заглубилися, група розвалилася, а Х'юза й Ковердейла оголосили ренегатами.

Девід Ковердейл виходить на шлях колишнім вокалістом супергрупи, коханцем японських рокерів та решти, яка не встигла “пересісти” на панк-рок.

За контрактом він не мав права бути членом будь-якої групи впродовж трьох років після розвалу DEEP PURPLE. Тому перші дві роботи вийшли як соло-альбоми Ковердейла. І тільки у 78-му році виходить офіційний дебют групи WHITESNAKE "Trouble".

З Девідом співпрацюють багато різних людей, зірок та "зіруль", просто хард-рок-волоцюг та блюз-рок-наймитів. У різні роки через склад WHITESNAKE пройшли Джон Лорд і Ян Пейс (DEEP PURPLE), Міккі Муді (JUICY LUCY), Козі Пауелл, Ніл Маррей, Саймон Філіпс...

Це був звичайнісінький хард-рок із винятково банальними псевдосеротичними текстами. До того ж Ковердейла відрізняв дуже поганий смак у відборі матеріалу для живих виступів. Звичайно, є в репертуарі WHITESNAKE 78-84-го років цікаві речі (особливо мені дуже подобається "Slow And Easy"), але Девід немовби навмисно вибирає найгірші, з найбанальнішими текстами, які, напевно, створюються за майже "новоросійським" правилом "Women, Whiskey And Song" (до речі, назва пісні "Whitesnake").

Найкраще WHITESNAKE себе почували 10 років тому, у 87-му, коли вони разом з ще двома британськими групами — U2 та PINK FLOYD довго очолювали Billboard. Вдячні британці, наче у відповідь, вперше в історії існування групи розташували американських глемових ветеранів KISS.

Одноименний альбом WHITESNAKE і справді був чи не найкращим у дискографії групи. По-перше, він був найважчим (хеві тоді був у фаворі); по-друге, несподівано влучним та майже бездоганим; по-третє, три нових хіти "Is This Love?", "Looking For Love" та "Still Of The Night" і дві переробки старих "Crying In The Rain" та "Here I Go Again"



забезпечили велику популярність альбому; і, в-четверте, склад гурту був чи не найвдалішою комбінацією "зірок і зіруль" рока за всі часи: Джон Сайкс (ex-THIN LIZZY) — винятковий гітарист, вершина майстерності якого зараз співпала із виходом цього альбому, Ейнслі Данбар (група Френка Заппи й JOURNEY), та басист, вірний солдат Ковердейла, Ніл Маррей (не зовсім вірний — зараз у BLACK SABBATH).

Цієї мажорної ноти вистачило Девіду й на наступний альбом "Slip Of The Tongue" (помилка на слові, обмовка). У цьому ж, у 89-му, склад різко змолодів. "Вистачить у групі одного дідугана — мене," — шуткував Девід і швидесенько змінив імідж на більш молодіжний. Молодшився Ковердейл, хімію робив, волосся фарбував і несподівано для самого себе став схожим на Роберта Планта. "Це помилка мого перукаря," — сумував Девід.

Ковердейл став працювати з перевіреними музикантами, перевіреними не ним, а іншими батьками та вітчимами хард-рока. У WHITESNAKE працювали музиканти з різних проєктів Річі Блекмора, Оззі Осборна, Гері Мура, Роберта Планта. На "Slip Of The Tongue" грали і віртуоз Стіві Вай, і друга-ренегат Глен Х'юз. Виключні професіонали, бездоганний саунд, непогані мелодії! Але є на цьому альбомі пісня "Cheap And Nasty" (дешево та суворо). Може через втому, може через виснаженість, а може саме через розуміння того, що все, що він робить — cheap and nasty, Девід розпускає WHITESNAKE та замовляє надовго.

Був такий фільм "The Days Of Thunder", де Том Круз їздить на крутій тачці, кохається та знов їздить на крутій тачці. На саундтреку до цього фільму Ковердейл вперше намагається заспівати соло. На жаль, однієї пісні замало для соло-ка'єри.

Спільний з цепелінівським гітаристом Джимі Пейджем виступ міг би стати прекрасною лебединою пісню хард-рокового співака. "Люди зупиняли нас на вулиці й питали, чи правда, що ми записуємо спільну платівку," — розповідав Девід. Їхній альбом 93-го року видався шедевром, попри все своє негативне ставлення до Ковердейла. Здавалося, ветерани стрибнули вище голови й вийшли на таку орбіту, на якій минуле вже не має ніякого значення. Особливо "Whisper A Prayer For The Dying"...



Наступного року Пейдж розпочинає ностальгічний проєкт з Плантам, а Девід вирушає в дискретне турне... ох, із WHITESNAKE. Були вони й на "Белых ночах Санкт-Петербурга", і я пригадую фізію з растоманським волоссям Дізеля. ГРІН-ГРЕЙ тоді були серед учасників.

В цьому році Девід проголосив остаточне прощання з хардою сценою ("Я занадто старий для важких рифів"), випустив майже блюзовий альбом "Restless Heart" та знову відвідав Росію. Мене вразив позитивний настрій юрби, їхні несаговиті підспівування. Напевно вперше слов'яни не верещали приспіву, а саме співали його. Вони ("піпл") іноді випереджали Ковердейла, а "In The Heart Of City" заспівали й без нього. Що дали? Навряд чи Ковердейл зможе безболісно для самого себе й власної популярності перетворитися на такого собі Джо Кокера.

Досвід Осборна показує, що йому нікуди подітися, і повернення не за голами. Прикро буде, якщо "cheap and nasty" переможе в ньому художника.

Розуму тобі, кавербойчику!

А.Б.



вкрадена книга

АНДРІЙ БЕЛАЙ

Том Вулф, «Електропрохолодний кислотний тест»

Спочатку було слово... Після слова ще щось було. А за цим — ще щось інше. І потім була музика. Але й досі невідомо: чи то від Бога воно, чи від Диявола. Невідомо через ті два “ще щось”. Не знаю, як у дорок’н’рольну еру там було, а що сучасні рок-групи та їхні дивні експерименти по самі вуха зав’язані з творчим напівпідпільним процесом середини 60-х, коли бітники стали вже порядними людьми, а про хіппі ще не знав ніхто (навіть вони самі), так можна впевнено сказати, що все це — “знизу”. Є свідки, є документ! Прошу, книга Тома Вулфа “Електропрохолодний кислотний тест”, написана у 1968 році.

Прикро, що на цю чудову книгу мені спало на долю писати рецензію виключно з музичного боку. Що поробиш, куди від цієї інфекції (музики) подітися. Але там ще багато іншого і я не здивуюся, якщо побачу рецензію на “Тест” у якомусь медичному чи юридичному часописі.

Отже, автор — Том Вулф, найвідоміший в світі (після Ягольникова) журналіст. Відверто кажучи, ніколи не гадав, що матиму нагоду шанувати людей цієї лихкої професії. Здається, підступніші за журналістів хіба що гади. Сховався за брестером власного скепсису, навалив купу з гідких запитань, власну суб’єктивність, начинену цинізмом, посіяв у словах — безглуздих та бридких — герой! Але не такий Том Вулф. Він першим застосував художнє змалювання подій. Тобто, в його статтях відбувається благородний процес дорослішання чи зростання журналістики до жанру шляхетної літератури. Тому й виходить не звичайна суха документальна проза, а насичена емоційними хвилями висока художність. Такий і Вулфів роман “Електропрохолодний кислотний тест”, який спочатку замислювався як роман про кілька гучних років з життя письменника Кена Кізі.

Кізі — головний герой цього роману, якщо він обов’язково комусь потрібен (не Кізі, а головний герой). Що ми маємо знати до читання роману? Це, по-перше, найвідоміший фільм Мілоша Формана “Політ над гніздом зозул”, який мені в армії демонстрували двічі на місяць (24 x 2 = 48!), екранізація дебютного роману Кена Кізі.



По-друге, другий і, на жаль, останній роман Кізі “Часи Щасливих Змін”. По-третє, судова справа Кізі-Формана щодо викривлення творчого замислу. В-четверте, містична причетність Кізі до “кислотного” руху на Заході Штатів і вже майже 30-ти-річне тихесеньке життя Кена у Рідному Орегоні. Такий собі Сід Баррет від літератури.

Мені соромно, але я нічого не знав про змальований у книзі Вулфа період життя Кізі. Не знав я й про його групу (музичну? наркоманську? кримінальну? релігійну?) “Веселі Витівники”. Соромно, але я й про Керуака з Лірі дізнався не так давно. Хоча, чому соромно? До “там-тешніх”, до звичайних західних молодиків нонкомформістська та неформальна література приходить ще з першою ерекцією. Наша ж юність проходила під знаком трьох Павликів (Морозова, Власова й Корчагіна) і протягом “постперебудовної розбудови” нам поступово по краплі дарували Гессе, Кортасара, Міллера, Хакслі, Кастанеду...

У передмові до цієї книги вам проанонсують її, як кращий взірець літератури про хіппі. Але, або це зовсім

не про хіппі, або такими можна називати всіх, кого не ліньки. Це книга про молодість, яка шукає собі місце серед традиційності й порядності. Група молодих людей, яка об'єдналася навколо свого вождя "ненавігатора" Кена Кізі, намагається досягти іншого рівня свідомості та нових взаємовідносин між людьми. Робить кроки за межі свідомості та можливостей психіки. Робить те, що робили багато тисячоліть поспіль люди, намагаючись досягти істини. Ключовими словами для розуміння цієї книги є слова "політ" та "фільм". Політ — це саме така спроба прориву до істини, за межі традиційного руху речей у звичному світі. Фільм — це життя кожної людини за власними правилами гри, звичками та діями.

Звичайно, перші "польоти" Веселих Витівників (так називала себе група Кізі) були започатковані з психоделічного космодрому під назвою LSD. Слідом за Олдосом Хакслі та Тімоті Лірі Кен Кізі відкриває новий горизонт свого існування, а Том Вулф майстерно та вразливо зображує наркотичне переплітання реальності з іншою реальністю. Але LSD — це не головне у "польоті", і хоча невід'ємною частиною "кислота" існує в цій книзі, і невід'ємною ж частиною вона існує в будь-якому психоделічному русі, життя Веселих Витівників та їхні дії в першу чергу залежать від природного нонконформізму, "інакшості". Нерідко у змалюванні образу Витівників та подібних до них "Ангелів Аду" автор застосовує поняття "ізгой". Внутрішня свобода цих людей набагато ширша за традиційні рамки порядності та прагматичних законів звичайного людського життя. Завдання Витівників — затягнути до свого "фільму" якомога більшу частину людей, але без звичайного пропагування та агітації.

Та частина книги, яку присвячено народженню клубної культури (всі наші нічні клуби існують за законами, створеними ще в середині 60-х), більш доречніша для журналів типу "Птюч". Але от народження т.з. "кислотного рока" та "кислотного саунду" та їх розуміння матимуть вирішальне значення для всіх, хто цікавиться таємницями звуку всіх груп альтернативного напрямку. Лаври першопрохідників "кислотного рока" Вулф віддає групі GRATEFUL DEAD. Джеррі Гарсія, гітарист і лідер групи, зібрав навколо себе не тільки компанію однодумців. GRATEFUL DEAD — це справжня комунa, творча та соціальна сім'я. І вже після них були Френк Заппа та його Матері Вигадки, DOORS, JEFFERSON AIRPLANE та "Сер-

жант Пеппер" BEATLES. До речі, музика BEATLES та ушлявленого барда ще за часи бітників Боба Ділана завжди супроводжує Витівників у їхніх пригодах та "польотах". А кульмінацією роману слід вважати концерт BEATLES, точніше, той психоз, який відбувся на цьому концерті. Вулф слідом за Кізі порівнює виступ "бітлів" з раком: група на сцені — голова, а натовп — його метастази, кінцівки.

Веселі Витівники також удалися до музичних експериментів. Наприклад, "музика юрби". Двоє витівників піднімалися на дах свого легендарного автобуса "Furthur" (поєднання слів "дали" та "майбутнє") із флейтами та "гнали" настрої чи вигляд кожного, хто йшов назустріч. На кислотних дискотеках під миготіння стробоскопу та демонстрацію психоделічного фільму Веселі Витівники суперечалися у какофонії з GRATEFUL DEAD. Вони майже зубами хапали орган "Hammond" з його (на ті часи) неперевершеними можливостями утворення дивних звуків.

Ідея існування Веселих Витівників? Ніякої ідеї. Просто в них був один спільний "фільм" і вони залюбки затягували до нього всіх, навіть антагоністично налаштованих полісменів.

Кізі та Витівники багато часу витрачали на візуальні та звукові експерименти, поширення можливостей звукозапису. Найбільше їм подобався ефект запізнення звуку, так званий реверс. На одному "інструктажі перед польотами" Кізі розповсюдив образ цього ефекту на всіх людей. Тобто, казав Кен, ніхто не живе у сучасності. Всі живуть за ефектом запізнення, дехто спізнюється на секунди, дехто на століття. Висновок: якомога зменшити "ефект реверсу", намагатися жити Тут і Зараз.

Образи Веселих Витівників Том Вулф зобразив із великою симпатією. Особливо Кена Кізі — творця нової реальності, справжнього вождя. Недарма автор роману асоціює Витівників з релігійною сектою, яка сповідує досі небачену конфесію. Тут і Ніл Кесседі — шофер автобуса Витівників, найдосвідченіший мешканець андерграунду, герой роману Джека Керуака "На дорозі". І поет Аллен Гінзберг, який всюди співає крішнаїтські гімни. І досить негативні фігури "психологів від LSD" — Тімоті Лірі та доктора Алперта.

Книга Тома Вулфа — з розряду провокуючих. Кожною сторінкою автор провокує ваше обмислення, нескінченну думку про часом вирішальні поняття. І хай Бог береже вас від запитання "навіщо?"

PS. Здається, Том Вулф вкрав сюжет у Кена Кізі, а той образився й кинув писати.



НІЛ КЕССЕДІ ТА ЙОГО АВТОБУС



Shocking Blue

АНДРІЙ БЕЛАЙ



ГОЛЛАНДІЯ — ЧУДОВА КРАЇНА. Всього в ній удосталь: і голландців летючих, і тюльпанів, і "філіпсів", навіть "траву" в них легалізували. Трохи незручно лише в Амстердамі мешкати. Підеш, бувало, обдовбаний в "Red Light District" відомий, тюльпани маком здаються, канали нескінченні — Стіксами, вітряки на Дон Кіхотів місцевих очікують — їй-бо, здуріти можна. Набагато зручніше мешкати в Гаазі. Ось туди й приведе нас цікава історія з по-справжньому детективним сюжетом.

А зав'язка цієї історії чудово пов'язується з чарівним слівцем "начебто". Отже. Є група, і, начебто, багато тих, хто її знає, і, начебто, слухають її численні записи, але насправді її, начебто, немає...

Венера
Голландська

Ні, краще так. Голландська група SHOCKING BLUE, начебто, дуже популярна у нас в країні, і навряд чи знайдеться хоча б одна людина, яка б не знала їхнього безсмертного шлягера «Venus», але групи такої, начебто, немає: всі рок-енциклопедії удають, ніби її, начебто, немає (відноски до неї є, а SHOCKING BLUE, начебто, немає), і Інтернет теж удає, ніби її, начебто, немає. А вирішив стати я детективом після передачки на "Радіо-Люкс": там теж сиділи двоє

невдах і казали, що SHOCKING BLUE ніде, начебто, немає. "Начебто не може цього начебто бути," — начебто розлютився я та почав гвалтувати редакційний Інтернет. І правда, начебто їх там немає. А тільки ось що: "З гітарними рифами, позиченими з «Pinball Wizard», які легко й просто запам'ятовуються, ця голландська група стала широко відома піснею «Venus» — хітом кінця 69-го — початку 70-го років. Пізніше цю пісню "кавернула" BANANARAMA. Після цього за межами континентальної Європи вони не мали великого успіху, але в них було чимало хітів у чартах всього світу..." Написав цю заміткуку

Світу. Поки головні міста країни — Амстердам і Роттердам — ще вагалися, Гаага стала колискою багатьох видатних голландських груп.

У 65-му здавалося, ніби кожен у Гаазі грає у якій-небудь групі. Серед найбільш ушлавлених — THE HUNTERS (перша група засновника і лідера всесвітньо відомої арт-рок-групи THE FOCUS Яна Аккермана), GOLDEN EARRING, яку у ті часи можна було б порівняти з THE HOLLIES, SANDY COAST з Хансом Вермейленом, EARTH & FIRE з Джеррі Каагманом та, звичайно, SHOCKING BLUE. Саме дві гаазькі



Руді Беннет

мендував себе як класний автор пісень. Чотири сингли, видані у цьому році, успіху не мали. А от п'ятий — «Wasted Words», пісня протесту проти конформізму і мейнстріму думки, був присвячений Мартіну Лютеру Кінгу та набув розголосу в усій країні.

Протягом наступних років THE MOTIONS стали лідерами голландської поп-музики. Саме вони відкривали концерти британських зірок ROLLING STONES, THE KINKS та Кліфа Річарда, коли ті гастролювали в Голландії. До середини 60-х во-

Отже.

Є група, і, начебто, багато тих, хто її знає, і, начебто, слухають її численні записи, але насправді її, начебто, немає...

Ден Хейлмен для "Всемузичного провідника". Ось такі вони, англосаксонці, мстиві та заздрісні. Як щось не за їхніми законами — погано. А талановитих в усьому світі — оберемками!

Все просто вирішується завдяки... іншому виміру та паралельному світові. Адже існує паралельний світ, у якому Нью-Йорк і досі має назву Новий Амстердам. І голландська спадщина в Америці не вичерпується сумною славою Гарлема, названого так на честь голландського міста Харлем та неперевершеного мафіозі 30-х Голландця Шульця (слово dutch означає і "німецький", і "голландський", а насправді Шульц — єврей). І країна в тому паралельному світі називається Сполученими Штатами Голландії. І Едді ван Гейлен — видатний голландський гітарист, і Пол Верхувен — видатний голландський режисер, і Рутгер Хауер... І не гумку американську всі жують, а сири голландські. І рок-н-рол виник у тому паралельному світі від поєднання негритянської та фламандської народної музики. Так у тому іншому вимірі я й знайшов достатній матеріал про SHOCKING BLUE.

Бум біт-музики у Голландії розпочався наприкінці 64-го року, коли пісня Джонні Кендала очолила голландський чарт. Важливим фактом у піднесенні місцевого рок-н-ролу стало оселення легендарного Чаббі Чекара в цій країні після того, як він одружився з голландською дівчиною, яка двома роками раніше стала Міс

групи GOLDEN EARRING та SHOCKING BLUE залишаються єдиними голландськими групами, чий пісні досягли найвищого рівня в американському Billboard. І потім — прекрасні пісні «Venus» (від SHOCKING BLUE) та «Radar Love» (від GOLDEN EARRING) часто виконувалися як великими, так і маленькими зірками. Потім Гаага залишила свої високі позиції й нині сприймається лише як "Голландське Біт-сіті № 1".

Інші голландські зірки європейського рівня 80-х — STARS ON 45, та 90-х — 2 UNLIMITED — мають лише опосереднене відношення до цього чудового голландського міста.

Історія SHOCKING BLUE, наперед за все, пов'язана з таким чудовим музикантом та композитором як Роббі Ван Ліувен. Свій музичний шлях



The Motions

Роббі починав у легендарній групі THE MOTIONS, яка також утворилася в Гаазі у далекому 63-му році. THE MOTIONS можна було б сміливо назвати послідовниками британської молодіжної течії THE SMALL FACES та THE WHO. Вокалістом та фронтменом в THE MOTIONS був Річчі Кларк, але справжнім лідером був Руді Беннет. Роббі ван Ліувен приєднався до них у наступному, 64-му, й одразу зареко-

ни мали дванадцять пісень, які у різний час побували в чартах. У 1967 році Роббі ван Ліувен йде з групи через творчі протиріччя з Руді Беннетом та утворює власну команду SHOCKING BLUE. А THE MOTIONS офіційно розпалися у 71-му році. Лише 24 квітня 1992 року вони зібралися знову (був у цьому складі й ван Ліувен), щоб виступити у телевізійній програмі «Goud Van Oud» ("Старе Золото"). Завершуючи про THE MOTIONS, треба відзначити, що група мала невеличкий успіх у Штатах.

Отже, історія SHOCKING BLUE почалася у 67-му році. До складу групи, окрім Роббі ван Ліувена, який грав на гітарі, підспівував та був провідним автором пісень, увійшли вокаліст Фред де Вільде, басист Клаас ван дер Валь, барабанщик Кор ван Беек та клавішник Френк Ноделійк. Вони підготували кілька пісень, у тому числі й «Venus», але Роббі весь час відчував, що чогось новій групі бракує, якоїсь родзинки. Жіночий вокал у рок-н-рольній групі? JEFFERSON AIRPLANE із незрівнянною Грейс Слік та Дженис Джоплін тоді тільки починали, а існуючі королеви сцени 60-х — Джоан Баез та Джонні Мічелл — працювали в інших жанрах: перша — в кантрі, друга — в джазі. "А чому б і ні?" — подумав Роббі та з подачі менеджера та продюсера SHOCKING BLUE запросив до групи Марішку Вереш. Ця циганська красуня мала досвід виступів як соло-співачка та вокалістка кількох груп. Під час виступу Марішки у

складі групи THE BUMBLE BEES на Лоосдrechtському Джазовому Фестивалі її помітили та запросили до SHOCKING BLUE.

Перший сингл з SHOCKING BLUE називався «Lucy Brown Is Back In Town». Це й був офіційний дебют гаазької групи. А от перший сингл із солісткою Марішкою Вереш «Send Me A Postcard» та наступний «Long Lonesome Road» надовго розташувалися в Top 20. Третій сингл «Venus» приніс всесвітню славу групі, але цікаво, що у самій Голландії він досяг лише третього місця.

“Венера” (чи як в народі її називають: «She's Got It») була на першому місці у багатьох країнах: Бельгії, Франції, Італії, Німеччині, Іспанії. Американська компанія звукозапису Colossus зацікавилася голландською групою. На своєму лейблі на початку 70-го року вони випустили «Venus», і в лютому цього року вона очолила Billboard. Ця ж компанія продовжувала патрунувати голландські групи. Одна з них, GEORGE BAKER SELECTION, із піснею «Little Green Bag» посіла п'яте місце в Billboard. Вона увійшла до саундтреку кривавого фільму Квентіна Тарантіно “Скажені пси”.

Лише четвертий сингл «Mighty Joe» посідає у ріднесенькій Голландії перше місце.

SHOCKING BLUE провели серію великих міжнародних турне. Особливо тепло приймали голландців у Японії. До речі, саме голландці давно налагодили стосунки з японцями, але впродовж двох століть нікому про це не розповідали. Яке ж здиву-

вання охопило британців, коли вони дісталися берегів Японії та зустріли там голландців. А в паралельному світі й досі ніхто нікого окрім голландців не знає. Тому що весь той світ не американізований, а голландизований.

яка віддавала перевагу модному тоді арт-року. Його змінив Хенк Смітс-кемп. У 73-му Роббі ван Ліувен частково віддалився від SHOCKING BLUE, залишаючись натомість автором всіх пісень та керівником групи. На концертних виступах його роль виконував Мартін ван Вік з групи JUPITER.

Незважаючи на те, що група продовжувала реалізовувати прекрасні

піху SHOCKING BLUE. Після цього всі їхні старання були марними. У 70-му до складу приєднався другий гітарист, Лео ван де Кеттерій, але за рік він пішов з групи. У 71-му пішов і Клаасєс, щоб приєднатися до голландської групи ANTILOPE,

Eurovision і почалася їхня божевільна кар'єра.

В 74-му SHOCKING BLUE вирішили припинити існування. Роббі зформував групу GALAXY LIN зі старим приятелем-ворогом Руді Беннетом. У 76-му в нього знову новий проєкт — студійна група MISTRAL. Деякі вокальні партії в цій групі виконувала Марішка. Роббі також їй допомагав з продюсерством пісень «Too Young» та «Loving You» для соло-синглів співачки. Марішка співала ще й голландською, працювала з групою PLANT, але навіть у Голландії особливого успіху її роботи не мали. Хенк Смітс-кемп приєднався до відомої в наших меломанів групи LIVING BLUES (пам'ятаєте «Sheila?»), а Кор та Мартін увійшли до складу групи LEMMING.

Наприкінці 79-го року SHOCKING BLUE збираються знову заради виступу на великому “назад-у-шістдесяті” фестивалі “De Haagse BeatNacht” (Гаазька біт-ніч).

Банківський рахунок Роббі значно зріс у 86-му році, коли жіноче тріо BANANARAMA зробило кавер легендарної «Venus». Цей безсмертний хіт знову став № 1 у США.

У 89-му SHOCKING BLUE (на жаль, без Роббі ван Ліувена) знову прийняли участь у великому фестивалі. Окрім своєї хіт-обойми, вони виконали хіти JEFFERSON AIRPLANE «Somebody To Love» та «White Rabbit», які начинили енергією власного саунду.

Існує ще одна відома кавер-версія пісні SHOCKING BLUE. На дебютному альбомі «Bleach» NIRVANA викона-



SHOCKING BLUE

залишається однією з двох голландських груп, чії пісні досягли найвищого рівня в американському Billboard

вання охопило британців, коли вони дісталися берегів Японії та зустріли там голландців. А в паралельному світі й досі ніхто нікого окрім голландців не знає. Тому що весь той світ не американізований, а голландизований.

Що там не кажи, але «Venus» все-таки залишилися вершиною ус-

сингли та лонгплеї, які неодмінно посідали високі місця в європейських чартах, Роббі був незадоволений і навіть вражений якимось незрозумілим обмеженням успіху SHOCKING BLUE. Символічно, але SHOCKING BLUE втомилася пробиватися крізь американо-британську експансію та капітулювали саме того року, коли шведська ABBA перемогла у конкурсі

ла пісню (а вірніше — її частину) «Love Buzz».

Марішку Вереш можна сміливо ставити в один ряд із більш відомими її сучасниками Джулією Дріскол та Грейс Слік. А Роббі ван Ліувен, напевно, був найкращим європейським мелодистом до феноменального успіху тандему Андерсон-Ульвеус •

CHARLATANS

Tellin' Stories
Creation, 1997

Новий альбом британських інді-старожилів (якщо порівнювати з молодим виводом брит-попу) CHARLATANS "Tellin' Stories", безумовно, породує як фанів групи, так і старих прихильників класичної манчестерської сцени, "медчестера", STONE ROSES і всього, що пов'язане з цими голосними іменами. Брудні, квакаючі гітари і розхитані, "розхлябані" ритми баса та ударних, під які так і кайф виконувати "танець Безза" — шоумена легендарних HAPPY MONDAYS. Спершу взагалі здається, що "Tellin' Stories" починається там, де закінчується "Second Coming" STONE ROSES. Одна з кращих речей альбому "Get It On" настільки насичена духом STONE ROSES, що, здається, ось-ось в приспіві ШАРЛАТАНИ затягнуть "Ten Storey Love Song". Але коли, не покладаючись на пам'ять, про-



кручеш альбоми один за одним, стає зрозумілим, що надворі все ж таки кінець 97-го й "Tellin' Stories" звучить набагато потужніше. В першу чергу це заслуга ритм-секції. Тут слід згадати, що записуватись CHARLATANS допомагали хлопці з CHEMICAL BROTHERS, діючи за принципом: ти — нам, ми — тобі. Адже вокаліст CHARLATANS, Тімоті Бьорджесс, брав участь в записі диску "ximixix" "Exit Planet Dust". В композиції "Area 51" їх вплив чути неозброєним вухом. Найсильнішим місцем альбому мені здається 4-й трек "One To Another" з чудовою мелодією та енергійним, драйвовим приспівом. Взагалі альбом дуже рівний і успішний за всіма параметрами, що й дозволило йому очолити британський альбомний чарт після виходу. Молоді фани OASIS, які бажають розширити свої пізнання в англійському гітарному інді, можуть починати з цього диску.

Ярослав Степаненко

Elton John

The Big Picture
Mercury / PolyGram, 1997

Що може врятувати музику Елтона Джона від нудот-

ності? Платівка "Goodbye, Yellow Brick Road", що була видана двадцять п'ять років тому? Або пісенька "Crocodile Rock"? Все це не розумні балачки, тому що



нудотність — це кредо містера Елтона Джона, якою би тричі зіркою він не був би, та який вагомий внесок в поп-музику не зробив би. В той же час, незважаючи на його тричі нудотність, кожну платівку Елтона Джона багато років як купляють, так і слухають з великим задоволенням дуже багато людей у всьому світі. Де тут собака заритий? Принаймні, я при прослуховуванні будь-якого з його альбомів засинав десь на третій пісенці. Але, якщо бути відвертим до кінця, ще кілька років тому я так само засинав під записи Девіда Боуї, зараз до його творчості я ставлюсь більше ніж приязно. Може бути, через якийсь час я почну ставитись більш приязно також і до творчості Елтона Джона. Мабуть, я ще занадто молодий та гарячий, хоч й дещо нудотний (факт, який може посприяти розумінню творчості Елтона Джона).

Тут присутній також аспект проблеми батьків та дітей: Елтона Джона дуже полюбляв слухати моя мати, яка досить скептично відноситься до моїх музичних смаків. Але, незважаючи на всі бридкості стосовно власне Елтона Джона, що я вам тут наговорив, спробую сказати вам кілька слів про цей альбом із мінімумом емоцій. Це гарний альбом. Мені навіть сподобалась пісенька "Wicked Dreams". Талановитий дядько, сказати нічого. Взагалі, коли я купував цю касету, я із жахом сподівався побачити серед кредитів пісеньку "Candle In The Wind", але обійшлося без конфуза. А ще під цей альбом гарно охмурити якусь дівчину, але я вже одружений.

O.P.

Ron Kenoly

Sing Out With One Voice
Hosanna Music, 1997

В океані різноманітних напрямів і стилів музики, особливо у західній культурі, значуще місце посідає музика, корені якої співпадають з початком розвитку країн Північної Америки. Там починалась Християнська музика (Christian Music). Головною метою такої музики було і є дякувати й прославляти

"Творця всього видимого й невидимого" — тобто Бога. На своєму довгому шляху крізь сторіччя ця музика постійно змінювалась в залежності від часу й культури. Так, наприклад, сьогодні існують і розвиваються такі напрямки Christian Music, як "Хвала й поклоніння" (Praise & Worship), "Музика натхнення" (Inspirational), музика у виконанні чорних музикантів і співаків (Black Gospel), рок-альтернативна музика (Rock Alternative), і сучасна християнська музика (Contemporary Christian).



Кожен із цих напрямків по-своєму намагається вирішити головне завдання свого призначення — допомогти людям зрозуміти Бога, наблизитися до Нього. Одне з перших місць у досягненні цієї мети по праву належить музиці "Хвала й поклоніння" (Praise & Worship), яка допомагає слухачам занести присутність Бога в своєму житті. Концерти в стилі Praise & Worship більш схожі на збори християн, крім яких відчуває себе активним учасником цього служіння. Одним з найбільш відомих виконавців у стилі Praise & Worship сьогодні є Рон Кенолі (Ron Kenoly). Будучи лідером прославлення у церкві Jubilee Christian Center в Каліфорнії, він також випустив п'ять CD, що несуть Дух Життя багатьом людям.

JAM & SPOON

Kaleidoscope
Sony Music, 1997

JAM & SPOON — це, звісно, попса. Але, принаймні, попса високої якості. Високоякісну попсу інді послуhati навіть корисно — сума парочка із поховальними виразами на обличчі PET SHOP BOYS, суперекстравагантні "гомосексуальні революціонери" ARMY OF LOVERS, навіть JAM & SPOON. Високоякісна попса в моєму розумінні — це легка розважальна музика для відпочинку, що зроблена осами своєї справи. Це аж ніяк не нескінченні співи під майже однакові "морайки". Яке тут задоволення? Лише застучення. Такий собі приклад — у більшості моїх знайомих є касета Лінди "Ворона", взагалі ж ці люди слухають зовсім іншу музику. Чому ж вони слухають Лінду? Та просто приємно послуhati! В мене на моменти, коли виникає бажання послуhati

щось розважальне, лежить касета ABBA, мені її вистачає із головою. Але, якщо вже з'явився цей "Kaleidoscope", давайте його послухаємо. З одного боку, "Kaleidoscope" — це Easy Listening усілякої техно-музики, тут можна почути набридлих хаусе, acid, навіть jungle (пісенька "Kiss Away"), але в дещо пригладженому вигляді. JAM & SPOON — це також досить непогана альтернатива нахабній хітовій цукерці на зразок Mr.PRESIDENT, з іншого боку. Тож гуртові JAM & SPOON з цим записом вдалося сісти відразу на кілька стільців: під "Kaleidoscope" в кайф потанцювати, просто послуhati, взагалі, коли він грає, його можеш не помічати: інакше кажучи, не заважає. Якщо брати якість речі окремим порядком, "Garden Of



Eden" до неподобства нарадує вступ до "Crazy Diamond" PINK FLOYD (до речі, коли я слухаю оригінальну версію з "Wish You Were Here", мені чомусь уявляються ресторани оркестранти в білих сорочках та краватках-метеликах). Досить сильний та приємний на слух голос співачки на ім'я Плавка додає цій музиці потрібної ґрунтовності. Гарний запис.

P.S. Взагалі я в подібній музиці людина малотямуща. Ліпше я й далі буду слухати ABBA...

Олексій
Росовецький-Піндик

SPICE GIRLS

Spice World
Virgin, 1997

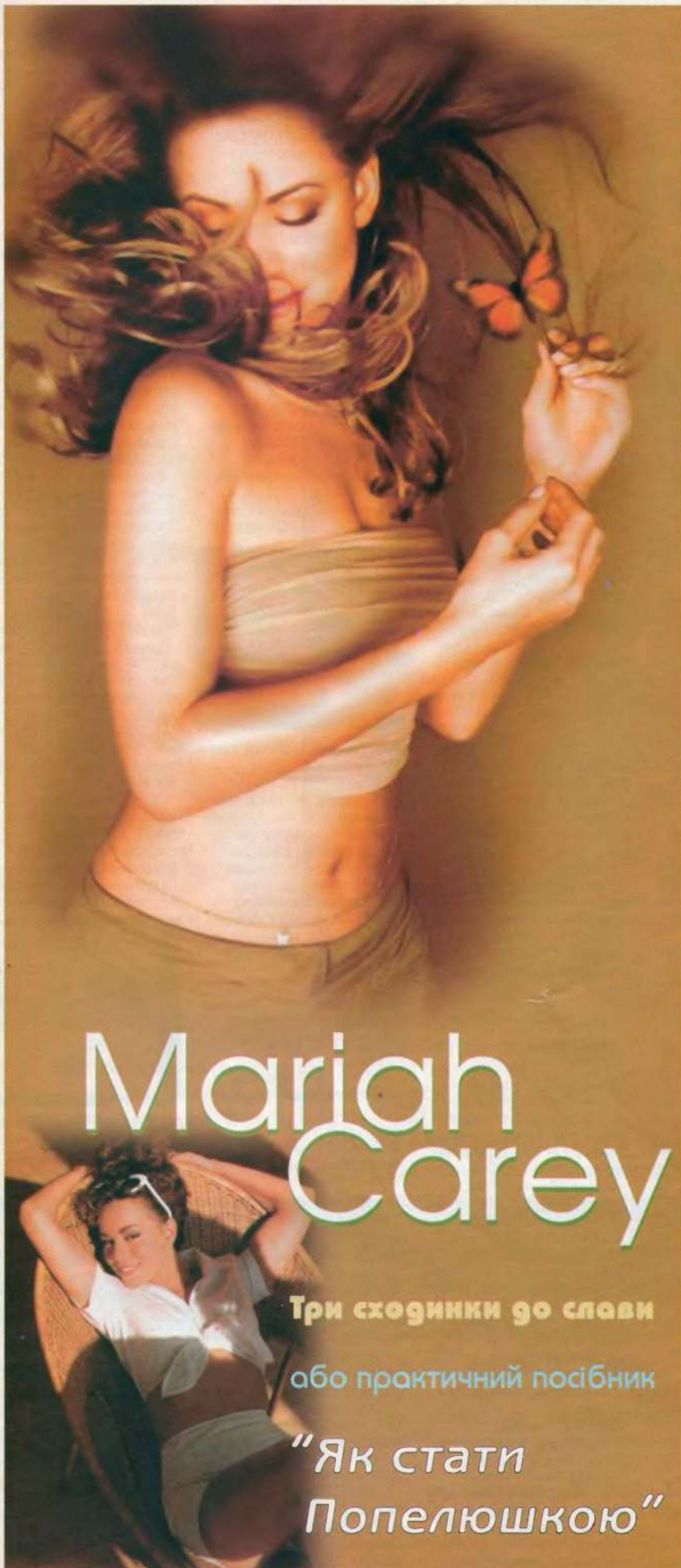
Стільки уваги цим дівчатам! Забудемо про таблоїди, але Rolling Stone помістив їх на обкладинку ще влітку. "Q" аргументовано називає їх найвідомішою поп-групою світу (за ними ROLLING STONES, U2, OASIS, PRODIGY — замикає десятку) та популярність їхня, за всіма ознаками, все ще зростає мало не в геометричній прогресії. Якщо в минулу компанію вони зустрічались з принцом Чарльзом, то зараз, з нагоди виходу в світ другого альбому SPICE GIRLS "Spice World", дівчаткам тисла лапки вже сама Єлизавета II. При першому ж прослуховуванні "Spice World",

оцінюючи бездоганні аранжування, я спіймав себе на тому, що починаю впізнавати голоси дівчат, хоча ніколи не задавався цілком запам'ятати, хто як співає при переладі їх відео. Ще виявлялось, що Мелані Чісхолм (якщо хтось ще досі не знає, що Sparty Spice — ну, конфістка) має справді відмінний вокал. Перший сингл та відео "Spice Up Your Life" вже став суперхітом, з інших 9 композицій, створених SPICE GIRLS та їхньою SPICE-командою профі, більше половини мають потенціал, який може поповнити вже досить довгий список пісень дівчат, які очолювали чарти. Композиція "Too Much" просто приречена на успіх. Ця класична естрадна пісня підкріплена чи не самим дорогим постановочним кліпом SPICE GIRLS, зробленим в шпигунсько-пригодницькому стилі. Не обійшлося без запрошених зірок, серед яких був сам Роджер Мур — елегантний екс-Джеймс Бонд. "Never Give Up On The Good Times" — також класика, але вже диско. Безперечний клубний танцювальний хіт: "Denying" — теж танцювальна штука, але вже в хіп-хопових ритмах з традиційною SPICE-лірикою: "Ти дурень і ніхто — відмови!" "Viva Forever" — повільна, чутива річ, близька за настроєм до "Mama" з першого альбому, але з акустичною гітарою і "гіппіанським" присмаком. І нарешті, найбільший скюріпиз альбому та групи — ретро-джазова, у супроводі дисксиленду,



композиція "The Lady Is A Vamp". Відразу згадується BJORK з її "Oh, So Quiet", але вже через кілька секунд ісландська кривляка забувається, як страшний сон, а п'ять молодих горлянок доводять скептикам, що не залишаться без роботи, коли накриється остання електростанція Об'єднаного Королівства. А текст який! "Elvis was a kula shaker. Molly. Ziggy melody maker..." Далі — більше... Круто, одним словом. І відчувається, що дівки сидять не сидляки весь рік біля телевізора в очікуванні женихів, а бігли до всіх репетицій — викладачів вокалу, хореографії, тренерів кунг-фу... Чим не приклад для нашої молоді?

Ярослав Степаненко



Mariah Carey

Три сходинки до слави

або практичний посібник

"Як стати
Попелюшкою"

Слава — це така гостя, яка ні до кого не приходиться несподівано. Дехто вперто йде до неї все своє життя, а комусь достатньо декілька років після народження, щоб схопити свою синю пташку за хвоста. Одному таке щастя блисне золотим дощем, іншому приязно посміхатиметься довго-довго, а когось "порадує" після смерті. Але як би там не було, мало не кожен прагне бодай трохи слави. Її можна досягти одразу, складною аферою, або поступово, крок за кроком піднімаючись до захмарних висот. Мерайя Кері вибрала останнє. Вона повільно, але впевнено йшла до своєї слави.

Сходинка перша: талант.

Талант — це від Бога. Його не можна виграти в лотерею, заробити або вкрасити — з ним треба народитися. Дівчинці, котра з'явилася на світ 27 березня 1970 року в Нью-Йорку, його, здається, ніколи не бракувало. До того ж, якщо твоє ім'я — назва пісні ("They Called The Wind Mariah"), то вже, певно, на роду написано жити не так, як решта. Сім'я Мерайї була звичайною американською сім'єю. Мати — оперна співачка, батько — інженер, старші брат і сестра. Втім, через три роки батьки розлучилися, і Мерайя разом з братом Морганом залишилася з матір'ю, а Елісон забрав до себе батько.

Дитинство дівчинки минало на околицях. Діти не дуже любили товариство Мерайї, і вона воліла співати удома під платівки Арети Франклін та Гледіс Найт, ніж гратися на вулиці. Сама Мерайя каже, що її не любили тому, що вона надто відрізнялася від однолітків. "На щастя, я мала музику. Люди могли вважати, що я гірша за них, та я могла співати!" У цій фразі — гордість самодостатності і образа дитини водночас.

Деякий час, коли дівчинці було всього 4 роки, мати давала їй уроки вокалу. Ну а потім, як і всі діти у віці 7 років, Мерайя пішла до школи.

Сходинка друга: наполегливе праця.

Ні, не в школі. У цьому закладі Мерайя не дуже обтяжувала себе різними науками: "Якщо я щось можу, я зосереджуюся на цьому. Коли ж ні, то я не надто переймаюся цим. У школі я навчалася у математичному класі, і одного разу вчитель запитав мене, чим я збираюсь займатися. "Тобі треба вчитися, щоб вступити до коледжу", — казав він, на що я відповідала, що не збираюсь до коледжу, а збираюсь стати співачкою."

Так воно і сталося. З 14 років Мерайя витрачає значно більше часу, підспівуючи у різних студіях Лонг-Айленду, ніж навча-

ючись. А у 16 вона закінчила школу (скидається на те, що вона її просто кинула).

Чим тільки не займалася Мерайя з того часу: була гардеробницею, офіціанткою, прибиральницею у салоні краси. Та невдовзі Морган познайомив її з Беном Маргулісом. Не можна сказати, що Бен був віртуозним музикантом, але кімната з простеньким музичним обладнанням позаду батькового магазину була, безперечно, однією з його переваг. Разом вони почали писати пісні: музику писали разом, вірші — переважно Мерайя, виконувала також Мерайя.

Незабаром у їхньому творчому доробку вже було декілька грубих записів, котрі й відіслали деяким студіям, включаючи Warners. Та коли один з видавців запропонував послати одну з їхніх пісень Уїтні Х'юстон, вони відмовилися. Але не відмовилися від роботи, і продовжували займатися музикою з таким самим запалом.

Музика, звичайно, — це щось неймовірно прескрасне, чудове, вражає все інше у тому ж дусі. Та вона не приносила грошей ні Бенові, ні Мерайї. Тож, коли знайомий запропонував дівчині попрацювати бек-співачкою у Бренді К. Старр, вона погодилася. "Мені не хотілося цього робити, але це було краще, аніж моє тодішнє заняття! Отож я пішла на прослуховування. Брендя виявилася такою гарною людиною!", — каже Мерайя. У той день вона отримала не тільки роботу, а й нового друга.

Повернувшись до Нью-Йорка під час перерви у турі, Брендя запросила Мерайю разом з собою на вечірку, влаштовану CBS Records. Брендя запропонувала запис своєї бек-вокалістки босу CBS Records Джеррі Грінбергу, та касета потрапила до Томмі Мотолли, президента Columbia Records, який прослухав касету дорогою



додому. Однак додому він не дійшов, бо, прослухавши дві пісні, повернувся назад на вечірку, намагаючись розшукати дівчину, що має такий дивний голос. Але ніхто не зміг пригадати навіть її імені.

Саме у цьому місці починається казка про Попелюшку (з варіаціями, правда), і Мерайя Кері непомітно для самої себе підіймається на

Сходінку третю: щасливий випадок.

Мотоллі з його зв'язками не важко було розшукати дівчину, і вже наступного понеділка Мерайя з матір'ю з'явилися у його офісі, а невдовзі підписали контракт.

Починаюча співачка стала справжнім стратегічним об'єктом: із нею працювали такі продюсери, як Нарада Майкл Волден (Арета Франклін, Уїтні Х'юстон), Рік Вейк, Ретт Лоуренс (Майкл Джексон). А через рік, після роботи у найкращих студіях Нью-Йорка та Лос-Анджелеса, перший альбом з'явився у продажу. Це були найширокомасштабніші заходи, до яких вдавалася компанія, розкручуючи невідому співачку. І єдиний результат, якого тільки можна було сподіватися, не забарився: Америка була біля її ніг. Вже перший сингл "Vision Of Love", а за ним і "Love Takes Time" та "Someday" (всі написані разом з Маргулісом) досягли першого місця чартів. Музичні нагороди посипалися як із мішка Діда Мороза: два Grammy (найкращий поп-вокал та найкращий дебют), три Soul Train (найкращий дебют, найкращий альбом, найкращий сингл), чотири American Music Award, сім Billboard Award. Дебютний альбом "Mariah Carey" розійшовся накладом 12 млн. копій, а наступний альбом "Emotions" та "MTV Unplugged" — 13 млн. копій.

Та найважливішим для Мерайї Кері став 1993 рік: після 3-х років заперечень будь-яких стосунків, вона нарешті одружилася з Томмі Мотоллою, і було продано 24 млн. копій альбому "Music Box". (Цікаво, це музика поліпшилась чи Томмі Мотолла вплинув?)

Іділія тривала 3 роки (за цей час співачка записала ще 2 альбоми "Merry Christmas" та "Daydream"). Та у 1996 р. Мерайя Кері та Томмі Мотолла досить мирно розійшлися, без скандалу і будь-яких пояснень.

Здавалося, втративши підтримку такої впливової компанії як Sony Music, співачка повинна втратити і значну частину своїх слухачів.

Та у жовтні 1997р. Мерайя Кері записала черговий альбом "Butterfly", перший сингл з якого ("Honey") досяг 1 сходінки хіт-параду Billboard. Цей сингл — 13 на першому місці хіт-параду Billboard, а в Уїтні Х'юстон та Мадонни таких синглів по 12.



Отже, Мерайя Кері довела усім, що її спів — це мистецтво, а не одноденний успіх розкрученої співачки.

Анна Левчук

(Анна Левчук також є автором матеріалу "Хіти крізь призму HAN-SON" у попередньому номері. Через необачність прізвище вилетіло з матеріалу. Проща, Аню)





К о л и

І с у с у

б у л о

4

Якщо навіть не існувало б такого лейблу, його треба було б вигадати. 4AD — це завжди безодня справжньої якості музики, особливої, майже великої. Платівка або CD із логотипом 4AD — це передчуття найліпшої альтернативної музики всіх часів. Погана або малоцікава музика на 4AD, здається, просто не видається — лише EARACHE можуть порівнятися з ними у впливі на якусь течію музики. Найліпшу та найнеперевершенішу альтернативу видають на 4AD Records — я визнаю, що все це дуже суб'єктивно, а місцями нагадує оспівчення, так, я не від кого не приховую, що насправді у світі немає музики ліпшої за DEAD CAN DANCE, MIRANDA SEX GARDEN та LAIKA, також на всьому світі немає лейблу крутішого за 4AD. Про декілька цікавих моментів з історії лейблу, власне, йдеться в цій статті.

Все, що ви завжди мали знати про 4AD, але не наважувались спитати

Айво Уоттс-Рассел

З нього й треба починати, бо, коли ми кажемо 4AD, ми маємо на увазі Уоттс-Рассела, а коли ми кажемо Уоттс-Рассел, ми маємо на увазі 4AD. Інтелектуал, тонкий знавець музики, Людина Із Смаком. Саме Айво створив цей лейбл, саме він посів місце президента 4AD, та саме Айво вирішує, кого йому друкувати. Саме Айво дав свого часу "зелене світло" BIRTHDAY PARTY, тобто, по суті, сприяв у певній мірі кар'єрі супер-зірки від індепенденту Ніка Кейва. Тоді, на початку 80-х, BIRTHDAY PARTY були юркою молодих безумців з Австралії, в яких наявно було не все гаразд з дахом. Найбільш безумний з них ще нічим не нагадував серйозного, благополучного співака речей на кшталт Леонарда Коена. Уоттс-Рассел продюсував також "Garlands", геніальну платівку COCTEAU TWINS, про яку ви ще почуєте багато приємного. Крім того, Айво — це рушійна сила THIS MORTAL COIL, мабуть, самого "форейднішого" колективу на 4AD. В обох випадках він — начальник. В THIS MORTAL COIL Айво займається репертуаром, пише деякі пісні (навіть), грає на синтезаторі, запрошує потрібних співаків та музикантів та, ясна річ, продюсує цей проект.

Це був каламутний час для альтернативників. Спочатку Уоттс-Рассел мав намір назвати свій лейбл "Axis".

Як казав Христофор Боніфатійович Врунгель: "Как вы яхту назовете, так она и поплывет"; яхта — це не лейбл; але ж "Axis" з'явився як підлейбл "Beggars' Banquet", та взагалі майже авантюра. Ніхто не сприймав серйозно хлопців, що прийшли лише на один день (For A Day). Так з'явилась назва. Першими релізами, що мали стати й останніми, були 7" сингл BURNING BLUE SOUL (це все ще як "Axis"), концертний міні-альбом BIRTHDAY PARTY та Лідії Ланч, а також дебютний LP "In The Flat Fields" елегантних та похмурих BAUHAUS.

Все ще попереду

23 Envelope

Це, так би мовити, графічна сторона музичної справи. Таку назву мав тандем двох митців — Воєна Олівера та Найджела Грірсона, що робили обкладинки більшості релізів 4AD. Коли Олівер відповідав за графічний дизайн та друк, Грірсон працював на ниві фотографії (вся ця іділія скінчилась в 77-му, потім вони працювали кожен сам по собі). Сліди Грірсона втрачаються, Олівер продовжує власну діяльність — в компанії Кріса Бітса, Пола МакМінеміна та Саймона Ларбалест'є. Зветься це V23.

Ларбалест'є відомий світлинами на конвертах PIXIES, відомий він також як автор монографії "Мистецтво та техніка монтажу".

Воєн Олівер в історії 4AD виглядає не менш цікавою постаттю, ніж САМ (Айво Уоттс — Рассел), й постаттю не менш активною. Все, що Айво не встиг вкласти вам у вуха, Олівер демонструє візуальним чином: обкладинки, постери, картки, книги та виставки. "Exhibition / Exposition", книжка, що була видана в 91-му році, містить в собі сто сорок кольорових світлин (отака статистика) та "This Rimey River" (1993), інтерв'ю з провідними командами лейблу, світлини PIXIES, PALE SAINTS, BREEDERS, Майкла Брука та ін.; знавці пропонують купувати другі видання обох книжок. Вартість від \$ 30 до \$ 50; якщо є бажання, все виявляється можливим.

23 залізних відр, що заповнені потрошеними платівками — це також Оліверів шедевр, який було презентовано в галереї Ньюкастльської політехнічної Alma Mater героя в лютому-березні 96-го: взагалі демонструвались роботи

Олівера & Со, які були створені за період з 87-го року.

V23 присвячувалось уваги не менш, ніж 23 Envelope. Досить непогана бібліографія матеріалів про Олівера та обидва його проекти була подана на сторінках виставочного каталогу V23 (точніше, наприкінці каталогу, де завжди прийнято друкувати бібліографії). Існують також стаття Олівера у співавторстві із Шікро Охтаке для токійського "Salamander", підбірка статей про Охтаке, навіть спеціальний випуск емігрантського часопису (№ 9), що був цілком присвячений всій компанії, а нині є досить рідкісною та дорогою штукаю.

А ось суто "фореjdішних" фензінів, як це не дивно, немає. Точніше, існують декілька часописів, але жодний не присвячений діяльності 4AD цілком. Одне з таких видань редагує Брент Нельсон, далеко не остання лю-



дина на 4AD. Його часопис — "Dewdrops" — стоїть серед подібних видань ближче до того, щоб стати фензіном лейблу. "Dewdrops" також друкує музику, серед релізів зустрічаються збірки, присвячені 4AD, та кілька синглів. "Ray Gun" — професійний, високої якості часопис із чудернацьким, майже неможливим для читання дизайном. Серед невід'ємних статей про англійську альтернативу в № 5 (квітень 93-го) було презентовано велику статтю про 4AD та V23. Безліч інформації.

Тусування

Хто може надрукувати платівку на 4AD? Гурти, чия естетика близька до естетики 4AD, гурти, що мали або мають якісь відносини з лейблом "Too Pure" та члени гуртів, що мають контракти з 4AD. Немає ніяких проблем. Було б бажання.

Таким чином, внаслідок творчого тусування на 4AD з'явилась певна

кількість записів гуртів, яких гуртами назвати можна з деякими обмовками (серед них, безперечно, найбільш відомий гурт — THIS MORTAL COIL). З тих, що поменше, також є кілька цікавих імен та курйозів.

Харолд Бадд, людина з легіону тих, хто співпрацював із Брайаном Іноу. Як і можна було сподіватись, більша частина його опусів виконана в стилі ambient медитативні фрагменти без якихось натяків на "ню-ейджів" соплі. Ранні роботи "Read" та "The Plateaux Of Mirror" було зроблено в співавторстві з Іноу; у 89-му на студії групи COCTEAU TWINS під назвою "September Sound" було записано матеріал альбому "The White Arcades", який, на жаль, не обминув зайвого меду в звучанні.

Гордон Шарп, людина, що співала на першому альбомі THIS MORTAL COIL. Цією платівкою та кокто-твінзовським "The Peel Sessions" справи не обмежились. З'явився проект MACBETH для запису власної пісеньки "Let Me Lift You Up", яку тандем Уоттс — Рассел забракував для THIS MORTAL COIL. Потім Шарп, в якого завжди було досить багато власного матеріалу, засновує гурт CYNDITALK, який можна віднести до індустріальної музики. Так, це старий добрий індастріел, яким він був, доки не з'явився Трент Резнор.

CYNDITALK — це інтенсивна та страшна музика, що варіюється від агресивного гітарного звуку до маревних ембієнтних клавішних, із воцанням Шарпа. Прослуховування варто почати з "In This World", що передруковані на Soleilmoon.

Бадд та Шарп — професіонали, досить цікаві музиканти, хлопці, що не заслужили іронічного ставлення до себе в тій мірі, як, наприклад, гурт LILLIES. LILLIES було зібрано на один запис членами LUSH, MOOSE та COCTEAU TWINS. Було записано та надруковано в аудіододатку якогось англійського музичного часопису одну пісеньку на честь улюбленої футбольної команди. Суто для маніквів, справжній раритет для меломанів. Тут недовго "проколотись" завдяки співзвучній LILYS з Америки. Ці хлопці схожі на MY BLOODY VALENTINE навіть більше, ніж власне MY BLOODY VALENTINE. Але зараз, кажуть, вони змінили склад та звучать зовсім по-іншому.

А взагалі ніяких екстраординарних тусувань.

Про тих, хто не з нами

Наприклад, про BAUHAUS, що залишили лейбл заради "Beggars Banquet", слави та грошей.

COCTEAU TWINS також залишили лейбл, спочатку заради Fontana (збірка синглів "Four Calendar Cafe"), потім перейшли на Capitol ("Milk And Kisses"), зараз мають власний лейбл Bela Union. Новини від COCTEAU TWINS на листопад 97-го: Робін продюсує Гая Чедвіка з MOUSE OF LOVE; Ліз знаходиться зараз в Бристолі, де працює із MASSIVE ATTACK.

THE WOLFGANG PRESS не залишають поки що 4AD, просто їх останній, ретроспективний реліз друкувався в співпраці з лейблом "Teen Beat". На цей момент в гурті працює екс-клавішник IN CAMERA Марк Коке.

Кілька платівок Лідії Ланч на інших лейблах.

DIF JAZ поки що не функціонує як гурт взагалі, а музиканти порозбіглися по Великій Британії та Америці. Річард Томас спершу грав із JESUS & MARY CHAIN та MOOSE, зараз — в BUTTERFLY CHILLS. (До речі, з приводу тусувань). Єдиний реліз DIF JAZ, що друкувався не на 4AD — це хаотична збірка демоівок "Time Clock Turn Back" (Independent Project, обмеженим накладом).

Після того, як Нік Каррі пішов геть та зібрав MOMUS, припинила існування THE HAPPY FAMILY. Альбом та сингл було надруковано на 4AD.

Коли в квітні 93-го PIXIES наказали довго жити, Блек Френсіс (вже як Блек Френк) реалізував соло-альбом "Teenage Of The Year" на 4AD, наступний LP "The Cult Of Ray" вийшов вже на American. Решта екс-PIXIES залишилась на лейблі: Кім Діл у складі BREEDERS, а потім власного гурту AMPS ("Tacer", 4AD), потім знову в BREEDERS; Девід Ловерінг пограв в гурті CRACKER, де його замінив недовзі Джонні Хотт з HOUSE OF FREAKS. За свідомством Брента Нельсона (пригадайте, хто це такий), зараз Ловерінг із Джоєм Сант'яго та його дружиною на вокалі грають в Лос-Анжелеській команді MARTINIS.

Після реалізації альбому "Blood" Айво Уоттс-Рассел припинив проект THIS MORTAL COIL. Плачте, фани. Те, що Айво збирається поновити проект — шістки.

PALE SAINTS зараз не тільки не "фореjdішний" гурт, але й не гурт взагалі. Після альбому "Slow Buildings", що не мав потрібного комерційного успіху, Іен Мастере в грудні 96-го розформував PALE SAINTS.

SWALLOW залишили лейбл задля "Rough Trade", де було надруковано міні-альбом 94-го року "Hush"; після цього Майк Мейсон сформував BUSY GOING CRAZY та випустив на власному лейблі "White Lines" альбом, що порівнювався із CHEMICAL BROTHERS, MY BLOODY VALENTINE та чимось третім.

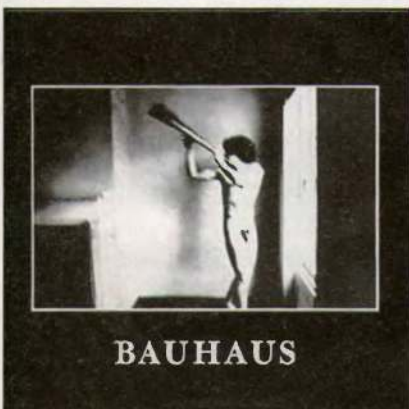
Після реалізації двох платівок на Phonogram X-MAL DEUTSCHLAND припинили існування.

UNDERGROUND LOVERS в 94-му перейшли на Polygram ("DREAM IT DOWN"). Після запису платівки "Perfect Teeth" трансформувалися в проект AIR MIAMI. Марк Робінсон сформував OLYMPIC DEATH SQUAD. На цей момент обидва проекти також припинили існування.

Essential 4AD

BAUHAUS, "In The Flat Fields"

Це перший LP-реліз BAUHAUS, найбільш похмурий та вражаючий. Кожен має право на власну точку зору, тож чимало людей вважають, що це не дуже вдала робота. Хай собі. Мені вистачить слухати "In The Flat Fields" років до шіс-



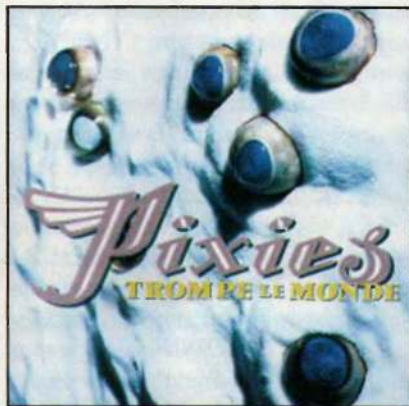
BAUHAUS

тдесяти. Тут є однойменна, "Spy In The Cab", "Dark Enteries", "God In An Alcove"... Чого вам ще треба? "Telegram

Sam"? Немає проблем, вона тут також є, єдиний кавер—вершн від BAUHAUS, в який вони привнесли щось своє (взагалі "Telegram Sam" — це яскравий приклад того, як на невдалу пісеньку робиться насправді могутній кавер, а не навпаки). Інші, які мені довелося чути — "Third Uncle" Брайана Іноу та "Ziggy Stardust" (здогадайтесь, хто автор) було зроблено майже один в один, в "Ziggy Stardust" навіть прослизували боуївські вокальні фішки, дарма, що він продюсував пісеньку. Співати так, як Іноу, взагалі неможливо, тому "Third Uncle" виглядає дещо оригінальніше... Але тема бесіди зовсім не про це. "In The Flat Fields" — це єдиний альбом BAUHAUS, що вийшов на 4AD та, мабуть, ліпший їх альбом взагалі. А концертні записи BAUHAUS мені подобаються значно більше — в них куди більше життя та драйву, яких майже немає на жодному студійному альбомі, що час по часу здаються "галантерейними" до нудоти. Але (на жаль) на 4AD вони не друкувались.

PIXIES, "Trompe Le Monde"

Це не просто найулюбленіший, найхіттовий, найкрутіший альбом PIXIES — це також чималенький та досить певний



шмат життя, що було прожите саме під цю музику. Цей запис — чи не найліпше, що було зроблено у гучно-гітарно-співаному напрямку або взагалі, або принаймні на дев'яносто третій рік. PIXIES після цього вже нічого було сказати. Здається, завдяки цій платівці вони мали намір забрати із собою в могилу весь світовий рок-н-рол. Перед очима немов живі постають U2 та SEX PISTOLS, неопсиходелія та хард-кор; між іншим, PIXIES весь час залишаються собою. Це не стилізація, навіть не пародія, просто якась кумедна гра в перевертання всього independent з ніг на голову, або навпаки. В "Trompe Le Monde" вони були гуртом PIXIES більш за попередні платівки. А якщо в вас немає жодного бажання копірситися в настільки сумних справах, просто пригадайте "Planet Of

Sound", "Alec Eiffel", "U-Mass" та "Space (I Believe In)". Якщо ви чули "Trompe Le Monde" взагалі, ви повинні пам'ятати ці пісеньки.

DEAD CAN DANCE, "Within The Realm Of A Dying Sun"

Тут важко щось сказати. Поруч з "Within The Realm Of A Dying Sun" насправді мала стояти решта платівок DEAD CAN DANCE. Взагалі їх музика нагадує витончену модель світу, що по-справжньому довершений та чистий. Невеличкі екс-



курси в міфологію не зможуть зіпсувати вам настрою від прослуховування та сприйняття цієї музики, навіть якщо ви не в курсі міфології. Кумедно, але завдяки подорожам DEAD CAN DANCE в етнічну та старовинну музику та їх "атмосферному" саунду DEAD CAN DANCE ставлять поруч із DEEP FOREST та ENIGMA.

Музика DEAD CAN DANCE наповнена світлом та сумом, "Within The Realm Of A Dying Sun" — це досить похмурий, майже апокаліптичний альбом, наповнений тривожним передчуттям. Але це їх ліпший альбом.

COCTEAU TWINS, "Garlands", "Treasure"

"Garlands". Готичніше за прозу Лавкрафта. Психоделічніше за WORLD OF SKIN та перший альбом PINK FLOYD. Втулючіше за самий крутий в світі наркотик, який тільки можна знайти за межами лавки, де продають компактні та касети. Голос Фрезер має зворотню адресу десь серед зірок, а зараз він безпритульно блукає повз брудної вулиці. Гітара Гатрі розповідає куди більше, ніж тексти пісень. Вони просто не доходять до свідомості. Вони розчинились в музиці. Також неможливо пригадати, чи були взагалі барабани — лише чіткий басовий ритм. Знов спочатку та ще раз, здається, що коротшою платівкою не чув. Магія.

"Treasure". Ця платівка — законсервована частка кайфу, котрий завжди можна



реалізувати. Це справді могутні альбоми, але "Treasure" все ж не має того вбивчого ефекту, як "Garlands". Це вишукана, естетично довершена музика, але ж не геніальна. Все пізнається в порівнянні. Ніякі записи, сірі та вимушені, траплялись й в COCTEAU TWINS, але ліпше за ці дві в них платівок ще не було та вже не буде. "Ivo", перша пісенька з альбому, нібито присвяченна Уоттс-Расселу. Насправді спочатку вона мала назву "Beer-Bo" (принаймні, це можна розібрати десь в тексті).

X-MAL DEUTSCHLAND, "Fetish"

Це суто суб'єктивно, але X-MAL DEUTSCHLAND веселіше за все слухати ранній. "Fetish", якщо заплушити очі та забути кілька нескінченно дебільних пісень, найбільш вдалий альбом серед



під'їдання залишків в тому сумному місці, де вкрай ґрунтовно бенкетували COCTEAU TWINS. Вони куди талановитіші за X-MAL DEUTSCHLAND або SUOXSIE & THE BANSHEES, що ж робити. SUOXSIE, до речі, окрім першої платівки, ну, може, перших двох, також досить важко слухати — але це також суто суб'єктивно. "Fetish" — це справді гарний альбом. "Qual", перша річ на диску, й досі може вразити своїм несподіваним танцювальним ритмом. Ау, чому ніхто не робить ремікс, або час познущатися з альтернативників, як вже познущалися із стовпів, ще не прийшов? Якщо послухати цьогорічний PORTISHEAD, можна припустити, що альтернативники не стали чека-

ти та вже познущалися з нас першими, та досить жорстоко. Вони продовжують годувати нас чимось, що ми перетравили досить частенько не в змозі, але ковтаємо із кам'яним виразом обличчя. Шановне панство! Насправді альтернативники знуцаються з нас вже досить давно, ця платівка — не виключення.

Але слухати її все одно в кайф.

VARIOUS ARTISTS, "Shoe Pie"

Це одна з найбільш свіженьких збірок 4AD, де зібрані найвидатніші представники "форейдїшної" гвардії. Ця збірка примусить треміти не одне серце цинителя вишуканої музики, якщо йому довелося до того ж купити собі черевики від Doctor Martens у відповідному закладі на території Великої Британії та Сполучених штатів. Не буде грошей на черевики — не буде й компакта. Ну й що — ми все це вже проходили — LUSH, THROWING MUSES, DED CAN DANCE, GUS GUS, HIS NAME IS ALIVE й так далі. Нічого нового, звичайні рекламні фортелі. Кляті буржуї, є й більш цікаві збірки, що можна було купити й без додатку у вигляді якихось мартенсовських "г...давів" — наприклад, "Lonely Is An Eyesore" вісімдесят сьомого року (майже всі ті ж + THIS MORTAL COIL, COCTEAU TWINS та DIF JAZ). Решта збірок дещо специфічна. Для японської аудиторії, наприклад.

LUSH, "Spooky"

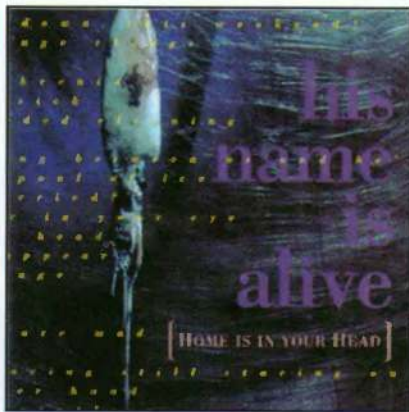
Досить сумно було слухати їх нещодавній "бойовик" "Loveline", який було рецензовано як чи не найліпший запис LUSH. Мені більше до вподоби "Spooky". Запис цей продюсував Робін Гатрі з COCTEAU TWINS, а це вже обумовлює якесь відношення. Якщо не дивитися на те, що в музичному аспекті LUSH виглядає як молодша сестра MIRANDA SEX GARDEN, їх музика несподівана та прекрасна, як й більшість музики, що друкує 4AD. Невеличкий недолік в мелодійному аспекті окуповується неабиякою щирістю,



з якою поданий матеріал. Чудовий жіночий голос, "підфарбований" електронікою, жорсткі гітари, що здаються зовсім не жорсткими, а схожими скоріше на шум океану, та ніякого брит-попу. Цей запис, як і вся подібна музика взагалі, не можуть не тягнути до себе, так чи інакше: чи то ви слухаєте "Spooky" з ранку до ночі, намертво зачинивши двері своєї кімнати, чи то просто граєте своїм знайомим на вечірці у вигляді фонові музики. Чим більше я практикував перший варіант, тим сильніше мені здавалось, що цей альбом по суті ембійентний, навіть не якийсь там синтез рока та ембійента, а ембійент чистої води, у первісному значенні цього терміна — музика, що обволокує. "Ocean" та "Monochrome" — це фаворити.

HIS NAME IS ALIVE, "Home Is In Your Head"

Першу вашу реакцію на цей альбом передбачити не дуже важко: "Чергове форейдїшне лайно". Мабуть, ви звикли до того, що ідеї повинні вичерпувати себе. Ця платівка вийшла в дев'яносто першо-



му році, за весь цей час вона не стала більш актуальною, але сьогодні її слухаєш з неменшим інтересом. Зацікавленість стимулює маленький штрих до вже знайомої вам картини продукції від 4AD: те, як HIS NAME IS ALIVE запобігають банальностей там, де, здається, витоптали чималеньку яму завдяки тупцюванню на місці. Окрім того, запобігають елегантно, примушуючи слухача час від часу втрачати контроль за позицією нижньої щелепи. Акустичні інструменти та елементи індастріелу допоможуть вам переконатися в тому, що вам насправді дуже подобається ця музика. До речі, цінителям індастріальної музики буде цікаво послухати гурт під назвою CINDY-TALK, що нагадує диявольський коктейль з COCTEAU TWINS, Харолда Бадда, SWANS та THROBBING GRISTLE.

Олексій Росовецький-Гіндіч

лидер

ЛІДЕР
101.9FM
радіо

он и в африке



лидер **101,9 FM**
радио